

Hành Vân Công Tử

Contents

Hành Vân Công Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	69
16. Chương 16	73
17. Chương 17	78
18. Chương 18	83

Hành Vân Công Tử

Giới thiệu

Trong thành Bội Châu ai cũng nghe danh Kiều công tử tài hoa vô song lại hay giúp đỡ người nghèo l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-van-cong-tu>

1. Chương 1

Tầng tầng ngọn núi, mây mù từng bước.

Linh Sơn cảnh vật thần bí, quanh năm đầy mây mù, chỉ thấy sườn núi không thấy đỉnh núi, mây quay chung quanh dãy núi giống như là cái thang thông lên trời, vì vậy mọi người tin tưởng, núi này tất có tiên ở, có tiên thì sẽ linh, bởi vậy mới tên là Linh Sơn.

Không biết là nơi nào trong tận vùng đất sâu nọ, có một cây lê sinh trưởng ngàn năm, quanh năm ra trái, ra trái rồi lại rụng, rụng rồi lại ra, đẹp như hoa mùa xuân, tuyết mùa đông.

Trong núi có bạch hồ rất thích cây lê này, biết rõ cây lê có tiên khí, cho nên ưa nằm ngủ dưới tàng cây, có khi đói bụng sẽ ăn trái cây rụng, dần dà, trên người nó cũng có một chút linh khí.

Ngày nọ, có một con chồn đen tu luyện mấy trăm năm giật mình nhìn thấy trên người nó có linh khí trời ban, có thể tu thành tiên, liền hỏi nó có bằng lòng thành tiên không, có muốn tu luyện hay không?

Bạch hồ không buồn để ý tới chồn đen.

Thành tiên có gì tốt?

Thành tiên rồi, thì phải rời Linh Sơn lên tiên giới, nó chính là yêu mến cái cây lê này, yêu mến cuộc sống ở Linh Sơn, nó tình nguyện cả đời làm hồ ly ngồi ở dưới cây lê.

Không lâu sau, nó có một người bạn khác.

Một con chim khách nhỏ cũng phát hiện ra cây lê, nó thích thú xây tổ ở trên nhánh cây lê, đem Bạch hồ trở thành bạn, còn có thể giúp Bạch hồ mổ trái cây, từ đó về sau Bạch hồ có thêm một người bạn, lại càng không muốn nghĩ ngợi đến cái việc thành tiên gì kia.

Nhưng mà thời gian nó cùng chim khách nhỏ làm bạn quá ngắn, có một ngày, chim khách nhỏ không bay trở về, hôm sau cũng không về, sau ngày thứ ba, ngày thứ tư..... nó rốt cuộc không xuất hiện.

Nó làm sao vậy? Là đã tìm được bạn tốt mới, chỗ ở tốt, hay là đã xảy ra bất hạnh?

Lần đầu tiên Bạch hồ nghĩ, nếu có thể gặp được chồn đen thật tốt, có thể hỏi thăm về chim khách nhỏ một chút.

Qua vài năm, chồn đen lại tới Linh Sơn, nó hỏi Bạch hồ có bằng lòng tu luyện hay không? Bạch hồ hỏi nó chuyện chim khách nhỏ, chồn đen nói có biết rõ cũng không thể nào nói cho Bạch hồ được, trừ phi Bạch hồ bằng lòng tu luyện, như vậy mọi chuyện nó muốn biết, tự nhiên cũng sẽ biết rõ.

Bạch hồ yên lặng.

Chồn đen thấy nó do dự, liền nói thẳng chính mình bị trọng thương, khả năng duy trì hình hồ chỉ có một lúc, nếu như Bạch hồ nguyện ý học tập biến ảo thành hình người, liền có thể thay thế mình đi đến nhà ở nhân gian lấy linh dược trị thương, để báo đáp, nó có thể giúp đỡ điều tra thêm về chuyện chim khách nhỏ.

Bạch hồ đáp ứng.

Vì vậy nó bắt đầu học tu luyện, mười năm rồi lại mười năm..... Nó tu luyện, đáp án có thể cũng theo thời gian trôi qua, theo con đường tu tiên tâm không vướng bận, rốt cuộc trở nên không quan trọng nữa.

Trong chớp mắt, mấy trăm năm trôi qua.

Cuối cùng, Bạch hồ cũng rời bỏ Linh Sơn, rời bỏ cây lê, từ nay về sau hóa thân thành người, cũng có tên —— Hành Vân.

Bộc Châu ——

Bộc Châu có được sơn thủy đẹp để sản vật lại phong phú, từ xưa đến nay văn nhân, thương gia giàu có đều yêu mến phong cảnh của thành này.

Thực tế là mấy quan địa phương đều liêm khiết yêu dân, chí công vô tư, vì thiên hạ mà cai quản trông coi tốt thành Bộc Châu, nhân dân an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm.

Vì thế Hoàng thượng còn từng rất khen ngợi quan địa phương Bộc Châu, vài vị đại lão gia trước và sau đều được thăng chức quay về kinh làm quan, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều đình, vang danh khắp thiên hạ.

Nhưng mà dân chúng Bộc Châu biết rõ, đại lão gia tuy là thanh liêm yêu dân, nhưng tất cả chi tiêu sửa trị lớn nhỏ của Bộc Châu không phải tất cả đều chi từ quốc khố, nếu không có Kiều Kỳ Huyền nhà giàu nhất ở Bộc Châu dốc túi tương trợ, mùa hạ thì không thể xây đê điều ngăn lũ, mùa thu thì lo nông dân không có tiền sống, muốn khởi công xây dựng trường học thì không lo liệu được Vậy nên Bộc Châu của bọn họ cho dù núi có cao tới đâu, nước cho dù đầy, người cũng qua không được tốt như vậy.

Nói đến Kiều Kỳ Huyền nhà giàu nhất ở Bộc Châu, toàn Bộc Châu không ai không biết hắn, bởi vì Bộc Châu có một nửa đất đai đều là tài sản của hắn, một nửa buôn bán đều là sản nghiệp của Kiều gia, gồm có ngân hàng tư nhân, cửa hàng trang sức, tửu lâu, tiêu cục..... Các thứ đều có Kiều gia của hắn kinh doanh.

Nhưng mà không chỉ kinh doanh thôi, hắn cũng rộng rãi dùng những sản nghiệp này trợ giúp dân chúng, cửa hàng trang sức thì giúp lương, tiêu cục thì sửa đường Mà ngay cả trường học nổi tiếng nhất của Bộc Châu cũng là hắn lấy tiền ra tài trợ, nói hắn là người lương thiện, hoàn toàn không có khoe khoang khoeác loác.

Lúc này, bên trong được đường do Kiều gia mở, có một vị thiếu nữ thanh tú mười lăm tuổi, nàng lưng giỏ trúc, trong lòng đoán chừng không có nhiều tiền lắm, khuôn mặt bất an thỉnh cầu chường quây được đường.

“Kiều chường quây..... ta tới bốc thuốc cho cha ta, phương thuốc cũng giống như lần trước, ngài xem tiền có đủ hay không”

Đang lúc ghi nợ chường quây Kiều Thiện ngửa mặt lên, thấy Đan Hỉ, liền buông bút xoay người đi phối dược, một bên nói: “Hỉ Nhi, cha cô bệnh có nặng không, thay đổi đơn thuốc này, ông ấy cảm thấy thế nào?”

“Cha nói có cảm giác nặng lắm, ngài cảm thấy đối với thân thể của ông ấy suy yếu, xuống giường đi chưa được mấy bước ta lại phải đỡ, còn có trong đàm của ông ấy có chứa máu, Kiều chường quây..... Dạng này có được coi là có cải thiện không?”

Cha Đan Hỉ tháng trước bị ngã ở trên núi, mời đại phu trong thành xem, nói cha nàng bị mắc chứng lao, phải chăm sóc thật tốt, không được ra khỏi cửa.

Chỉ là mấy tháng đều uống dược, phương thuốc cũng sửa lại mấy lần, nhưng bệnh Đan lão cha không thấy hết, không khỏi làm cho Đan Hỉ trong lòng nóng như lửa đốt.

“Bằng không như vậy đi”, hai hàng lông mày Kiều Thiện nhíu lại, lập tức xoay người mỉm cười với nàng. “Ngày mai ta dành thời gian đến nhà bắt mạch cho cha cô, xem bệnh cha cô có khá lên không, phương thuốc có cần sửa hay không, à?”

“Thật không?”, Đan Hỉ con người mắt tròn to ươn ướt, cảm kích vạn phần. “Cám ơn ngài, Kiều chường quây, cám ơn.....”

Hai cha con họ không ở trong thành, mà là ngoài thành ở cái thôn nhỏ trong chân núi, vì chữa bệnh cho cha, nàng đã nhiều lần vào thành thỉnh đại phu xem bệnh cho cha, lộ trình đi lại không hề ngắn, cho nên nghe thấy chường quây chủ động tỏ ý muốn tới đây một chuyến, nàng thật sự rất cảm kích.

“Đừng cảm ơn, chỉ cần bệnh cha cô có thể tốt, cái này so với việc cô theo ta đập đầu còn khiến ta vui hơn”. Kiều Thiện gói kỹ dược liệu cho nàng. “Đây, Hỉ nhi, cầm thuốc”.

“Kiều chường quây, tiền đưa ngài, ngài kiểm tra xem”

Kiều Thiện lập tức đẩy túi tiền ra. “Không kiểm không kiểm, cô đừng đưa! Ngày mai ta còn đi tới chỗ cô, chờ cha cô hết, lại cùng tính một lượt cũng không muộn, hiểu chứ?”

Lại nhớ tới trong tay mình một túi toàn những đồng tiền vắt vã, Đan Hỉ vừa an tâm vừa mắc cỡ, chỉ vì số tiền này đã là những đồng còn sót lại trong nhà, ngày thường nàng thay phụ thân vào thành bán củ lấy tiền, ngay cả cơm bọn họ ăn đều không đủ, đừng nói chi là mua thuốc.

Nhưng mà mua thuốc trả tiền là việc hiển nhiên, hôm nay nàng cảm được mà không phải trả tiền, đương nhiên cảm thấy mắc nợ người ta.

“Kiều chường quày, ngài yên tâm, chờ cha bệnh hết, ta nhất định sẽ đem tiền trả hết nợ”. Nàng nắm chặt túi tiền trong tay, thể với chính mình, nàng nhất định sẽ báo đáp thật tốt cái ân cứu mạng này, cho dù muốn nàng làm trâu làm ngựa cả đời, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Cảm kích đi ra khỏi được đường, Đan Hỉ ở cửa ra vào thì gặp Vương đại nương trong thành, là khách hàng mua củi quen của nàng cùng cha, cũng là hết sức quý mến đối với mẫu thân đã mất từ thuở nhỏ của nàng. “Ai nha Hỉ nhi, sao lại vào thành? Cha con đâu?”.

“Đại nương, cha ở nhà nghỉ ngơi, con vào thành bốc thuốc”.

“Cha con bệnh khá hơn chút nào không? Đại phu nói thế nào?”

“Đại phu nói ngày mai sẽ lại đến xem cho cha một cái...” Đan Hỉ không dám nói ra lời của chường chường quày với đại nương, sợ làm cho Vương đại nương lo lắng trong lòng, làm cho bà thêm buồn phiền.

Cha đã dạy nàng, làm người không thể gây phiền phức cho người ta, nhất định phải suy bụng ta ra bụng người (mình không muốn đừng bắt người phải chịu), nàng dừng tỏ ra lo lắng, nàng vẫn nhớ, cũng không nên để người ta lo lắng. “VẬY là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Hỉ nhi, ta vừa làm cá, con mang về nhà hầm súp cách thủy, cho cha con bồi bổ sức khỏe, còn con cũng ăn nhiều một chút, xem con mấy ngày nay đi đi lại lại kia, so với bó củi con còn gầy hơn!”

“Đại nương, điều này làm sao mà không biết ngại”

“Còn nữa”, Vương đại nương lập tức móc từ trong túi quần ra một túi ngân lượng, nhét vào trong tay của nàng. “Xem bệnh thì phải có tiền, mua thuốc cũng cần tiền, con giữ lấy nó, để phòng ngừa khi cần đến....”

“Đại nương, thế này không tốt đâu!”. Nàng vội vàng lắc đầu, bối rối muốn đem tiền trả lại. “Cha nói không thể tùy tiện nhận của người khác, ngài cho con cá đã đủ quá rồi, bạc thì con tuyệt đối không thể nhận”.

“Cái gì tùy tiện? Tiền này cũng không phải cho con chi tiêu lung tung, hơn nữa Vương đại nương ta cũng không phải là người khác, mà là bằng hữu của cha con a!”. Vương đại nương dù sao cũng lời đời hơn, chỉ ba câu đã đem nàng thuyết phục. “Mấy năm trước khi chồng ta vừa mới chết, ta cũng nhận của cha con không ít ân huệ Hơn nữa, cách đối nhân xử thế của người Bộc Châu chúng ta, coi trọng nhất là đạo lý tương trợ lẫn nhau, con có thể nào không tiếp nhận trợ giúp của ta?”

Bộc Châu đã có quan tốt, lại có Kiều gia tốt bụng cứu giúp, bởi vậy dân chúng Bộc Châu cho dù không học qua sách vở, cũng biết là làm người không nên ích kỷ, lảng giềng gặp nạn phải tương trợ lẫn nhau, vì vậy mọi người đều thấy người ta gặp nạn thì giúp, không mong báo đáp, nếu như khách nhân mua rượu mà có quên mang bình đựng, lão bản tửu lâu cũng nguyện ý cho đổi phượng mượn bầu rượu của nhà mình, mặc cho khách nhân có là lần đầu tiên ghé đến thì cũng như nhau.

Bị Vương đại nương nói vậy, Đan Hỉ không thể không nhận lấy bạc, cũng đem lòng tốt của Vương đại nương một mực nhớ kĩ. “Đại nương, cảm ơn ngài, thật sự cảm ơn ngài——”.

“Đừng cảm ơn”, Vương đại nương đau lòng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn một cái Một cô nương mười mấy tuổi, chẳng những mẫu thân chết sớm, lại còn không thân thích ở Bộc Châu, chỉ có Đan lão cha là người thân duy nhất, mấy ngày nay, nàng đã định lên núi kiếm củi bán lấy tiền, lại phải chăm sóc bệnh cho cha, ngộ nhờ Đan lão cha có gì không may, một tiểu cô nương như nàng nên làm thế nào cho đúng?

Bà suy nghĩ rồi lại thở dài. “Tiếc quá Hành Vân công tử không có tại Bộc Châu, nếu không cứ để cho hần xem cho cha con, nói không chừng lập tức có thể hết bệnh!”

Đan Hỉ biết rõ Hành Vân công tử, hần là công tử duy nhất của Kiều Kỳ Huyền, nghe nói hần từng được tiên đoán là “thân phạm cốt tiên”, lớn lên người chẳng những bộ dạng tuấn tú khí phách, tính tình ấm áp, hơn nữa còn có một thân y thuật giỏi, mỗi lần đi buôn bán trở về, sẽ ở được đường nhà mình chữa bệnh miễn phí, dân chúng xếp hàng xem bệnh nối đuôi không dứt.

Nàng còn nghe nói Hành Vân công tử không chỉ cứu người, mà cả động vật cũng cứu, người thợ săn nhà bên cạnh đã từng bắn lầm một con nai con, bởi vì không nỡ giết nó, liền đưa đến cho Hành Vân công tử

chữa trị, sau khi hẩn chữa lành không bao lâu, còn tự mình đem nai con thả lại về núi rừng.

Vì vậy mọi người đối với Hành Vân công tử vừa mến vừa trọng, đừng nói là toàn bộ nữ nhân Bộc Châu đều ái mộ hẩn, mà ngay cả nam nhân Bộc Châu nhìn thấy hẩn cũng không gọi hẩn là Kiều công tử, mà thân thiết gọi hẩn là “Hành Vân công tử”.

“Đại nương, vậy ngài có biết Hành Vân công tử khi nào thì về không?”

“Hẩn là đã trở về, ta nhớ lập xuân hàng năm, Hành Vân công tử đều trở về Bộc Châu”. Cả Bộc Châu ai cũng biết, mười một tháng trong một năm, Hành Vân công tử đều cùng phụ thân Kiều Kỳ Huyền ra ngoài, chỉ có một tháng sẽ ở tại Bộc Châu thôi.

“Thật sao?!” Đan Hỉ không khỏi mừng rỡ, đem hy vọng gửi gắm cả vào trên người Hành Vân công tử, dù sao đến giờ bệnh cha không hề tốt lên, nếu là có thể để cho hẩn trộm xem một chút, nói không chừng còn có một tia cơ hội sống!

Vì kiếm tiền cho cha chữa bệnh, Đan Hỉ mỗi ngày đều lên núi kiếm củi.

Cách một ngày, lúc Đan Hỉ bán hết củi trở về nhà thì, cha một mình nằm ở trên giường ho đến không nén được.

Nàng thấy cha lên cơn, ngay giỏ trúc cũng chưa thả, lập tức rót chén nước ấm bưng qua. “Cha, mau uống chén nước ...” Đan lão cha uống một hớp cho khỏi khô cổ, thật vất vả mới ngưng ho khan. “Hỉ nhi, về rồi à?”

“Cha, con hôm nay kiếm nhiều củi lắm, bán được không ít tiền, cha xem!”. Nàng vui vẻ đem túi tiền đưa cho Đan lão cha xem qua. “Cho nên cha không cần lo lắng hết thuốc, còn có..... con mua cá tươi cha thích ăn nhất, đợi lát nữa con hấp cho cha nếm thử, được không?”

“Được”. Đan lão cha mỉm cười gật đầu, cũng đau lòng vì nàng hiểu chuyện. “Hỉ nhi, cha làm con chịu khổ rồi”.

“Cha, Hỉ nhi không khổ, chỉ cần bệnh cha có thể khỏi, con một chút cũng không khổ.”

“Đứa trẻ ngoan, Hỉ nhi thật là một đứa trẻ ngoan.....” Đan lão cha sờ sờ nàng, người lại bật ho. “Khụ, khụ _____”

“Cha! Cha không sao chứ?”. Nàng vội vàng vỗ vỗ lưng cha.

“Cha không sao” Nhưng nẩy sinh một cảm giác muốn ói, Đan lão cha ho rũ rượi một hồi, bàn tay che miệng lại lập tức phun ra một ngụm máu tươi đầy đáng sợ.

“Cha! Cha!” Đan Hỉ thấy thế, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng bệch.

“Hỉ nhi..... Cha lo, nếu như cha chết, con sẽ ra sao bây giờ?”

“Cha đừng nói vậy! Cha sẽ không chết!”

“Cha không phải là sợ chết, Hỉ nhi của cha còn nhỏ như vậy, cha nếu chết đi, từ nay về sau ai sẽ chăm lo cho con? Con sống một thân một mình, có thể được ăn no mặc ấm hay không?”

Đan Hỉ nghe vậy, lòng cũng nhói đau, vội vàng chùi chùi nước mắt trên mặt. “Cha, không cần phải lo lắng, Hỉ nhi đã lớn rồi, sẽ tự chăm sóc mình”.

Đan lão cha vui mừng nói: “Ừ ừ Hỉ nhi là đứa trẻ ngoan, cha biết rõ”

Lúc này, Kiều Thiện chương quây được đường Kiều gia vào phòng, kêu Đan Hỉ. “Hỉ nhi, ta tới xem bệnh cho cha cô”.

Nàng vừa nghe, tinh thần phấn chấn lên. “Cha, Kiều chương quây tới xem bệnh cho cha, cha nhất định không có chuyện gì”. Nàng vội vàng đứng dậy nghênh đón chương quây, hẩn cũng lập tức đến bên giường để xuống cái hòm thuốc, bắt mạch cho Đan lão cha.

“Kiều chương quây, cha sao rồi?”

Kiều Thiện nét mặt trầm trọng, cùng Đan Hỉ lui ra đi đến bên cửa sổ nhỏ giọng nói chuyện. “Đan lão cha tình hình không tốt, Hỉ nhi, cô nên chuẩn bị”

“Chuẩn bị gì?!” Về mặt Đan Hỉ biến đổi, kinh ngạc đến mức khó thở. “Ý là cha sẽ chết ?”

“Không còn nhiều thời gian nữa, Hỉ nhi, cô nên chuẩn bị gấp”

“Không, sẽ không !” Đan Hỉ không muốn tin việc này là thực, liều mình lắc đầu, sau đó nhớ lại còn có một nhân vật. “Đúng rồi, không phải còn có Hành Vân công tử sao? Y thuật của hắn rất cao minh đúng không? Nếu như Kiêu chương quỳ cứu không được cha, vậy Hành Vân công tử nhất định có cách, đúng không?”

Kiều Thiện mặt lộ vẻ khó khăn. “Hành Vân công tử..... Năm nay không trở về” .

“Không trở về?!”

“Đúng vậy, nghe nói công tử tạm thời thay đổi lộ trình, cho nên năm nay sẽ không quay về Bộc Châu”.

“Lẽ nào lại” Đan Hỉ vừa nghe, sắc mặt càng thêm tái nhợt, không ngừng lắc đầu. “Kiêu chương quỳ, ngài giúp ta hỏi xem, nói không chừng Hành Vân công tử dọc đường hoãn lại, hẳn nhất định sẽ quay về”

Nàng liên tục truy hỏi, giống như chỉ cần mình không buông bỏ, Hành Vân công tử nhất định sẽ xuất hiện ngay lập tức

“Hỉ nhi, ta hiểu cô không thể chấp nhận, tin tức này chính là tổng quản Kiêu gia nói cho ta biết, không có sai..... Hỉ nhi, cô phải kiên cường, nhất thiết đừng làm cho cha cô lo lắng, biết không?”

Lời nói của Kiêu Thiện chặt đứt chút hy vọng cuối cùng của Đan Hỉ, nàng phảng phất biết rõ đã là đến bước đường cùng, cho dù có cố gắng lạc quan thế nào, bệnh cha đều không cứu được

Nàng khổ sở gục đầu xuống, nhưng mà một giây sau, nàng lại giữ vững tinh thần, không chịu thua kém kiên cường lau đi nước mắt.

Nàng không thể khóc, cho dù Hành Vân công tử thật sự không quay lại, mình cũng phải phấn chấn lên, bởi vì nàng hiểu được nếu để cho cha trông thấy bộ dạng này của nàng, cha nhất định sẽ không chịu nổi, không nỡ bỏ đi

Cho nên nàng nhất định phải kiên cường, vào lúc này, nàng không thể mềm yếu, không thể để cho cha lo lắng.

Ngoại ô phía tây Bộc Châu, có một ngọn núi cao um tùm xanh biếc.

Ở chân núi có một thôn nhỏ, nhà Đan Hỉ ngay tại đó, giữa sườn núi có chùa miếu, hương khói nghi ngút, rất nhiều dân chúng trong thành đều lên núi cầu phúc, trên núi cao cả ngày đầy sương khói, nghe nói có mãnh thú ẩn hiện, năm trước tết Trung Dương vài người dân sau khi lên núi, có thể là lỡ đi vào núi sâu bị mãnh thú ăn, đến nay ngay cả hài cốt đều tìm không thấy, trừ thợ săn có kinh nghiệm già dặn, không ai dám tùy tiện đi trước.

Thường ngày, nàng cùng Đan lão cha sẽ cùng nhau lên núi mưu sinh, nhưng chỉ vãn vãn dừng ở chỗ chùa miếu cổ khói bay rải rác, dọc đường hai cha con kiếm củi, Đan Hỉ còn có thể hái chút ít hoa dại mới lạ xinh đẹp trong núi, cùng đưa vào trong thành bán.

Nhiều năm kinh nghiệm làm cho nàng có thói quen vùng núi, cũng nhớ rõ lối rẽ lên núi xuống núi, coi như mình một mình lên núi cũng chưa bao giờ từng lạc đường.

Nhưng ngày hôm nay, lúc nàng đang lần nữa lên núi kiếm củi, chỗ cùng với cha đi qua trên núi, không nhận được mà nhớ đến, nhớ tới cái hai cha con từng có trong núi này, nước mắt không kiềm được càng rơi càng nhiều.

Đang lúc hai mắt rưng rưng đầm lệ, nào cũng không biết khi nào đã bắt đầu đi lầm đường, khi nàng phát hiện không đúng, thì đã rời xa con đường hay đi rồi, đi vào chỗ rừng trúc trong núi.

Nàng chưa từng tới cánh rừng trúc này, nhưng nghe người thợ săn bên cạnh nhà nói qua, quả thật trong núi có cánh rừng trúc, cách chùa miếu không xa, bọn họ sẽ đặt bẫy tại đó, thỉnh thoảng bắt được một ít nào là thỏ, gà rừng, sơn cầu.

Hắn chính là chỗ này không sai, chỉ là..... Rốt cuộc nên đi hướng nào, nàng muốn trở về thế nào đây?

Đương lúc Đan Hỉ bần khổ, nàng nghe thấy chuông chùa miếu trầm lắng truyền đến Đúng rồi! Tiếng chuông là phía đông truyền đến, chỉ cần nàng đi hướng bên kia, nhất định có thể tìm được đường trở về chùa miếu.

Cùng lúc nàng mừng rỡ định bước nhanh, đột nhiên nhìn thấy phía trước trên đường có bóng đen lấp ló, tiếp theo, chính là một hồi tiếng kêu nhỏ của động vật.

Nghe như của động vật nhỏ bị bắt..... Nàng hơi nhíu đôi mày thanh tú, một nỗi thương cảm dâng lên, cẩn thận hướng nơi có tiếng kêu đi đến.

Đi đến trước, quả nhiên trông thấy trong lùm trúc xanh, có một bóng dáng tuyết trắng rõ ràng đối lập.

Là chó? Hay là thỏ nhỉ?

Lòng nghĩ muốn cứu nó vô cùng, vì vậy nàng ba bước rồi hai bước tiến đến. Sau khi nàng nhìn rõ ràng động vật có bộ lông cùng cái đuôi toàn màu trắng, thì nhìn không được “a” một tiếng.

Đây là hồ ly, hồ ly toàn thân tuyết trắng!

Bạch hồ nghe thấy tiếng kêu của nàng, ngược con người đen lên liếc dò xét nàng, lại gục đầu xuống, nhắm mắt lại, bộ dáng như rất suy sụp.

Đan Hỉ đã xem qua giấy vẽ hồ ly, nhưng chưa thật sự thấy qua hồ ly, đừng nói là chết rồi, sống càng chưa thấy nữa!

Còn về giấy vẽ hồ ly, phần lớn tranh vẽ trong thành có đề cập tới truyền thuyết hồ ly, như là có yêu khí, sẽ biến thân làm người đi mê hoặc, trêu đùa người ta, còn có cả ăn thịt người!

Nàng từng nghe Vương đại nương nói qua chuyện, trước kia cách vách nhà bà có một nam tử chơi bởi lâu lỏng thường bắt nạt hàng xóm, về sau bị một đám yêu hồ làm cho trở thành đứa trẻ con, còn có mấy năm trước, trong thành có một tú tài bị hồ yêu biến thành mỹ nhân đi mê hoặc, mỗi ngày cùng nàng ở cùng một chỗ, kết quả tình khí đều bị hút sạch, thiếu chút nữa mất luôn tánh mạng....

Bởi vậy dân chúng trong thành tin tưởng trên đời quả thật có thần tiên yêu ma tồn tại, đối với hồ ly hoang dã càng nghĩ muốn tránh xa, không ai dám tiếp cận, đừng nói chi là bắt nó

Không.

Không không —— Nàng đang nghĩ lung tung cái gì chứ ? Hồ ly trước mắt chỉ là động vật bình thường, nếu nó là hồ yêu, làm sao có thể bị sập bẫy, còn có thể buồn bã kêu đau?

Nghĩ xong, nàng bình tĩnh lại, người ngồi xổm xuống xem nó.

Chân trước của Bạch hồ bị cái bẫy kẹp lấy, vết máu nhuộm đỏ da lông tuyết trắng của nó, nhất định rất đau a.....

Bởi vậy Đan Hỉ cau mày, nhìn xem xung quanh, thấy một đoạn cây trúc, đột nhiên trở nên nhanh trí, lập tức đứng dậy đi nhặt vài cây trúc lớn nhỏ thích hợp.

“Không phải sợ, ta chỉ là muốn cứu người, có thể sẽ hơi đau, người nhìn một chút”

Đan Hỉ cũng không chờ xem hồ ly có nghe hiểu hay không, trực tiếp nhẹ nhàng trấn an nó, hy vọng nó có thể biết được ý tốt của mình.

Bạch hồ mở to mắt dò xét nàng, lại không hung dữ với nàng, vì vậy nàng đánh liều, nghĩ cách đem cây gậy trúc chen vào bên trong cái bẫy, một cây, sau đó lại một cây.....

2. Chương 2

Bạch hồ thỉnh thoảng bị đau, nhưng chỉ là nhẩn nại phát ra tiếng kêu khẽ, không muốn công kích động tác của nàng.

Theo gậy trúc nhét vào, cũng phá được cái bẫy, rốt cục làm cho chân bị thương của nó ở trong khe hở rút ra được.

Bạch hồ lập tức rút chân trước về, nhảy cẫng thọt lui lại mấy bước.

“Cho ta xem chân của ngươi a!”, Đan Hỉ không sợ hãi nhào về phía trước. Trên người nàng có một ít thảo dược vì lao động ở rừng núi mà chuẩn bị sẵn, tuy người cùng động vật không giống nhau, nhưng có lẽ có thể thử xem.

Bạch hồ không có từ chối, chỉ lẹ lẹ dò xét nàng, giống như cảm thấy kỳ lạ vì lòng tốt của nàng.

Nàng nghĩ, tuy rằng con hồ ly này không phải yêu, nhưng có lẽ cũng có linh tính, cùng con chó to nhà thợ săn cách vách nuôi cũng vậy, nghe hiểu được tiếng người!

Coi như nó nhìn là cho phép, Đan Hỉ ngồi quỳ xuống, lấy ra túi dược cùng với khăn tay của mình, đem thảo dược nghiền nát ở trên khăn tay, sau đó cẩn thận nâng chân nó lên, đắp khăn lên quần quanh vài vòng, cuối cùng nhẹ nhàng mà thút nút lại.

“Tốt rồi!”, nàng băng bó miệng vết thương cho Bạch hồ. Nhưng thật ra nàng cũng không chắc làm có đúng không, khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút lo lắng. “Nếu như Hành Vân công tử có ở đây, ta sẽ mang người đi tìm hẩn trị liệu, đáng tiếc hẩn đi vắng.... Không thể cứu người, cũng không thể cứu cha ta”

Nghĩ tới mạng cha ở sớm tối, nàng đâm ra buồn bã, mũi đau xót, nước mắt óng ánh lăn xuống, từng giọt rồi từng giọt rớt trên gối nàng. “Cha ta sắp chết rồi, mà ta lại không cứu được ông ấy, ta thực vô dụng, làm sao bây giờ.....”

Nàng khóc mãi, ở nhà thì nàng không dám thở dài, liên tục cười cười chăm sóc cha, hôm nay một mình trong núi, nàng rốt cục có thể mặc sức thổ lộ sự khó chịu của chính mình.

“Ta rất hy vọng Hành Vân công tử trở về, hẩn là hy vọng cuối cùng của cha” Nhưng là không thể nào, làm sao bây giờ?”

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt vải vóc trên gối, khóc đến mức cả thân thể đều đang run rẩy, tầm nhìn trước mắt đều đã bị nước mắt làm cho mờ nhạt.

Nàng khóc đến mức thậm chí không thêm để ý đến sự tồn tại của Bạch hồ.

Đột nhiên, một cảm giác nóng ướt từ trên mu bàn tay truyền đến, nàng mới phát hiện Bạch hồ đang liếm bàn tay nàng, hai con ngươi đen có linh tính chăm chú nhìn nàng, giống như là hứa hẹn với nàng ——

“Hành Vân công tử nhất định sẽ trở về”

Phảng phất từ trong mắt nó đọc lên những lời này, Đan Hỉ nhìn qua nó, không khỏi ngây người.

Cả người nàng có vẻ như là bị mê hoặc, con mắt chăm chú nhìn theo Bạch hồ, thấy nó xoay người, khéo léo nhảy sang bên cạnh, quay đầu lại liếc nhìn nàng, sau đó bóng trắng lại lần nữa chột nhảy vào trong rừng trúc ——

Hôm sau, từ trong miệng hạ nhân của Kiều phủ, truyền ra tin tức rằng Hành Vân công tử đã hồi phủ.

Dân chúng trong thành đem việc này thành tin vui mà truyền bá đi, Hành Vân công tử vốn là người được chú ý nhất trong thành Bộc Châu, vì thế một người truyền một người, không đến nửa ngày, dân chúng toàn thành đều biết rõ.

Vương đại nương vừa nghe nói Hành Vân công tử trở về thành, liền tức tốc chạy đến báo tin mừng cho Đan lão cha trong nhà.

Đan Hỉ mừng rỡ, để cha lại cho đại vương chăm sóc sau, liền vội vàng chạy đi về hướng Kiều phủ trong thành.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng đi vào Kiều phủ, trước giờ nàng cùng cha độc lập ở ngoài thành, đừng nói là Kiều gia, nàng ngay cả mùa xuân hàng năm Hành Vân công tử trở về sau, cũng chưa từng nghĩ tới nhanh chân đến xem Hành Vân công tử. Nàng chưa bao giờ thấy qua Hành Vân công tử, cũng không biết cửa đại viện của Kiều phủ lại cách xa như thế, lầu các tầng tầng lớp lớp liên tiếp nhau, phẳng phất kéo dài vô cùng vô tận.

Nàng xác nhận đây đúng là Kiều phủ, vì vậy nắm tay lại, dùng sức gõ xuống vài cái.

“Mở cửa a! Làm ơn cứu người, ta muốn gặp Hành Vân công tử.....”

Tổng quản Kiều gia nghe tiếng mở cửa. Tổng quản có hơi lớn tuổi, đặc biệt là trên mặt có hai hàng lông mi nhàn nhạt, thấy một mình Đan Hỉ liền bờ ngõ hỏi: “Cô nương, cô muốn tìm ai?”

“Ta muốn cầu kiến Hành Vân công tử, cha ta sinh bệnh nặng, rất cần Hành Vân công tử cứu mạng, thỉnh ngài nhủ lòng cho ta gặp hần a!”

“Cái này”. Tổng quản Kiều Hồng mặt đột nhiên lộ vẻ khó xử, khéo léo trả lời: “Cô nương, công tử nhà chúng ta lúc này không tiện gặp người ngoài, nếu muốn chữa bệnh, hay là trước hết mời đại phu của được đường coi xem, được không?”

“Vì sao? Hần không phải có ở nhà sao?”

“Công tử ở trong phủ, nhưng công tử bị thương trên đường trở về thành, lúc này phải tĩnh dưỡng mấy ngày, chỉ sợ không thể xem bệnh cho lệnh tôn”.

“Nhưng mà”, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức trở nên trắng bệch, không biết nên làm sao. “Cha ta thật sự bệnh rất nặng, nếu như không có Hành Vân công tử, ông ấy có thể sẽ chết”

“Xin cô thứ lỗi, thân thể của công tử đối với chúng ta cũng rất quan trọng, đợi công tử tĩnh dưỡng mấy ngày, khôi phục sức khỏe, ta sẽ nói hần biết chuyện này, giờ thì..... Xin cô nương hãy đi về trước đi”.

Đan Hỉ bị lời nói của Kiều Hồng làm cho không phản bác được.

Đáng lẽ, Hành Vân công tử không cần có trách nhiệm phải chữa bệnh cho ai, huống chi hần cũng không may mắn mà bị thương, bất chấp tình cảnh của đối phương, lại một mực muốn hần cứu cha mình, Đan Hỉ thấy vậy cũng không đúng.

“Này..... Này ta nhờ ngài, ta là con gái của Đan lão cha ở thôn nhỏ ngoài thành, nếu như thân thể Hành Vân công tử khỏe lên, ngài làm ơn nói cho hần biết, có một cô nương tên Đan Hỉ cầu xin hần giúp đỡ, được không?”

“Biết rồi, Đan cô nương xin yên tâm”

Kiều Hồng đồng ý, liền xoay người đi vào phủ.

Đan Hỉ mệt mỏi rũ vai xuống, chỉ có thể ôm theo thất vọng, đi về nhà.

Nàng không hiểu, vận mệnh sao có thể trêu đùa người ta như vậy? Mới đó, nàng còn vui mừng suýt nữa nhảy lên, tiếp theo trong nháy mắt, nàng lại bị xô mạnh vào vực sâu, trước mắt ánh sáng đã tắt, lâm vào đường cùng.

Mặc dù nàng luôn nhắc nhở mình phải phấn chấn lên, chút nữa về nhà gặp cha, vẫn phải cười cười nói với cha, bệnh của ông nhất định được cứu, bởi vì Hành Vân công tử đáp ứng sẽ đến gặp ông

Nhưng mà, thật ra nàng không chắc Hành Vân công tử sẽ tới hay không, nếu như hần bị thương đúng như lời Kiều Hồng, như vậy cho dù có muốn, chắc hần cũng không có sức mà vội tới chữa bệnh cho cha.

Đan Hỉ tuyệt vọng nghĩ, thật là khổ sở khóc thêm một trận nữa.

Cho đến khi cửa nhà gần ngay trước mắt, nàng rốt cục không thể thu lại nước mắt, ra sức lấy tay áo chùi chùi mặt.

Trong lúc nàng ngẩng đầu lên lần nữa, thì thấy một nam tử cao to tuấn tú đứng ở trước mặt mình.

Nàng không tự chủ liếc mắt, liền bị khuôn mặt tuần tú không tầm thường của nam tử hút mắt suy nghĩ

Nàng chưa từng nhìn thấy nam tử nào tốt như vậy.

Khuôn mặt hần tuần tú, nhưng đẹp mà không kỳ dị, sống mũi xinh đẹp, mang theo một chút cứng cỏi, mà cái cằm thì nhỏ nhọn, khiến cho ngũ quan hần có vẻ đẹp dễ ẩn ẩn, hấp dẫn người ta nhất chính là hai con ngươi sâu tựa mây mù, chỉ cần bắt luận kẻ nào đem ánh mắt nhìn thẳng hần, chắc chắn đều bị cặp mắt đầy linh khí kia của hần cướp mất ba phần hồn vía.

Nam tử nhìn chăm chú nàng thật kỹ, tiếp theo mỉm cười mở miệng. “Đan Hỉ cô nương..... Đúng không?”

“Đúng”, Đan Hỉ thì thào đáp lại, ánh mắt vẫn không dời khỏi khuôn mặt hần. “Công tử là ai? Biết ta sao?”

“Ta tới chữa bệnh cho cha nàng”.

“Chữa bệnh? Công tử là đại phu?”

“Ta không phải”, hần nói, khóe môi càng nhếch lên. “Nhưng ta nhận ủy thác của người ta, nghe nói cha nàng sinh bệnh nặng, cần ta chữa bệnh cho hần”.

Nhận ủy thác của người ta? Là Kiều chương quỳ sao?

“Là Kiều chương quỳ nói cho công tử biết chuyện của cha ta?” Đan Hỉ thiếu chút nữa hô lên. Đối mặt với hần, nàng rõ ràng có chút vội vàng, cũng có chút lúng túng.

“Là Kiều Hồng nói cho ta biết, hần nói nàng vì cha mình, sáng sớm liền đến phủ cầu ta”.

Kiều Hồng?

Nàng hướng hần cầu người Không phải Hành Vân công tử sao?

Chẳng lẽ hần chính là Hành Vân công tử?

“Công tử công tử công tử”. Nàng không thể tin được, nam tử xinh đẹp trước mắt đúng là Hành Vân công tử đó sao?

Tại sao lại như thế? Nàng không phải vừa mới từ Kiều phủ trở về ư? Cho dù Kiều Hồng có lập tức thông báo, hần cũng không có khả năng so với nàng tới cửa nhà trước nha!

“Ta cưới ngựa, bởi vậy có nhanh chút ít”. Như là nhìn thấu thắc mắc trong lòng nàng, hần chủ động ra hiệu cho nàng nhìn về hướng con ngựa bị buộc lại bên cạnh.

“Nhưng mà Hành Vân công tử Công tử, công tử không phải bị thương sao?”

“Bị một chút vết thương nhỏ thôi, nhưng có việc gấp, chữa bệnh cho cha nàng quan trọng hơn”. Hần điềm đạm giải thích, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thanh thản tự tại. “Ai bảo nàng là ân nhân cứu mạng của ta chứ?”

Cứu mạng? Nàng á? Làm sao có thể ——

“Công tử nhất định là hiểu lầm, Hành Vân công tử..... Ta sao có thể là ân nhân cứu mạng của công tử?”. Đan Hỉ lắc đầu thẳng. “Không không..... Ta chỉ là nhờ cậy Kiều tổng quản cho ta gặp công tử, hôm nay công tử chấp nhận cứu cha ta, công tử mới là ân nhân cứu mạng của ta”.

Bạch hồ —— Không, Kiều Hành Vân ung dung cười, như là biết rõ nàng trời sinh không tinh ý nhiều, cùng nàng nói nhiều cũng là không tốt.

Thật ra hôm qua tại rừng trúc, nàng ra tay thật sự là làm điều thừa, hần cũng là vì phát hiện có người tới gần, cho nên mới nhanh trí hóa thành hồ ly nghĩ là đe dọa đối phương, cũng không muốn bị người phát hiện thân phận, địa vị, lại không cần thận giẫm phải cái bẫy của thợ săn bố trí.

Bằng đạo hạnh cùng công lực của hần, cái bẫy nhỏ nhỏ này hần đương nhiên chạy thoát được, nhưng cô nương này lại không sợ yêu, tiểu nha đầu không sợ hồ ly lại dám nhiều chuyện tới gần, lại tổn sức cứu hần, cũng để lại cho hần ân tình không thể không báo.

Cũng thế, quản ai là ân nhân ai chứ, tóm lại Kiều Hành Vân hẳn đã có cơ duyên nhận ơn của nàng, bất kể cái ân tình này đối với hắn không hiếm lạ, có cần hay không, là một hồ yêu hiểu lẽ tự nhiên, hẳn nhất định sẽ hồi báo cho nàng ——

Kiều Hành Vân cẩn thận bắt mạch cho Đan lão cha.

Khuôn mặt từ đầu đến cuối luôn bất động, cuối cùng, hắn buông tay Đan lão cha, mỉm cười hỏi: “Ông bệnh thổ huyết vẫn nghiêm trọng sao?”

“Buổi sáng có nôn qua một hồi, mỗi lần đều rất khó chịu, như muốn lấy mạng.....”. Nói không được mấy chữ, Đan lão cha lại bắt đầu bật ho.

“Cha!” Đan Hỉ nhanh chóng vỗ lưng cho cha, sốt ruột nhìn về phía Kiều Hành Vân. “Hành Vân công tử, bệnh cha ta thế nào? Nên dùng thuốc gì?”

“Cha nàng bệnh rất nghiêm trọng, chuyển đến nước này, chỉ sợ dùng được gì đều không thể”. Hắn thành thật nói.

“Cái gì?!” Đan Hỉ nghe vậy, người trở nên trống rỗng mềm nhũn, cũng phát hiện vẻ mặt cha không đúng. “Không, không thể như vậy Hành Vân công tử, mời công tử xem lại đi.....”

Không phải nói Hành Vân công tử y thuật cao minh sao? Nàng không tin ngay cả hắn đều bó tay đối với bệnh của cha, nếu như hắn không có cách, có nghĩa là cha thật sự không cứu được?

“Không cần đâu, bây giờ quan trọng là Thời gian còn lại của ông ấy, cùng với giảm bớt nỗi thống khổ của ông ấy”. Kiều Hành Vân tuy rằng hành nghề y cứu người, nhưng trên đời cũng có hai loại người hắn không thể cứu, một là loại người ác, một là người dương thọ đã hết, Đan lão cha chính là kẻ sau.

Đan lão cha rốt cục nói chuyện. “Tốt lắm, Hỉ nhi, không cần phải làm Hành Vân công tử khó xử, cha tự biết bệnh mình, chuyện này đến cả thần tiên cũng khó cứu bệnh, Hành Vân công tử cũng không thể đâu”.

“Cha.....” Đan Hỉ hốt mắt đỏ nhìn qua cha, cảm thấy đau lòng lại thất vọng.

Cha chính là đã dạy nàng, chính mình chịu khổ không thể oán người khác, nếu như người khác không có giúp đỡ, cũng tuyệt đối không thể bực tức mà sinh ra tức giận.

Nàng nhớ rõ mỗi một câu dạy bảo của cha, bởi vậy cho dù khổ sở thất vọng, nàng vẫn là khóc thút thít, đối Kiều Hành Vân gửi tới lời cảm ơn. “Biết ạ, cảm ơn Hành Vân công tử đặc biệt chạy một chuyến như vậy, cảm ơn công tử”

Khi Kiều Hành Vân trông thấy mắt nàng rưng rưng, trong lòng đột nhiên hối hận.

Nhưng Hối hận cái gì?

Kiều Hành Vân hắn xem bệnh cho người ta, từ trước đến nay luôn nói thẳng, bệnh làm như thế nào trị, có thể hay không chữa khỏi..... Vì người có mệnh, hắn có thể cứu, đại biểu đối phương quả thật có mệnh; không thể cứu, đại biểu phúc phận đã hết. So về việc đối với bệnh nguy kịch của người bệnh mà có ý định giấu diếm, hắn càng hy vọng người bệnh có thể hiểu rõ ràng, nắm chắc thời gian.

“Đan lão cha, thời gian của ông sợ rằng không còn dài, trong mười ngày này..... xin ông nói cho hết tâm nguyện chưa thực hiện được đi”.

“Tâm nguyện của ta.....”. Sắc mặt Đan lão cha tái nhợt nhìn Đan Hỉ, chìa tay ra đối với nàng không muốn xa rời. “Chỉ có mình Hỉ nhi, ta chỉ sợ ta đi, nó sẽ không có người chăm lo a.....”

“Cha!”

“Thực xin lỗi, đều do cha, không có sớm giúp con hứa hôn với người gia đình tốt”. Đan lão cha buồn bã cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, không muốn nàng biến thành bé gái mồ côi. “Con từ nay về sau không có cha, ai là người lo lắng việc hôn nhân, lo cho con ăn no mặc ấm”

“Con không sợ, cha”. Đan Hỉ chùi chùi nước mắt, kiên cường hứa hẹn. “Con sẽ nhặt củi, cũng sẽ làm chút ít thủ công để sống, một mình qua được mà”

“Còn hôn sự?”

“Hi nhi sẽ gặp được người rất tốt, hần sẽ chăm sóc con, con cam đoan”.

Kiều Hành Vân không nói gì nghe lời nàng nói. Nàng muốn cam đoan cái gì? Phàm nhân đối với tánh mạng của mình còn không biết gì cả, lại luôn miệng nói đến tương lai tốt đẹp, lại không biết hần trong mấy trăm năm tu hành, đã từng gặp không ít sinh vật nhỏ bé vô năng, đúng là phàm nhân mà ——. “Cha thật muốn muốn thấy con gặp được người đó..... Đáng tiếc a.....”

Kết thúc, hay là muốn kéo dài mạng sống tăng tuổi thọ?

Kiều Hành Vân cũng không phải là nghĩ không ra cách, dù sao đây là số trời, cùng với nguyên rửa lấy mạng người ta cũng thế, đều không cách nào đoán trước được thiên lý báo ứng.

Nhưng mà hần thiếu nợ Đan Hỉ một ân tình, nếu như bó tay hết cách, hần sao có thể báo đáp ân này? Nếu như không trả xong, cái ân tình này sẽ ghi ở trong sổ duyên phận của bọn họ, làm liên lụy con đường tu tiên của hần.

“Hành Vân công tử, ta có thể xin công tử một điều không?” Đan lão cha đột nhiên nhìn về phía Kiêu Hành Vân.

“Xin ông cứ nói”.

“Sự nghiệp của Kiêu gia to lớn, nhất định không thiếu người hầu, nhưng Có thể hay không thỉnh công tử hãy thu nhận Hi nhi? Cho nó một chỗ ăn no mặc ấm là tốt rồi, như vậy ta cũng có thể nhắm mắt”

Kiều Hành Vân hỏi Đan Hỉ. “Nàng cảm thấy thế nào?”

Đan Hỉ không nghĩ làm trái tâm nguyện cuối cùng của cha. “Nguyện vọng của cha cũng là nguyện vọng của ta, nếu như Hành Vân công tử bằng lòng, dù là cho Hi nhi đến Kiêu phủ làm nha đầu a!” Nếu như cha có thể an tâm, nàng cũng nguyện ý đến Kiêu phủ kiếm sống.

3. Chương 3

Kiều Hành Vân đã hiểu, tâm nguyện của Đan Hỉ, chính là tâm nguyện của Đan lão cha có thể trở thành sự thật.

Hần nếu đáp ứng thỉnh cầu của Đan lão cha, như vậy ân nàng cho hần, hần là cũng có thể trả đầy đủ. “Không thành vấn đề, Kiêu mỗ cam đoan, nhất định sẽ cho Hi nhi có nương một cuộc sống yên ổn”

Sau đó, cáo biệt Đan lão cha, Kiêu Hành Vân được Đan Hỉ tiễn đưa ra phòng ngoài.

“Hành Vân công tử, cảm ơn công tử vừa giúp ta an ủi cha”. Bên cạnh hai gò má của Đan Hỉ còn in vết nước mắt, nhưng nàng cố gắng khiến bản thân mình nhìn có vẻ dửng dưng, dùng cảm để có thể kiên cường đối mặt với cái chết của cha, không khổ sở nữa. “Ta cho dù sau này không cần đến Kiêu phủ cũng không sao đâu. Công tử không cần để ở trong lòng.....”

Kiều Hành Vân nghe xong, nhú mày. “Nàng nghĩ rằng ta và nàng chính là đang giúp nàng lừa gạt Đan lão cha thôi?”

“Không không, không phải lừa gạt, công tử làm chuyện tốt mà, Hành Vân công tử”. Nàng đối hần xoa xoa tay, sợ hần hiểu lầm ý của mình. “Công tử khiến cho cha ta có thể thôi lo âu về sau, ta rất cảm kích công tử, thật sự, cho nên công tử không cần tội nghiệp ta, ta sống một mình cũng không có sao.....”. Nếu nàng mang đến phiền phức cho Kiêu Hành Vân, vậy cũng không tốt, nàng không muốn trở thành phiền phức cho người khác.

Vì sao cảm kích hần chứ?

Hần đều chưa có làm gì, đáp ứng hứa hẹn còn bị nàng đẩy đi, không phải sao?

Đan Hỉ này sao lại vừa đơn thuần lại ngay thẳng như vậy?

Hắn tu luyện gần ngàn năm, hạng người gì mà còn chưa từng thấy qua, nhất là cái thói đời hiện nay, hắn gặp qua nhiều kẻ vừa tham lam vừa ích kỷ, vì cầu phú quý mà dám dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nói vào Kiều gia hắn làm người hầu, là chuyện tốt mà dân chúng trong thành cầu cũng không được, làm sao có thể sẽ có người từ chối ngay như nàng vậy, tuyệt không tiếc?

Hắn chẳng những kinh ngạc, còn rất thất bại nữa..... Hắn chẳng qua nghĩ mau mau chấm dứt cái duyên ân nợ của bọn họ, đơn giản nhất chính là báo ân thôi, mà nàng lại khiến cho hắn muốn báo cũng không được, trong lòng vẫn trĩu nặng là sao?

Giống như hắn máu lạnh, như bất lực, rõ là buồn bực

Nghĩ xong, Kiều Hành Vân cup mắt lại, từ trong vạt áo móc ra một viên thuốc đưa cho nàng.

“Đây là cái gì?”

“Đem cái này cho cha cô nương uống xong, cha cô sẽ trải qua một đoạn thời gian vui vẻ a”. Dem thuốc giao cho nàng, hắn xoay người dắt ngựa, nói ra quyết tâm của hắn. “Sau đó tới tìm ta, ta sẽ chăm sóc cô nương cả đời——”

Sau đó, Đan lão cha quả nhiên như lời hắn nói, trải qua một đoạn thời gian chỉ có vui vẻ.

Sau một tháng hơn mười ngày như lời hắn nói, bệnh Đan lão cha hình như chuyển biến tốt, ông ta đã có thể xuống giường, có thể cùng Đan Hỉ lên núi, hai cha con sống mỗi ngày cười vui, quý trọng giây phút ở chung.

Rồi sau đó một đêm, Đan lão cha ngủ không tỉnh lại, vì vậy Đan Hỉ biết rõ, ông ta đã đi xa, rất bình thản, rất thỏa mãn.....

Kiều Hành Vân như đã sớm đoán trước hết thảy, phái Kiều Hồng tới giúp nàng xử lý hậu sự, nàng cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ việc tiễn cha đi thôi.

Xong xuôi, Kiều Hồng cũng mang theo Đan Hỉ trở lại Kiều phủ.

“Cô nương đến rồi”. Kiều Hành Vân đang chờ nàng ở ngay cửa ra vào, cặp mắt đen nhánh rạng rỡ mỉm cười với nàng, dịu dàng của hắn làm cho Đan Hỉ nhớ tới câu kia của hắn —— “Ta sẽ chăm sóc cho nàng cả đời——”

Ngực nàng phút chốc đập thành thịch, rất không bình thường.

Sau đó mắt nàng cúi xuống không nhìn hắn, nhưng là tim vẫn cứ đập thành thịch, khi hắn đi tới dắt tay của nàng, nàng cũng bị sự ấm áp trong tay hắn sưởi ấm trái tim, làm ửng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hắn tự mình dắt nàng đi vào Kiều phủ, đến một cái sân nở đầy hoa lê, nói cho nàng biết. “Đây sẽ là chỗ ở của nàng, gian phòng của ta ở phía sau, từ nay về sau nàng là nha đầu chuyên hầu hạ của ta, chỉ cần làm tốt mọi chuyện ta sai là tốt rồi, chuyện của ta thì quá tốt rồi, nàng không cần động tay”.

“Không cần động tay?”

“Ý là nàng có thể sống cuộc sống của mình, tìm việc chính mình ưa thích mà làm”. Kiều Hành Vân giải thích rõ ràng. “Không cần cảm thấy lo lắng đâu, nô bộc trong phủ nhiều lắm, vốn sẽ không thiếu người”.

“Nhưng mà, ta là nha đầu của công tử.....”. Đan Hỉ cúi đầu xuống. Câu “không thiếu” kia của hắn làm cho nàng đột nhiên hơi khó chịu, giống như nàng trong lòng hắn thật ra là dư thừa, nàng vừa mới vui sướng thì trái tim đã như rơi xuống, còn bị đá đè lên, buồn bã, thất vọng lại bị thương nữa.

Thấy nét mặt của nàng, Kiều Hành Vân liền nhận ra mình nói chuyện quá thẳng, đổi giọng giải thích. “Ý của ta là tất cả nô bộc trong phủ đều có việc của họ, nàng dấy vào sẽ gây rối loạn công việc của bọn họ. Nàng yên tâm, ta có rất nhiều việc có thể cho nàng làm, sẽ không để cho nàng có cảm giác mình ở trong phủ ăn không ngồi rồi đâu”.

“Thì ra là thế”. Đan Hỉ hết buồn, cũng lộ ra lúm đồng tiền. “Công tử muốn giao cho Hỉ nhi chuyện gì trước? Công tử cứ sai bảo Hỉ nhi đi, Hỉ nhi cho dù không biết cũng sẽ cố gắng học, nhất định sẽ không để cho người thất vọng”

Kiều Hành Vân nhìn vào đáy mắt càng thêm vui vẻ của nàng, không nghĩ tới nàng tuy rằng đơn thuần, còn là một nha đầu rất tích cực nữa, nhìn nàng đối với chính mình tin tưởng không chút nghi ngờ, lại làm cho đáy lòng hắn sung sướng, giống như chính mình đã là chủ nhân của nàng, là đối tượng duy nhất trên đời này nàng sẽ lấy lòng, nàng chỉ vì hắn mà vui vẻ, vì hắn lo lắng

Có người ở trong lòng mình, cái cảm thụ này thật là tuyệt vời, chỉ là Kiêu Hành Vân biết rõ hắn đối với Đan Hỉ chẳng qua là thấy cảnh ngộ của nàng mà thương hại, là kế hoạch báo ân của hắn, hắn cũng cũng không quan tâm nàng đến tột cùng có biết chuyện hay không.

Ngược lại, hắn rất thích hưởng thụ việc nàng đối với hắn có cảm tình cùng tin tưởng, bất kể là nàng nghe lời, hay là nàng lấy lòng..... Chỉ có nàng mới có thể làm cho hắn vui vẻ là được rồi.

“Chuyện này nhất định là có, để ta suy nghĩ..... “. Chuyện gì đủ cho nàng hết thời gian, lại không cần lao động nặng nhọc nhỉ? Hắn nghĩ nghĩ, ánh mắt đột nhiên dừng lại. “Có rồi, Hỉ nhi, nàng có biết về hương không?”

“Hương?”

“Không biết à?”

Đan Hỉ chậm chậm lắc đầu. Nàng xuất thân từ sơn dã, không có đọc qua sách vở, không có từng sống cuộc sống tiểu thư khuê các, làm sao có thể hiểu được cái gì hương chứ?

Phải học từ đâu ư? Thật tốt quá. “Ta thích ngửi mùi hương, không bằng ta cho nàng học điều chế hương a?”

“Được, ta học”. Chỉ cần là chuyện công tử thích, nàng nhất định cố gắng học tập, hết sức làm hắn vui vẻ, đáp lại ân tình của hắn đối với mình.

“Tốt lắm. Ngày mai đến, ta sẽ cho Kiêu Thiện rảnh thì đến dạy nàng biết qua vài loại dược liệu chế hương, sau đó lại cho nàng hương liệu học ngửi mùi hương, rồi mới điều chế hương”.

“Dạ, ta nhất định sẽ lập tức học được, ba tháng —— không! Chỉ cần một tháng là tốt rồi”. Đan Hỉ tự tin tràn đầy, mặc dù nàng không hiểu về hương, cũng không biết chế hương, nhưng nàng nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất học được điều chế hương, nàng cam đoan.

Thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc không cần thiết, Kiêu Hành Vân xác định nàng đã đem sự tình nghĩ thành đơn giản. Điều hương không phải một, hai tháng liền học được, người thường ít nhất phải một năm mới có thể hiểu rõ chút chút, nếu không hắn sao lại tìm cái việc vô bổ này cho nàng chứ?

Nhưng mà thấy tự tin như vậy, hắn cũng không muốn phá vỡ mộng đẹp của nàng, không bằng nhìn xem nàng đến tột cùng có thể cố gắng đến mức nào đi?

“Đúng rồi công tử, công tử thích hoa lê à? Nếu không sao bên trong viện lại có đủ loại cây lê thế?” Đan Hỉ tò mò hỏi.

“Khi còn bé ta có nuôi qua một con hồ ly, nó đặc biệt thích ăn quả lê, cho nên ta đem về trong viện đủ loại cây lê, để cho nó luôn được ăn quả lê”.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy”, hắn nheo mắt lại, lời nói cố ý mang vẻ bí mật. “Là một con hồ ly màu trắng”

Hồ ly màu trắng? Đan Hỉ vừa nghe, liền hiện lên cái ngày ấy tại rừng trúc gặp được bạch hồ.

Không biết ngày ấy dùng thuốc, vết thương của nó có tốt không? Còn có ngày ấy nó an ủi nàng, kết quả hôm sau Hành Vân công tử quả nhiên đã trở lại Bộc Châu, đối với lời tiên đoán của nó trở thành sự thật, nàng còn chưa có cảm ơn nó!

Nàng nghĩ nghĩ liền hỏi: “Công tử, có phải hồ ly trắng đều thích ăn quả lê không?”

“Không biết, nàng hỏi cái này làm gì?”

Nàng trả lời. “Bởi vì ta có một người bạn, ta nghĩ nên cảm ơn hắn”.

“Bằng hữu?” Hắn nhíu mày. “Là con hồ ly ư?”

“Phải, hắn chính là bạch hồ”. Nàng nói xong, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. “Nhưng mà, lúc này tìm quả lê ở đâu chứ?”

“Muốn quả lê không phải rất đơn giản sao? Đúng lúc ta có một quả”. Kiều Hành Vân đem tay phải thò vào trong tay áo tay trái, thoáng chốc liền từ trong tay áo rút ra một quả lê thật to. “Này, là nó phải không?”

“Đúng là quả lê a!” Đan Hỉ nhìn xem hắn bịa đặt, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ nhìn thẳng vào hắn. “Công tử, thì ra công tử có biết ảo thuật a! Cái quả lê này rốt cuộc là từ đâu biến ra đây?”

Té ra hắn chẳng những chữa bệnh, còn biết cả ảo thuật, so với mình cái gì cũng không biết, công tử thật sự rất lợi hại.

Đan Hỉ ngạc nhiên vui mừng cực kỳ, chẳng những sinh lòng sùng bái, còn chủ động lật tay áo của hắn lên xem, muốn nhìn một chút hắn có phải là trộm giấu cái vật gì.

Kiều Hành Vân vẫy vẫy hai tay áo, chỉ nói đây là “bí mật” của hắn, cho dù nàng có hỏi cũng không nói đáp án cho nàng.

Dù sao nàng là vì báo đáp “Bạch hồ”, như vậy hắn cũng nguyện ý vì nàng giở chút pháp thuật nhỏ, trêu chọc cho nàng vui vẻ, nhìn thấy bộ dáng nàng vừa mới vui vẻ rồi lại buồn rầu vì không được thỏa tò mò, tâm tình của hắn cũng vui sướng

Hôm sau, khi Kiều Hành Vân gọi Kiều Thiện, muốn hắn dạy cho Đan Hỉ biết về dược liệu thì, mới phát hiện Đan Hỉ không thấy.

Trong phủ từ trên xuống dưới đều tìm không thấy bóng dáng của nàng, giường trong phòng không chút loạn nào, mà ngay cả Kiều Hành Vân cũng lần không ra đầu mối, nha đầu kia là chạy đi đâu?

Hôm qua nàng rõ ràng rất vui vẻ vào phủ, đối với sự sắp xếp của hắn cũng rất vui mừng, không thể nào là suốt đêm trốn đi, nhưng nếu không phải chạy trốn, nàng có lý do gì mà biến mất dạng, cũng không để lại câu nào?

Hay là, nàng nhớ tới cái gì, cho nên vội vã đi làm sao?

Nhớ lại lời nói hôm qua của hai người, Kiều Hành Vân cố gắng tìm kiếm dấu vết để lại.

“Công tử, có phải là hồ ly trắng đều thích ăn quả lê không? Bởi vì ta có một người bạn, ta nghĩ nên cảm ơn hắn.....”

Đột nhiên, hắn nhớ tới lời của nàng.

Nàng..... Chắc không phải đi tìm bạch hồ đi?

Hắn xoay người lại đi vào phòng Đan Hỉ, quả nhiên, quả lê vốn được nàng để ý cũng không thấy đâu.

Ngư ngốc này Lại có thể vì tặng một quả lê mà một mình lên núi, chẳng lẽ nàng không biết trong ngọn núi kia có mãnh hổ thường lui tới sao?

Con mãnh hổ vốn là ở núi cao, bởi vì tìm không thấy con mồi nên đói quá, vì vậy bắt đầu qua lại giữa sườn núi, trong núi vài vị thợ săn đều từng thấy qua dấu chân nó, mà ngay cả chuyện năm ngoái vài người dân trong thành bị mất tích trong núi, cũng là bởi vì con mãnh hổ kia. Bởi vậy hắn vừa về tới Bộc Châu, liền lên núi tìm mãnh hổ, muốn đưa nó đuổi tới núi cao, mới gặp được Đan Hỉ....

Nghĩ tới đây, tâm trạng Kiều Hành Vân trầm xuống, bắt đầu lo lắng cho an nguy của nàng.

Nếu nàng muốn tìm Bạch hồ, nhất định sẽ đi tới cái rừng trúc kia, nhớ ra nàng gặp phải con mãnh hổ, hậu quả thật khó lường —— Không nghĩ nhiều, hắn lập tức chạy về phía ngoài thành. Khi hắn tiến vào núi rừng, cũng phút chốc biến thành một con bạch hồ nhanh nhẹn, bốn chân chĩa xuống đất, nhanh chóng di chuyển về hướng rừng trúc.

Chỉ chốc lát sau, hắc liền đến rừng trúc, lại không phát hiện bóng dáng Đan Hỉ.

Không biết nàng có phải là đã đi về hướng quá xa núi rồi, hắc ở trong rừng trúc quanh quẩn khắp nơi, đúng lúc này, trong rừng một con hổ cường tráng thông thả bước đi ra, đem bạch hồ trở thành con mồi đủ ăn no nê.

Mãnh hổ nhếch miệng nhe răng nanh với hắc, lập tức mãnh hổ vừa phi thân lên, hướng hắc đánh tới.

Hắc nhanh nhẹn chộp qua, cho nên thân hình rất to lớn của mãnh hổ đánh lên lá trúc, đè gãy vài cây trúc.

Mãnh hổ chưa từ bỏ ý định, lập tức đứng dậy lại hướng hắc nhào đến.

Bàn về lớn nhỏ, hắc đương nhiên thua lão hổ, có thể hắc không phải là bạch hồ bình thường, chỉ có thể ngoan ngoãn làm con mồi của nó. Chỉ thấy thân hắc như khói trắng nhẹ nhàng, thoáng cái biến mất, thoáng cái xuất hiện, dễ dàng tiêu hao thể lực của đối thủ.

Sau đó, hắc dùng hết sức dụ dỗ mãnh hổ đi vào một chỗ vách núi.

Như là đã sớm quyết định thực hiện cho được kế hoạch của hắc, ánh mắt hắc bình tĩnh, theo thể tấn công của mãnh hổ mà từng bước lui về phía sau, muốn tận mắt làm cho nó tự rơi xuống khe núi....

“Tiểu Bạch hồ, người ở đâu?”

Xa xa, hắc nghe thấy được tiếng của Đan Hỉ, phân tâm một cái, mãnh hổ hung hăng hướng hắc chộp tới một chưởng, hắc kịp thời chộp qua, hắc chỉ bị thương ở một chỗ trên da lông, mà lão hổ cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà dừng lại không được, té rớt vách núi —— sau khi hắc xác định mãnh hổ chết mất xác trong cốc, liền xoay người bước đi về hướng vừa mới truyền đến thanh âm.

Hắc nhìn thấy Đan Hỉ, nàng nhìn quanh bốn phía, bộ dáng như là chờ mong ai hiện thân, vừa thấy được hắc, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn cười lên chạy tới. “Tiểu Bạch hồ, người đã đến rồi!”. Nàng chỉ biết là có thể gặp được hắc, nàng có linh cảm mà.

Hắc vừa thở dốc, vừa dùng vẻ mặt “tìm ta làm chi” nhìn nàng.

“Ta muốn nói với người lời cảm tạ a, cảm ơn người nói cho ta biết Hành Vân công tử sẽ trở về, kết quả hắc thật sự đã trở lại”. Đan Hỉ lấy ra quả lê từ trong lồng ngực, đưa tới ở trước mặt hắc. “Hành Vân công tử nói trước kia hắc có nuôi bạch hồ thích quả lê, người cũng thích quả lê phải không?”

Hắc làm bộ nhận quả lê, cuối cùng cắn lên một miếng.

“Người cũng thích phải không? Thật tốt quá!” Đan Hỉ vui mừng thấy hắc tiếp nhận tâm ý của mình rồi. “Hành Vân công tử quả nhiên lợi hại..... A, người không biết quả lê này là công tử cho a, ta đã nói với người, hắc là người tốt nhất trên đời này đó!”

Phải không?

“Hắc chẳng những giúp cha ta xem bệnh, còn cho cha vui vẻ rồi đi nhân gian, sau đó hắc còn cho ta làm nha đầu, ta thề nhất định sẽ báo đáp công tử, mặc kệ hắc bảo ta làm gì ta cũng đều làm....”

Không có giúp cô nương đem cha cứu trở về, thì cũng có thể cho cô nương đem mình bán đi, cô thực ngây thơ —— “Ồ? Người sao giống như không cho là đúng nhỉ? Không tin ta sao?”

Hắc quay đi không nói gì, lập tức xoay người muốn rời khỏi.

“Tiểu Bạch hồ, người phải đi a? Ta đây từ nay về sau còn có thể tới tìm người không?”. Mặc dù mọi người đều nói hồ ly có yêu khí, nhưng mà nàng thích hắc, rất muốn cùng hắc làm bằng hữu

Không thể.

Hắc lập tức hung dữ quay trở lại tròng nàng, dùng ánh mắt trả lời.

Đan Hỉ xem hiểu ý của hắc, “a” một tiếng tiếc nuối.

Không muốn lại cùng nàng dây dưa, hắc lập tức nhảy, nhanh chóng nhảy lên núi đá bên cạnh, tiếp theo liền biến mất ở trong núi rừng.

Đan Hỉ có chút mất mát nhìn về nơi hắc biến mất, không thể lại cùng hắc gặp mặt, lại có thể làm cho nàng cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như rất khó qua nỗi....

4. Chương 4

“Hỉ nhi, nàng ở trong đó làm gì?”

Lúc này, sau lưng truyền đến giọng nam quen thuộc, nàng quay đầu lại, lập tức nở nụ cười. “Hành Vân công tử!”

“Ai cho phép nàng không nói lời nào mà đi ra khỏi phủ hả? Còn nữa sao nàng dám một mình đi tới chỗ núi sâu này? Nàng có biết trong núi này có hổ qua lại không?”. Kiều Hành Vân chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm khắc trách cứ nàng.

“Ta ta thức dậy sớm quá, vốn định để lại tờ giấy, nhưng ta không có biết viết chữ”. Thấy hắc nổi giận, Đan Hỉ vội vàng giải thích. “Hơn nữa trong núi này không có nguy hiểm a! Từ nhỏ ta lớn lên ở trong núi, đường trong núi đều rất quen thuộc, chưa bao giờ gặp qua hổ nha”

“Nói nhảm! Nếu nàng từng gặp qua hổ, còn có thể sống đến bây giờ sao?” Ngu ngốc này Nếu không có hắc đuổi theo, mới này nàng chắc chắn sẽ bị mãnh hổ kia ăn thịt.

Hắc thích nàng đơn thuần tốt bụng, không chút tâm cơ, nhưng mà hắc không thích một khi người khác có ân với nàng, nàng cứ thể làm bất chấp nguy hiểm chết cũng không từ, nếu như nàng thật sự gặp phải hổ, nếu mà bạch hổ không phải là mình, mà là hổ yêu khác..... Nàng có biết được là nguy hiểm thể nào không?

Đan Hỉ bị hắc hung dữ một trận, giống như là biết sai rồi, ánh mắt sụp xuống, tiếp theo cẩn thận hỏi khẽ: “Công tử, người đang tức giận sao?”

Ngốc ngếch thể, còn nhìn ra được sao, “Nói nhảm!”

“Công tử giận gì chứ? Vì Hỉ nhi không biết viết chữ, hay là chưa gặp qua hổ?”. Nàng tự ti nghĩ, Hành Vân công tử lợi hại như vậy, dám chắc phát hiện ra nàng không có thông minh hiểu biết như người ta a, hắc có phải là có chút hối hận đã nhận nàng vào phủ, có chút ghét bỏ nàng không?

Kiều Hành Vân nắm chặt cái tay kia ở sau lưng, giận đến mức cảm thấy móng vuốt đều muốn giơ ra.

Không được, phải bình tĩnh. “Ta giận vì nàng ra khỏi phủ mà không nói cho ta biết, còn một mình lên núi..... Nàng nên nói cho ta biết trước, cùng ta tìm cách giải quyết, chứ không phải nàng có thể biết viết chữ hay không, biết chưa?”

Nàng hiểu rồi, thì ra hắc trách mình không có nói với hắc là đi đâu, không có coi hắc là chủ tử, đặt ở vị trí thứ nhất. “Biết ạ, Hỉ nhi sau này khi ra khỏi phủ nhất định sẽ nói trước —— Không, không phải, Hỉ nhi không ra đi, từ nay về sau cũng không đi ra khỏi phủ nữa!”

Kiều Hành Vân rốt cục vươn tay tới nàng, đành xoa nhẹ trên tóc nàng hai cái. “Nàng nhớ đấy, Hỉ nhi”.

Hắc giận nàng không có xem trọng mạng sống của mình, trong lòng nàng lại chỉ có hắc, chỉ biết làm cho hắc tức giận. Hắc mặc dù thích nàng chỉ nghĩ đến hắc thôi, nhưng là không nghĩ nàng quá mức thành thật, thật sự sẽ có ngày, vì hắc mà ngay cả mạng sống cũng từ bỏ.....

“Công tử, tay của người làm sao vậy?” Đan Hỉ ngửa đầu lên, đột nhiên trông thấy cánh tay của hắc ở ống tay áo trắng có chút vết máu đỏ, còn có dấu vết bị cào xước.

“À..... Chẳng qua là lúc lên núi bị nhánh cây cứa vào, đừng lo”. Thật ra là vừa cùng mãnh hổ giao đấu nên mới lưu lại vết thương nhỏ.

“Ta có mang theo bên người thuốc trị thương ngoài da, để Hỉ nhi giúp công tử bôi lên a”. Khi nàng lấy ra từ trong lồng ngực cái bình thuốc quen thuộc trị thương cho hần, không khỏi nhớ tới lần đó nàng cũng dùng thuốc giúp hần, mới khiến cho hần mắc nợ ân tình.

Chẳng lẽ lúc này đây..... Hần lại mắc nợ nàng nữa sao?

Hần, đường đường là một hồ yêu tu hành gần ngàn năm, lại bị một phàm nhân nhỏ bé cứu tới hai lần, nhưng hần lại không làm được cho nàng hy vọng duy nhất, ngấm lại ở trước mặt nàng hần là hồ yêu, thật đúng là quá bất lực.

Hần ngoài ý muốn cảm thấy xấu hổ, thật muốn bảo nàng không cần bôi, nhưng mà vẻ mặt lo lắng của nàng lại làm cho câu nói của hần kẹt lại ở cổ họng, nói không nên lời.

“Nhanh lên đưa tay ra, Hành Vân công tử”. Đan Hỉ thấy hần hình như có kiêng kị, đành phải kéo mạnh tay hần, loa lắng lại cẩn thận bôi thuốc cho hần. “Công tử yên tâm, thuốc này rất hiệu nghiệm, lần trước ta cũng dùng nó cứu bạch hồ, đúng rồi, chính là bằng hữu bạch hồ mà ta đã nói với công tử đó.....”

Nàng không biết là, bạch hồ lại bị nàng cứu lần thứ hai.

Kiều Hành Vân bôi rồi để mặc cho nàng bôi thuốc, bỗng nhiên nghĩ, nếu như nàng biết mình chính là bạch hồ, biết rõ hần là hồ yêu, nàng có còn để ý tới hần, nguyện ý cùng hần ở cùng một chỗ không?

Xem hần nghĩ gì vậy nè..... Con người đến nay ai mà không sợ yêu chứ? Một khi Đan Hỉ biết rõ thân phận của hần, chỉ sợ nàng dù có đơn thuần tốt bụng, cũng sẽ bị dọa sợ tới mức tránh xa a.....

Nghĩ thế, lòng hần lại đau xót, coi như có chán ghét số mệnh như vậy, thì cũng không làm gì được.....

Đợi Đan Hỉ bôi thuốc cho hần xong, Kiều Hành Vân rút cục rút tay lại, vút suy nghĩ nặng nề sang bên, hỏi nàng. “Nàng sáng sớm đã đi lên núi xa như vậy, chân có mỏi không?”

Nàng quay đầu trả lời: “Hơi hơi a, nhưng Hành Vân công tử sao lại hỏi vậy?”

Hần không đáp, tự đưa lưng về phía nàng, người ngồi xổm xuống. “Về nhà thôi, ta công nàng a!”

“Cái này làm sao có thể?”

“Không để cho ta công, là ta sẽ tức giận đó, mau lên đây”.

“Nhưng mà” Hần chính là công tử, nàng là nha đầu a, thiện hạ nào có chuyện công tử công nha đầu đâu?

“Mau lên đây, nàng không nghe mệnh lệnh của ta, không sợ ta đuổi nàng khỏi phủ sao?”

Bị hần nói lời uy hiếp, Đan Hỉ rút cục chịu thua. “Được được ta để cho công tử công, công tử đừng đuổi ta khỏi phủ mà”. Nàng không bị đuổi khỏi phủ, không muốn rời xa công tử đối với nàng tốt như vậy.

“Còn chưa lên à?”

Đan Hỉ do dự dựa vào tấm lưng dày rộng của hần, khi hần công Đan Hỉ lên thì, nàng cảm thấy thoải mái thật an toàn, một chút khó chịu cũng không có.....

“A, công tử, người xem! Hoa đào nở kìa!”. Khi bọn họ đi qua một hang núi có cây hoa đào mọc thì, Đan Hỉ hớn hở hô lên.

“Nàng thích hoa đào?”. Kiều Hành Vân nhìn nàng vui vẻ, dứt khoát đỡ nàng lên cao, để cho tay của nàng với tới cành hoa đào. “Hái đi”.

Đan Hỉ bẻ một cành hoa đào như mong muốn, lắc lắc hoa đào đối hần nói lời cảm ơn. “Cám ơn, Hành Vân công tử”

Công tử là người tốt, quả thực là xin gì được nấy..... Nàng ngửi thấy hương hoa, không nhịn được nói lên lời thật tình. “Hôm nay Hỉ nhi rất vui, không những gặp được tiểu bạch hồ, còn gặp được Hành Vân công tử nữa, công tử lại giúp Hỉ nhi hái một cành hoa đào, thật sự rất vui đó”

“Ừ”.

“Hỉ nhi hy vọng có thể luôn luôn đi theo bên người công tử như vậy, vĩnh viễn không rời xa nhau.....”. Nàng lặng lẽ đem mặt gối lên trên lưng hắn, mí mắt đột nhiên nặng nề. “Kỳ lạ, hình như buồn ngủ, Hỉ nhi có thể ngủ một chút không?”

“Ngủ đi”.

“Cám ơn, công tử”. Nàng lẩm bẩm một câu sau, liền chìm vào giấc ngủ.

Kiều Hành Vân xác định nàng đã thật sự ngủ, liền để nàng xuống, đổi thành ôm lấy nàng, cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang ngủ say của nàng.

Nha đầu này Thật không biết kiếp trước cùng hắn có duyên gì?

Tại sao hắn lại bị nàng cứu, lại không hiểu nổi liên tiếp mắc nợ ân tình của nàng chứ?

Kiều Hành Vân biết mình có thể làm được, chính là chăm sóc nàng cả đời thật tốt, bảo vệ nàng, báo đáp ân tình của nàng đối với mình —

Ba năm sau ——

Mỗi khi hoa lê ở Kiều phủ ra hoa, liền đại biểu Kiều Hành Vân phải về phủ.

Lúc này, một thiếu nữ thướt tha búi tóc cài trâm hoa rủ xuống, thân thể bóng bẩy băng qua cánh cửa hình trăng lưỡi liềm, bưng lấy một cái hộp gỗ tinh xảo chạm sơn đỏ, đi vào trong sân chỗ Kiều Hành Vân ở.

“Hỉ cô nương”. Nha đầu nhỏ quét dọn trong phòng thấy nàng đều khẽ chào, cho thấy thân phận của nàng khác biệt.

Ở Kiều phủ, người nào cũng biết vị “Hỉ cô nương” này rất đặc biệt, nàng là nha đầu bên cạnh Kiều Hành Vân, nói là nha đầu vậy thôi, nàng có gian phòng của mình nè, bất cứ việc gì vất vả đều không tới phiền nàng.

Hơn nữa Kiều Hành Vân vô cùng thương yêu nàng, chỉ cần trong thời gian hắn ở phủ, nhất định là cùng nàng như hình với bóng, hai người ngồi cùng bàn dùng bữa, cùng nhau vui đùa, ai cũng không được quấy rầy bọn họ.

Có lẽ đối với Kiều Hành Vân mà nói, hắn đem nàng trở thành muội tử yêu thương, có thể ở trong mắt hạ nhân, quan hệ của hai người quá mức thân mật, trong lòng bọn họ đã ngầm hiểu, biết rõ Hỉ cô nương đối với Kiều Hành Vân có ý nghĩa thế nào, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một “nha đầu” như vậy.

“Các người làm việc tiếp đi, không cần quan tâm ta đâu”. Đan Hỉ nở nụ cười tươi rói, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh lư hương, sau đó từ trong hộp gỗ lấy ra một muống “viên hương” cho thêm vào trong lò.

Đây là hương mà Kiều Hành Vân quen dùng, hắn phải trở về phủ rồi, cho nên nàng tranh thủ thời gian đốt lư hương.

Cũng khiến nàng rất dễ chịu, mùi thơm an tâm nhất, mỗi lần ngửi thấy cái mùi thơm này, sẽ nhớ lại thời gian Kiều Hành Vân còn ở bên người.

Tuy rằng nàng ở Kiều phủ đã ba năm, thời gian bọn họ có thể gặp nhau rất ít tính lại cũng chẳng có bao nhiêu, bởi vậy mỗi khi hắn hồi phủ thì, nàng sẽ chuẩn bị một chút tài nghệ cho hắn ngạc nhiên vui vẻ. Nàng vì hắn học điều chế hương, vì hắn học đánh cờ, còn vì hắn viết chữ để biết về thuốc nữa Nhưng thường thường nàng còn chưa có sử dụng hết tài nghệ, hắn lại phải rời Bộc Châu, rời khỏi nàng.

Một tháng vui vẻ, là thành quả của những ngày nàng cô đơn học tập, học học Thỉnh thoảng nhớ hắn, nàng cũng sẽ đốt cái hương này rồi chìm vào giấc ngủ, giống như có thể cùng hắn gặp gỡ trong mộng.

Biết rõ chút hương lần này không phải để an ủi mình cô đơn, mà là Kiều Hành Vân thật sự đã trở lại, khỏe miệng Đan Hỉ không khỏi nhếch lên, khuôn mặt chờ mong trở nên xinh đẹp đáng yêu.

“Hỉ cô nương, Hỉ cô nương..... Lão gia cùng công tử hồi phủ!”. Lúc này, ngoài phòng chợt truyền đến tiếng nô bộc báo tin, Đan Hỉ vội vàng lấy lại tinh thần, cất kỹ hộp gỗ, bước nhanh đến phòng khách.

Vừa đến phòng khách, đã thấy phụ tử Kiều Kỳ Huyền cùng Kiều Hành Vân đang vào nhà, hai người cởi áo lông chống rét, chuẩn bị ngồi xuống uống trà.

“Lão gia, Hỉ nhi đến nghênh đón chậm, hoan nghênh ngài hồi phủ”. Ánh mắt Đan Hỉ đầu tiên là tìm Kiều Hành Vân, lại vội vàng chuyển sang vấn an Kiều Kỳ Huyền.

Ba năm nay, nàng cũng từ tiểu cô nương sơn dã đã thành thiếu nữ đẹp lộng lẫy, đọc sách, điều chế hương, học y Đã hiểu rất nhiều thứ, ngoại trừ tính tình đơn thuần tốt bụng giống như trước kia, nàng hiển nhiên là một tiểu thư khuê các mà Kiều Hành Vân dạy nên, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngay thẳng động lòng người.

“Hỉ nhi à, một năm qua chúng ta không ở trong phủ có khỏe không? Không có sinh bệnh a?”. Kiều Kỳ Huyền bất kể là lúc nói chuyện hay cười, hay mắt đều híp thành đường cong, là bằng lòng với số mệnh lão là người lương thiện.

“Hỉ nhi rất khỏe, trong phủ hết thầy cũng rất ổn, thật cảm tạ lão gia đã quan tâm”. Từ khi nàng vào Kiều phủ, Kiều Kỳ Huyền đối đãi nàng giống như thân sinh chiếu cố nữ nhi, làm cho nàng thật sự cảm thấy Kiều phủ chính là nhà thứ hai của mình.

“Nàng không phải thảng trước nhiệm phong hàn sao? Ta nghe Kiều Hồng nói, mấy ngày này nàng còn ho nữa phải không?” Ánh mắt Kiều Hành Vân dời về phía nàng, kỳ quái hỏi.

Trái tim Đan Hỉ hoảng hốt, đã quên hẳn có ánh mắt của Kiều Hồng, chuyện chính mình sinh bệnh bị thương gì, không cái gì thoát được tai mắt của hắn. “Chỉ là chút ho khan nhẹ, không quan trọng”.

“Lát trở về phòng để cho ta bắt mạch, ta muốn xem qua mới có thể yên tâm”. Hắn cố ý phân phó. Trước nàng bị lư hương làm phỏng tay còn chưa nói, kể tiếp miệng vết thương lại nhiễm trùng, thiếu chút nữa trên tay của nàng lưu lại vết sẹo khó coi, khi hắn trông thấy vết thương trên tay trắng nõn, vừa thương nàng bị thương, vừa tức nàng giấu diếm.

Sau đó chỉ cần lúc hắn không ở nhà, nhất định để Kiều Hồng chú ý cuộc sống hàng ngày của nàng, bất cứ bệnh nặng bệnh nhẹ đều phải nói cho hắn biết.

Đan Hỉ biết rõ hắn vì chính mình lại giấu diếm mà tức giận, liền cúi đầu đáp. “Dạ.....”

Kiều Hành Vân để ý thấy nàng áy náy, hắn biết là chính mình quá dữ tợn, hắn chính là quan tâm nàng, tính tình của nàng không muốn gây phiền phức đến cho người ta, luôn làm chính mình bị thương, nàng vẫn y như xưa, hắn tức giận hết cách với nàng luôn.

Đợi hai người trở lại sân nhà, Kiều Hành Vân đột nhiên lấy ra một đóa hoa đào vì nàng mà cố ý hái. “Nhìn xem ta giúp nàng mang theo cái gì về nè?”

Đan Hỉ ngửa mặt lên, tay sờ cánh hoa, rất ngạc nhiên vui mừng nói: “Là hoa đào a!”

“Đúng, trên đường trở về đi qua hang núi hoa đào, nhớ tới nàng thích hoa đào, cho nên mang về một đóa cho nàng”.

“Cám ơn, công tử”. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đầy vui vẻ, còn có vui vẻ vì được quý trọng. “Công tử giúp Hỉ nhi cài vào được không?”

“Được”. Kiều Hành Vân đưa tay ra cài hoa vào giữa tóc mai của nàng, tiếp theo cười nói: “Thật đẹp. Hỉ nhi, không phải hoa đào xứng với nàng, mà là nàng xứng với hoa đào”.

Hắn nhìn nàng không chớp mắt, ba năm qua, Đan Hỉ từ một tiểu cô nương trở mã thành thiếu nữ xinh đẹp, hắn không thể không thừa nhận, nàng đã là cô nương khiến cho nam nhân khó dời mắt rồi, ngay cả hắn thỉnh thoảng cũng sẽ bị xinh đẹp của nàng làm cho mềm lòng mà mất tự chủ.

Nghe hắn khen chính mình xinh đẹp, nàng mừng rỡ không thôi. “Thật không?”

Hắn mỉm cười nhìn nàng. “Đương nhiên, ta có đã ừa gạt nàng sao?”

Nghe vậy, hai má nàng càng ửng đỏ hơn, giống như là thấy người trong lòng nên thẹn thùng.

Hắn nói nàng xinh đẹp..... Mặc dù trong phủ còn nhiều, rất nhiều nha đầu tỷ tỷ quyến rũ hơn người, song nàng chưa từng nghe công tử khen qua người nào, nhưng mà, hắn lại nói mình xinh đẹp.....

Đan Hỉ giống như là một lòng đặt ở trên người hắn, chỉ cần một câu nói của hắn, nàng liền có thể vui vẻ liền có thể buồn rầu, cũng không hiểu nổi chính mình bị làm sao vậy.

Nhưng là, nàng thích như thế.

Cả tâm tư của nàng đều xoay quanh Kiều Hành Vân, muốn làm cho hắn vui vẻ, muốn được hắn khen, chỉ cần hắn nở nụ cười, từ đáy lòng nàng cũng sẽ vui sướng.

“Đúng rồi, tôi để ta bắt mạch cho, ta xem nàng hết phong hàn chưa nào?”

Đan Hỉ y lời đi ra phía trước, duỗi cổ tay ngọc của mình ra.

Kiều Hành Vân cầm lấy, lập tức vuốt cầm. “Coi bộ dáng thì tốt lắm, chỉ có điều không được ăn phải thứ gì lạnh, miễn cho bệnh cũ tái phát, biết chưa?”

“Dạ, Hỉ nhi biết rồi”.

Thấy nàng nghe lời, hắn cũng nhẹ nhõm nở nụ cười. “Ta rời nhà một năm, tài đánh cờ của nàng có tiến bộ chứ? Năm trước ta có đưa cho nàng sách dạy đánh cờ, nàng đọc có hiểu không?”

Kiều Hành Vân thích đánh cờ, Đan Hỉ sau khi mới vừa vào phủ, thường nhìn hắn cùng tổng quản Kiều Hồng đánh cờ, có thể nàng xem không hiểu, vì để cho hắn vui vẻ, sau khi hắn rời nhà nàng xin Kiều Hồng dạy nàng đánh cờ. Năm sau, hắn hồi phủ thì, nàng quả nhiên đã có thể cùng hắn chơi vài ván, bởi vậy hắn lấy ra một quyển sách dạy đánh cờ cho nàng, khi chính mình rời nhà thì để nàng nâng cao kỹ nghệ.

“Hỉ nhi có đọc”. Đan Hỉ lập tức đáp, từ trong tay áo móc ra cuốn sách da nhỏ màu lam, tự tin nói: “Ta không làm gì liền đọc sách, đã thuộc được gần hết rồi”.

Kiều Hành Vân ôm ý đồ chờ mong. “A, vậy không bằng ta tới thi với nàng, xem công lực của nàng đến đâu rồi?”

Nói xong, hắn sai người bưng tới bàn cờ, hai người liền đánh cờ ở trên giường

Về mặt Đan Hỉ chuyên tâm, phẳng phất như bị địch loại đi quân cờ, chăm chú đến mức không dám lơ là.

Kiều Hành Vân tùy ý đánh, đôi mắt đen quan sát thần thái của nàng, thấy nàng nhíu chặt hai hàng lông mày thanh tú, liền cố ý muốn nhường, thấy chân mày nàng thích thú, ngay lập tức cựa thế ăn thịt người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cứ như vậy bị hắn chọc cho thay đổi trong nháy mắt, hắn nhìn xem thích thú, cho đến khi nàng rốt cục buông quân cờ, thu tay về ở trước ngực ngẫm nghĩ.

Hắn thấy thế liền mở miệng. “Hỉ nhi, có muốn ta giúp nàng hay không?”

5. Chương 5

Nàng lại lập tức khước từ. “Công tử, người đừng giúp cho Hỉ nhi mà, đánh cờ tuy là tất có thắng thua, nhưng Hỉ nhi chưa có thua đâu!”

Vẫn không chịu khuất phục? Được, sẽ theo nàng. “Vậy nàng còn không mau đánh? Không chừng ta muốn đánh cái này, như thế cả mười con ta đều thu về hết sao.....”

“Khoan..... “. Nàng lập tức kêu dừng, cũng nhìn xuống cái này, cảm thấy được bên kia thì cũng là được cái này mất cái khác. Rốt cục khó cả đôi đường, nên nàng lựa chọn bên tổn thất nhỏ nhất kia.

Nhưng mà nàng không nhìn ra cái vị trí thua rất nhỏ kia, kỳ thật cất giấu chỗ nguy hiểm lớn, chỉ cần người ta phát hiện bước đường cùng này, là tuyệt đối không có khả năng đánh chỗ đó.....

Kiều Hành Vân rất rõ ràng nàng nhất định là không có nhìn ra, có thể hẳn không muốn để cho nàng thua, bởi vì nàng đã cố gắng đọc cuốn sách dạy đánh cờ như vậy, khiến hẳn kinh ngạc vui mừng khâm phục, không nỡ làm tổn thương tự tin của nàng a.

Vì vậy hai tay của hẳn luôn tay áo, rồi bỗng nói với nàng. “Hỉ nhi, ta muốn uống trà”.

“Được, ta lập tức đi ngay”. Đan Hỉ ngẩng đầu cười, tranh thủ thời gian đi rót trà cho hẳn.

Lúc nàng rời bàn đi một lát, hẳn lập tức hướng về bàn cờ vung tay áo, các quân cờ trong bàn liền thay đổi vị trí không dấu vết lưu lại.

Đội nàng quay lại, xem qua ván cờ thêm một lần nữa, cũng lập tức phát hiện trong ván cờ có một cơ hội thắng.

Nhưng vừa nãy sao nàng lại không phát hiện ra nhỉ..... Vì vậy, nàng lập tức đánh xuống một quân cờ. “Công tử, người xem! Ta thắng rồi đúng không?”

“Ừ...”. Kiêu Hành Vân giống như cúi đầu xem cho kỹ, mỉm cười với nàng. “Đúng, nàng thắng”.

“Thật vậy sao? Hỉ nhi thật sự thắng ư?”. Nàng lại thắng Hành Vân công tử? Đây chính là lần đầu tiên trong đời nàng nha.....

“Rất lợi hại a! Hỉ nhi, xem ra sau này ta có thể thường xuyên tìm nàng đánh cờ. Hơn nữa, lúc nào cũng cùng Kiêu Hồng đánh cờ, ta đều đã ngán rồi.....”. Kiêu Hành Vân nhìn vẻ mặt nàng với ánh mắt khác xưa, lời nói khen ngợi càng làm cho Đan Hỉ nghĩ được bay lên trời.

“Công tử nguyện ý từ nay về sau đều cùng Hỉ nhi đánh cờ sao? Thật tốt quá, ta nhất định sẽ càng cố gắng học tập, tạ ơn công tử.....”

Nhìn bộ dáng nàng mừng rỡ thỏa mãn, hẳn cảm thấy trong lòng cũng vô cùng thỏa mãn.

Nếu như nói Đan Hỉ là vì chiếm được hẳn khen ngợi mà vui sướng, như vậy hẳn nhất định cũng sẽ bởi vì nàng vui sướng mà vui sướng.

Vì nhìn thấy nàng vui sướng, cũng là làm cho mình vui sướng, hẳn không quan tâm chính mình thắng thua, cho dù cần dùng đến chút pháp thuật nhỏ cũng không sao cả

Kiều Hành Vân hồi phủ đối với Đan Hỉ mà nói chẳng những là việc lớn thôi, đối với bách tính Bộc Châu càng là việc lớn.

Bởi vì hàng năm được đường của Kiêu gia chỉ có lúc này mới treo lên cờ có chữ “cứu” màu hồng thật to, sáng sớm mỗi ngày, của ra vào sẽ thấy mọi người đứng xếp hàng thật dài, ai cũng một lòng chờ được đường mở cửa, để cho Hành Vân công tử vang danh xa gần xem bệnh.

Thời điểm Kiêu Hành Vân ở được đường xem bệnh, Đan Hỉ cũng sẽ theo ở bên.

Lúc đầu, nàng chỉ có thể ở bên cạnh trải giấy mài mực làm chút ít việc nhỏ bé, về sau nàng học nhật biết được liệu, cũng biết chữ, cho nên Kiêu Hành Vân đối cho nàng cầm bút, ghi lại phương thuốc hẳn muốn kê đơn.

Việc xem bệnh rất mệt mỏi, nhưng nàng cũng chưa từng kêu mệt mỏi, ngược lại, chỉ cần có thể cùng Kiêu Hành Vân ở chung một chỗ, nàng lại càng không mệt mỏi, còn vui vẻ cực kỳ.

Chỉ thấy nàng ngoài việc cố gắng ghi chép đơn thuốc, còn phải làm yên nổi lo lắng trong lòng của người già con nít, hướng bọn họ giải thích cách thức dùng thuốc cùng chăm sóc người bệnh, nụ cười của nàng cười ấm áp thân thiết, đến cả người bệnh khó tính nàng cũng đều thu phục được.

Trừ những người khác —— chính là các tiểu thư khuê các trong thành vì hâm mộ danh tiếng mà đến.

Những tiểu thư này thân thể thật ra không có bệnh, hay nói đúng hơn là không có bệnh gì rất nặng cả, chẳng qua là có dụng ý khác, luôn cố ý đến xếp hàng, chỉ vì muốn cùng Kiêu Hành Vân gặp mặt, lấy cớ để bắt chuyện vài câu.

Đan Hỉ biết rõ các nàng là cố ý tiếp cận Kiều Hành Vân —— Không, là làm cho Kiều Hành Vân tiếp cận các nàng, chỉ cần được hấn để ý, đừng nói là vị trí Kiều gia Thiếu phu nhân, cả dân chúng Bộc Châu sẽ đều đối với nàng ta vài phần kính trọng.

Hai năm trước, nàng không còn chưa hiểu ý nghĩ của các nàng kia, là Kiều Thiện chỉ ra cho nàng thấy, nói những người này không biết thẹn, chuyện tốt đẹp mà cũng mang ra lợi dụng thành có lợi cho chính mình.

Ngại là bọn họ chữa bệnh từ thiện, không thể đuổi người bệnh, bằng không hấn chắn chắn đem những bông hoa hồng này toàn bộ ném ra khỏi cửa.

Khi Đan Hỉ đi ra gian đường, hướng người bệnh xếp hàng đầu tiên hỏi thăm bệnh tình thì, cũng chứng kiến nhóm các vị tiểu thư đang nói cười trò chuyện, bộ dáng tỏ rõ là không có bệnh.

“Ai nha, Hỉ cô nương, khi nào thì đến phiên chúng ta đây? Hành Vân công tử hôm nay tâm tình có tốt không?”

Đan Hỉ không hiểu, Kiều Hành Vân tâm tình có tốt không, cùng xem bệnh có liên quan gì?

“Công tử tâm tình rất tốt, xin chờ vị cô nương đợi chút”. Nàng trả lời theo tình hình thực tế, liền hướng người bệnh sau lưng các nàng mà bước đi. “Tiểu đệ đệ, người khó chịu ở đâu nào?”

Tiểu nam hài lắc đầu. “Ta không có khó chịu”.

“Không có khó chịu thì không nên tới xếp hàng nha!”. Đan Hỉ mỉm cười người ngồi xổm xuống cùng hấn giải thích. “Nơi này là dành cho người có bệnh hoặc bị thương đến xem bệnh thôi, không bằng đem cơ hội nhường cho người phía sau đi?”

“Nhưng mà, ông nội của ta bị bệnh a!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nam hài nhăn lại lo lắng, hấn vừa tới Bộc Châu, nghe nói trong thành có một đại phu xem bệnh miễn phí cho người ta, lúc này mới đến cầu thầy thuốc cho ông nội. “Ông bệnh đến mức không xuống giường được, cho nên ta mới đến giúp ông xếp hàng”

“Ông nội của người bị bệnh?”

“Đúng vậy, đại tỷ tỷ tốt bụng, cầu tỷ cho ông nội của ta xem bệnh a, ta thật sự rất sợ ông sẽ chết mất”

Đan Hỉ vừa nghe tình hình nghiêm trọng, liền đứng dậy muốn trực tiếp bấm báo với Kiều Hành Vân, nghĩ cách khiến hấn xem bệnh cho ông nội của tiểu nam hài trước.....

“Đợi một chút!”. Không ngờ, Tà gia tiểu thư ở một bên lại ngăn nàng lại. “Hỉ cô nương, có phải cô đi thỉnh Hành Vân công tử đến khám bệnh tại nhà cho ông nội của tên nam hài này không?”

“Phải”.

“Thế sao được? Cô biết chúng ta ở chỗ này chờ đã bao lâu rồi không hả? Hơn nữa quy củ của được đường là theo thứ tự trước đến sau, sao cô dễ dàng phá hỏng cái quy định này chứ?”

Quy củ đã định gì chứ, các người rõ ràng là không có bệnh Đan Hỉ trầm nghĩ trong lòng, nhưng lại lấy nhần nại nói: “Các người không nghe thấy sao? Ông nội của hấn bệnh rất nặng, ngay cả người cũng không xuống giường được”

Một vị tiểu thư Tần gia khác ở một bên lên tiếng phụ họa. “Ai biết nó nói thật hay giả? Nhìn bộ dáng kia của nó không phải người Bộc Châu..... Không biết chừng tám phần là đồ ranh con đi lừa gạt a?”

Các nàng thật là quá đáng, mà ngay cả Đan Hỉ luôn không biết giận cũng phải tức giận. “Tà tiểu thư, Tần tiểu thư các người không cần phải tự mình gạt người, liền nói kẻ khác cũng là đồ lừa gạt”.

“Cô ——” Hai người bị cơn giận của nàng dọa cho hoảng sợ, ai biết Đan Hỉ ngày thường dịu dàng ngoan ngoãn biết điều cũng có cái mặt khác này. “Cô có ý gì a? Ai gạt người chứ?”

“Nếu không thỉnh Tà tiểu thư nói cho ta biết, hôm nay khó chịu chỗ nào? So với ông nội của tiểu nam hài nghiêm trọng không?”

“Ta.....” Tạ gia tiểu thư không cãi gì, ai bảo nàng ta đứng về phía đội phương chứ?. “Ta..... Ngực ta đau nhức nè!”. Cái khó ló cái khôn, nàng ta bưng lấy ngực phòng khi giả vờ hô đau. “Ai nha, thế này có còn..... thiên lý hay không, mở được đường lại không cho người bệnh xem bệnh”

Ồn ào cả lên, ngay cả Kiều Hành Vân cũng phải chú ý tới tiếng ồn, theo Kiều Thiện đi ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hành Vân công tử.....”. Tiểu thư Tần gia lập tức mở miệng bênh vực. “Công tử mau nhìn xem Tạ tiểu thư a! Nàng ấy đột nhiên kêu đau ngực, nhất định là bị Hỉ cô nương chọc tức mà phát bệnh”.

Đan Hỉ cứ như vậy bị vu oan, mặt liền biến sắc, không khỏi cắn chặt môi dưới.

Kiều Hành Vân biết nàng hờn giận, liền cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, đem nàng kéo ra sau lưng, chậm rãi hỏi Tạ gia tiểu thư. “Tạ tiểu thư, xin hỏi khó chịu ở đâu?”

“Ta đau ở đây!”. Tạ gia tiểu thư chỉ chỉ vào ngực chính mình đau đớn, tiếp theo còn nắm lên tay khác của Kiều Hành Vân dán về phía bộ ngực chính mình. “Hành Vân công tử, mau giúp ta nhìn xem, bệnh đau ngực của ta đây đau có nặng lắm không?”

Kiều Hành Vân như nàng mong muốn, đưa tay dán lên ngực của nàng xác nhận lại lần nữa. “Nơi này thật sự đau sao?”

“Đúng vậy, đau chết....”

Đang lúc Tạ gia tiểu thư cho là hấn bị kế hoạch của chính mình mê hoặc thì, Kiều Hành Vân lại thần nhiên rút tay về. “Tạ tiểu thư, thật có lỗi cô còn chưa chết được, bởi vì trái tim người ở bên trái không phải ở bên phải, ta nghĩ cô chẳng qua là bị cảm nắng văng đầu, không bằng ta lấy hộp thuốc hoắc hương (cây hoắc hương (Agastache rugosa), lá rất thơm, dùng làm thuốc) cho cô mang về dùng?”

Tạ gia tiểu thư vừa nghe, cũng biết rõ chỉ một chiêu bắt chước bừa này đã phạm vào sai lầm lớn, vẻ mặt xấu hổ. “Hóa ra không phải đau ngực a..... Vậy là tốt rồi”.

“Tạ tiểu thư, có thể đem cơ hội nhường cho người khác a?” Đan Hỉ sắc mặt không tốt hỏi thẳng.

Thấy những người khác chỉ trỏ, Tạ gia tiểu thư đành phải cam lòng rời đi được đường, trước khi đi còn đi qua bên người Đan Hỉ, nàng ta phẫn nộ trừng mắt liếc nhìn nàng, nàng ta âm thầm đem mối thù ghi nhớ trong đầu.

“Tạ tiểu thư, cô còn chưa cầm hộp thuốc hoắc hương!”

Chưởng quầy Kiều Thiện chạy đuổi theo nàng ta, cố ý lớn tiếng trêu nàng ta. “Từ nay về sau bị cảm nắng không nhất định phải cho Hành Vân công tử xem, cho ta xem cũng được ——”

Kiều Hành Vân sau khi thấy Tạ gia tiểu thư xấu hổ đi thật xa, liền quay đầu lại nhìn Đan Hỉ, thấy môi dưới của nàng tức giận đến nổi đều cắn đỏ, hấn không khỏi đau lòng. “Nàng không sao chứ?”

“Ta không sao”. Đan Hỉ lắc đầu, lập tức đem tiểu nam hài đưa đến trước mặt hấn. “Công tử, người mau cứu ông nội của nam hài này đi a? Hấn nói ông nội của hấn sắp chết”

Từ khi cha mất, nàng không muốn một lần nữa phải nhìn thấy cái chết, bởi vậy nàng cố gắng hỗ trợ Hành Vân công tử, cố gắng học tập nhận biết được liệu, đọc sách thuốc..... Chính là hy vọng kinh nghiệm bị thương của chính mình, đừng lại phát sinh.

“Hành Vân công tử, A Bảo xin người cứu ông nội a, A Bảo nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của người...”. A Bảo nói, muốn quỳ dập đầu xuống.

“Không cần như thế!”. Kiều Hành Vân đỡ lấy đứa trẻ, cũng trông thấy vẻ mặt chờ mong của Đan Hỉ, hấn hiểu, hấn phải làm là cứu sống lão gia gia.

Bởi vì Đan Hỉ rất quan tâm chuyện này, hơn nữa cảnh ngộ của A Bảo cũng rất đáng thương, bởi vậy cho dù khó nhọc, hấn cũng nguyện ý. “Đi thôi, ta giờ cùng người về nhà cứu ông nội ——”

Hai người cùng với Kiều Hồng đi vào nhà A Bảo, chỉ thấy trong nhà có bốn bức tường, cuộc sống kham khổ không thể nào nói rõ được.

Ông nội của A Bảo nằm ở trên cái giường đơn sơ duy nhất, thống khổ rên rỉ.

Vừa vào nhà, A Bảo lập tức chạy vội tới bên người ông nội. “Ông nội, A Bảo tìm đại phu đến đây cho ông, ông cố lên, ông sẽ không sao đâu”

Đan Hỉ kéo A Bảo qua, để cho Kiều Hành Vân tiến lên bắt mạch cho lão nhân gia. “A Bảo, nói cho tỷ tỷ, trong nhà trừ người cùng ông nội ra, còn có người thân nào khác hay không?”

A Bảo lắc đầu. “Không còn nữa, cha mẹ ta chết sớm, ta từ nhỏ cùng ông nội làm xiếc để sống, tháng trước mới đặt chân đến thành Bộc Châu”.

Khó trách Không ai giúp được bọn họ. Nhìn thấy A Bảo cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau, Đan Hỉ cũng muốn nhớ lại trước kia ở cùng cha, lòng buồn rầu lo nghĩ, miễn cưỡng mỉm cười. “Ngoan, không có việc gì, Hành Vân công tử nhất định sẽ ông nội của người, không cần phải lo lắng, được không?”

Đợi cho Kiều Hành Vân bắt mạch cho lão nhân xong, quay đầu nhìn A Bảo nói: “Không có việc gì, ông nội của người mệnh còn có thể cứu, chỉ cần uống thuốc đúng hạn, một tháng sau, ông nội có thể xuống giường”.

“Thật sao?!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Bảo đầu tiên là mừng rỡ, rồi sau đó lại ảm đạm. “Nhưng mà nhà ta không có tiền, không thể mua thuốc”

Kiều Hành Vân mỉm cười nói: “Chuyện thuốc không cần phải lo lắng, ta sẽ bảo chưởng quầy được đường, mỗi ngày đều giúp đưa tới cho ông nội của người”.

“Thật vậy chăng?”. A Bảo vui mừng lập tức quỳ xuống, hướng hấn bái tạ. “Cám ơn Hành Vân công tử! Người là ân nhân của A Bảo! A Bảo nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa cho người”

Kiều Hành Vân dịu dàng kéo tiểu nam hài lên. “Không cần, người chỉ cần chiếu cố ông nội cho tốt, hiếu thuận với ông là được rồi”.

Đan Hỉ cũng nói với đứa trẻ: “Đúng vậy, A Bảo, Hành Vân công tử là người tốt, sẽ không tính toán những điều này đâu”.

“Kiều Hồng, lát nữa người trở về giúp A Bảo chuẩn bị một chút chăn ấm cùng đồ dùng, còn nói Kiều Thiện, để hắn lập tức phái người đưa tới, biết không?” Kiều Hành Vân xoay người dặn dò Kiều Hồng đi theo bọn họ tới.

“Dạ, công tử”

Đan Hỉ thấy Kiều Hành Vân lo lắng chu đáo cho A Bảo như vậy, không kìm được mà vành mắt cũng ươn ướt. “Thật tốt quá, cảm ơn người, công tử”.

Nàng cảm động làm trong lòng Kiều Hành Vân vừa rối vừa buồn cười, thương tiếc nước mắt của nàng, cũng cảm thấy tính tình của nàng rất dễ dàng cảm động, rõ ràng là việc rất nhỏ thôi, mà nàng lại thấy như cái việc gì lớn lao lắm.....

“Tốt rồi”. Hắn lau nước mắt cho nàng, một mặt lại cười nàng. “Ông ấy vừa rồi không có sao, nàng khóc cái gì?”

“Ta”. Nàng cũng không biết mình làm sao vậy, khi nàng thấy được A Bảo cùng ông nội có kết quả tốt, chỉ cảm thấy một khoảng trống đã lâu trong ngực, dường như được lấp đầy, thỏa mãn đến phát khóc. “Ta chỉ là cảm thấy thật tốt quá, A Bảo cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau, ta cảm thấy thật tốt quá”

Không phải đang nhớ tới chuyện Đan lão cha a?

Bởi vì chính mình không thể cứu được Đan lão cha, cho nên có thể cứu được ông nội A Bảo, nàng cảm thấy vừa xúc động lại thương tình sao?

Kiều Hành Vân không biết an ủi nàng như thế nào, hắn cho rằng qua vài năm, nàng hẳn là đã quên Đan lão cha, không ngờ nàng chỉ đem phần tiếc nuối này dẫn xuống đáy lòng, lại cố gắng đối với hắn mỉm cười, làm cho hắn cứ tưởng mình thu nhận nàng, chăm lo cho nàng, là cuộc đời nàng đã đầy đủ vẹn toàn rồi.

Bùi ngủi thở dài, Kiều Hành Vân đem Đan Hỉ ôm vào trong ngực.

Không muốn thấy nàng khổ sở, không muốn thấy nàng tổn thương, hắn nguyện ý dùng bất cứ pháp thuật nào để nàng được vui vẻ, nhưng chỉ không có cách làm cho nàng cùng Đan lão cha đã chết gặp mặt một lần được.

Tựa như hắn có thể che chở nàng cả đời, nhưng mạng sống con người có hạn, vài chục năm sau, cho dù hắn không bỏ, cuối cùng cũng đành phải buông nàng ra —— Khi hắn nghĩ đến viễn cảnh tương lai tàn khốc, liền không kìm được đem Đan Hỉ trong ngực ôm chặt, biết mình đang gạt bỏ cái tương lai này.

Hắn làm sao vậy?

Ba năm trước đây hắn mới gặp gỡ Đan Hỉ, chỉ xem nàng là một phạm nhân phải báo đáp ân tình, khi đó hắn sẽ không buồn phiền suy nghĩ có thể chăm lo cho nàng bao lâu, vì sao hôm nay lại thay đổi như thế chứ?

Chẳng lẽ hắn đối với Đan Hỉ không có thương hại mà chỉ có yêu thương ?

Bởi vì cố gắng của nàng, kiên cường của nàng, lòng tốt của nàng, làm cho hắn đối với nàng càng ngày càng yêu thích, dần dần không xem nàng là người bình thường nữa, mà là hy vọng nàng có thể cùng chính mình sống mãi, luôn luôn ở bên cạnh nhau sao?

Nhưng dù sao nàng cũng là người, sao có thể cùng hắn chứ?

Nội lòng hắn xiết chặt, không có biện pháp giải thích phần cảm tình vừa buồn vừa đau này là chuyện gì xảy ra.

Duy nhất chuyện hắn hiểu được, hơn mọi thứ trên đời, chính là hắn không muốn để nàng rời xa chính mình.

Đêm xuân lạnh lẽo, nhưng trái tim Đan Hỉ lại ấm áp

Nàng chỉ cần hồi tưởng lại lúc ban ngày, cảnh tượng Hành Vân công tử ôm nàng, giống như còn có thể cảm giác được hơi ấm của cơ thể hắn bao phủ chính mình, vừa mềm mại vừa ấm áp, làm cho nàng thoải mái không nỡ rời xa.

6. Chương 6

Nghĩ thế này..... có phải là quá vượt khuôn phép rồi hay không? Dù sao thì hắn là công tử, mà nàng là nha đầu của hắn, có lòng mê luyến chủ tử, cũng không phải là tâm tư mà một nha đầu nên có.

Nhưng nàng là không biết thẹn chút nào, chỉ cảm thấy vui vẻ, coi như trước giờ đối với hắn lấy lòng, rốt cục đã được đáp lại

Nghĩ tới nghĩ lui, mặt của nàng cũng đỏ bừng.

Bưng trên tay rượu hâm, nàng chậm chậm đi đến trong vườn Tứ Hương đình. Cái đình này dùng trầm hương làm gác, dùng đàn hương làm lan can, dùng xạ hương bôi lên, khi mùa xuân hoa nở thì chen lẫn với hương hoa, có tên là Tứ Hương.

Kiều Hành Vân đặc biệt yêu thích ngắm trăng ban đêm ở trong đình, vạn vật đều yên tĩnh, khi đêm lạnh xuống, trong đình thường thường chỉ có hắn cùng Đan Hỉ uống rượu hâm trà nóng, ngắm cảnh nói chuyện phiếm tại trong đình, cho đến tận bình minh.

“Công tử rượu hâm đến đây”. Đem bình rượu đặt xuống, Đan Hỉ rót rượu vào chén không cho hắn.

Hắn cười mời nàng đến ngồi xuống. “Hỉ nhi, mau tới đây ngồi, chúng ta lại chơi ván cờ kế tiếp, đêm nay gió lạnh đầu óc tỉnh táo, rất thích hợp để đánh cờ”.

“Được”. Đan Hỉ đáp ứng, liền ngồi xuống chỗ đối diện với hắn. Có kinh nghiệm lần thắng cờ thứ nhất, nàng càng nghiêm túc đối mặt với Kiều Hành Vân ra chiêu.

Kiều Hành Vân cũng không giống nàng như là gặp địch vậy, nằm nghiêng ở trên sàn trầm hương, một tay chống đầu, tay kia thì sờ quân cờ ở trong chén, một thân áo xuân trắng tinh mềm mại kéo lê trên mặt đất, trong đêm tối, người hắn so với ánh nến còn sáng hơn, cứ như trong thân thể hắn có tia sáng, trên người cũng phát ra vàng sáng.

Đan Hỉ chỉ cảm thấy tầm nhìn sáng sủa, trong lúc nàng ngửa mặt lên, trông thấy toàn thân Kiều Hành Vân giống như sáng lên, không khỏi mê mẩn một lát.

Công tử Tối nay tựa như giống tiên nhân!

Nàng biết rõ bộ dạng hắn đẹp mắt, khí chất trên người cùng với người thường cũng không giống, nhưng đêm nay nàng mới thực sự hiểu rõ, có người nói hắn “thân phàm cốt tiên” là có ý gì.

Thì ra hắn tựa như thần tiên thật, toàn thân đều phát ra hào quang.....

“Sao vậy?”. Nhận ra nàng phân tâm, Kiều Hành Vân nâng con người đen lên dò xét nàng.

“Không, không có gì.....”. Bị hắn phát hiện mình lén nhìn hắn, Đan Hỉ trong lòng không khỏi ngơ ngác bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc ửng hồng.

“Có phải là không biết đi bước tiếp theo như thế nào không?”

“Không phải, ta chỉ là hơi lâu thôi, cảm thấy ván này có chút không dễ đi.....”. Không được, nàng cần phải tỉnh táo. “Giống như hơi bị lạnh, xin cho Hỉ nhi uống, trước chén rượu, còn phải từ từ nghĩ đã.....”

Nàng tranh thủ thời gian bưng lên rượu hâm nóng một chén, không nghĩ tới uống phải rượu quá cay, ngược lại nàng ho khan, mặt nhỏ càng đỏ hơn.

“Khụ khụ”

“Nhìn nàng kia”. Kiều Hành Vân thấy thế liền đứng dậy, đem nàng ôm vào trong ngực, hết sức yêu thương vỗ lưng cho nàng, còn duỗi tay mang tới một chén trà nóng cho nàng súc miệng. “Nào uống miếng nước”

Đan Hỉ uống trà, mới phát hiện mình đang ở trong ngực Kiều Hành Vân, hắn ấm áp, bao quanh nàng mềm mại giống lúc ban ngày vậy, làm cho trái tim nhỏ bé của nàng đập thành thịch, muốn ngừng cũng dừng không được.

“Hỉ nhi, khá hơn chút nào không?”. Từ đỉnh đầu truyền đến dịu dàng quan tâm của hắn.

“Công tử, ta”. Nàng như là đột nhiên mở miệng, tựa hồ biết mình vì sao yêu thích công tử ôm như vậy, vì sao cảm giác mình không biết thẹn.

Bởi vì nàng, yêu mến Hành Vân công tử —— “Nàng làm sao vậy?”. Kiều Hành Vân thấy tóc mai của nàng hơi rối, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi môi mềm mại hấp dẫn, ánh mắt tràn đầy tha thiết. “Mặt của nàng sao đỏ như vậy? Còn nóng nữa.... không phải bị bệnh à?”

“Không không..... Hỉ nhi không có bệnh, ta chỉ là.....” Chỉ là rất thích Hành Vân công tử nha

“Chỉ là cái gì?” Hắn hỏi tới, nha đầu kia nói không rõ khúc sau, liền chứng tỏ nàng có chuyện quan trọng muốn giấu hắn, lúc trước nàng bị phỏng cũng là như thế này, cho nên dù có mê hoặc nàng, hắn cũng phải hỏi cho ra. “Có chuyện gì không thể nói với ta sao? Hỉ nhi”

“Ta ta.....”. Nàng nhìn vào con người đen sâu thẳm của hắn, trong lòng tự nhiên được cấp đầy dũng khí, làm cho nàng xúc động thốt ra. “Ta thích chàng, công tử ——”

Nàng yêu mến hắn, rất thích hắn, từ lúc nào thì bắt đầu ?

Là khi hắn nói muốn “chăm sóc nàng cả đời”? Hay là khi hắn phát hiện không thấy mình, lo lắng lên trên núi tìm kiếm, lại dịu dàng công nàng xuống núi?

Nàng không làm - rõ được, chỉ biết là công tử đối với nàng quá tốt, đối với nàng là người tốt nhất trên đời ngoại trừ cha ra, cho nên nàng cũng đem trái tim của mình chứa đầy tên hắn, từ nay về sau trong nội tâm chỉ thích một người là hắn.

Kiều Hành Vân giống như cười mà không phải cười đáp. “Ta cũng thích nàng a, Hỉ nhi.”

“Không phải..... không phải là yêu mến thôi!”. Nàng hơi vội, nàng muốn cho Kiêu Hành Vân hiểu rõ lòng của mình, nàng đối với hắn yêu mến, là một loại yêu mến ngọt ngào lại lo được lo mất a. “Ta rất muốn chàng được vui vẻ, chỉ là lại sợ làm không tốt, cho nên vừa nhìn thấy chàng liền hồi hộp, trái tim cũng liên tục đập loạn”

“Tựa như lúc Ta tiểu thư mê hoặc chàng, ta cũng sẽ tức giận, muốn kêu nàng ta buông chàng ra, ta cảm thấy công tử là thuộc về ta..... Ý nghĩ thật kỳ quái, đúng không?”

Kiều Hành Vân nghe giải thích của nàng, ánh mắt buồn bã. “Nàng sẽ tức giận, là vì đang ghen phải không? Hỉ nhi.”

“Ghen? Chắc là vậy”. Chỉ là, cảm thấy chính mình ăn bậy dấm chua như vậy thật kỳ quái, rõ ràng Hành Vân công tử cũng không có đối tốt với người khác, tại sao nàng phải tức giận lung tung với người khác? Cái này thật không giống nàng.....

“Nàng rõ ràng bắt đầu bởi vì ta mà ghen tị.....” Hắn đương nhiên kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ tới Đan Hỉ đối với chính mình sẽ có tình cảm ngoài người thân ra, nhưng mà tối nay nàng lại thừa nhận một cái bí mật lớn như vậy, chẳng những cho hắn biết lòng của nàng, cũng làm cho hắn có một phần..... vui mừng không tên.

Đúng vậy, vui mừng.

Hắn có thể cảm giác được nỗi vui mừng này thật sự tồn tại, khi nàng nói yêu mến chính mình, lòng của hắn cũng vì nàng mà rung động, ngoài ý muốn không giận không buồn, lòng của hắn, ngược lại sáng tỏ thông suốt.....

Hắn nhớ tới những việc mình làm vì để cho nàng vui vẻ, tự nguyện tìm kiếm cơ hội, khi hắn thấy nàng vui vẻ, thì hắn cũng vui mừng. Còn có ở trong nhà A Bảo, hắn nhận ra chính mình một ngày nào đó sẽ mất đi Đan Hỉ, trong lòng lo lắng cùng sợ hãi.....

Cho tới bây giờ, hắn mới thật sự hiểu rõ, thì ra, hắn sợ dĩ sẽ có những ý nghĩ này, tất cả đều là bởi vì hắn cũng yêu mến nàng. “Hành Vân công tử..... chàng tức giận sao? Bởi vì Hỉ nhi ghen phải không?”. Thấy vẻ mặt hắn ngạc nhiên, Đan Hỉ cho là hắn tức giận, thật lo lắng hỏi.

Khóe môi Kiêu Hành Vân mỉm cười, ngón tay dài nhọn bắt giắc mơn trớn má phẩn của nàng, tự hỏi, hắn có tức giận sao?

Không, hắn không tức giận.

Đối mặt tấm lòng yêu thích của nàng như vậy, hắn sao nhẫn tâm tức giận chứ? Hơn nữa nàng nói yêu mến hắn, hắn thật vui sướng, bởi vì hắn rốt cục cũng biết là mình thích nàng

“Ta không không tức giận Hỉ nhi.....”. Giọng hắn nhẹ nhàng, đôi môi ấm áp dường như ở bên gò má nàng đụng đụng. “Bởi vì ta cũng thích nàng, Hỉ nhi

Đan Hỉ sưng sờ mở to đôi mắt, trong nháy mắt nhìn qua hắn không chớp.

Hắn vừa mới hôn nàng đúng không? Hơn nữa Hắn nói hắn cũng yêu mến nàng, đúng không?

Chuyện sau đó, Đan Hỉ nhớ lung tung.

Nàng nhớ rõ Kiêu Hành Vân nói yêu mến mình, bởi vì quá ngạc nhiên vui mừng, cho nên nàng lại uống vài ngụm rượu để bình tĩnh đầu óc.

Kết quả lại sặc lại ho bộ dáng ngốc làm cho hắn cười ha ha, đem nàng ôm chặt trong ngực ấm áp, dùng thân thể của hắn giúp nàng ngăn không khí trong đêm tối càng lúc càng lạnh.

Ổ trong lồng ngực của hắn cảm nhận rất dễ chịu, không bao lâu, rượu phát tác làm Đan Hỉ liền bất giác ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ đến mấy canh giờ, nàng lơ mơ tỉnh lại, nhìn Kiều Hành Vân còn nằm ở bên cạnh mình, một tay dùng ống tay áo choàng qua ở cái hông của nàng che lạnh cho nàng. Hắn giống như cũng uống say, đôi mắt với nàng nhắm chân mày thanh tú lại, hơi thở mềm nhẹ.

Thật không xong! Nàng sao có thể ngủ trước tiên? Nhưng lại để cho công tử ngủ trong này cùng nàng? Nhìn một cái Bản thân hắn nằm ngủ, trên người lại không có chăn mền?!

Đan Hỉ tranh thủ thời gian đứng dậy mang tới áo lông bên cạnh, bởi vì sợ đánh thức hắn, nàng rất cẩn thận đắp lên cho hắn, sau đó nâng tay hắn lên, muốn tay của hắn cho vào trong áo lông.

Ngay khi nàng nâng tay của hắn lên thì, cũng phát hiện một chỗ không đúng.

Có một cái đuôi cáo màu trắng xõa tung lộ ra ngoài áo bào của Kiều Hành Vân, thỉnh thoảng còn có thể nhẹ nhàng vung vẩy.

Nàng cho là mình ngủ mơ, vì vậy dụi dụi mắt, đợi nàng ổn định mắt lại nhìn lần thứ nhất thì, cái đuôi cáo không giấu nổi kia đang ở trước mặt nàng.

Tại sao trên người Hành Vân công tử lại có cái đuôi hồ ly?

Nàng tỉnh rượu, kèm thêm một tiếng “a”, thân thể vừa lui, lại đập phải áo lông dưới chân, thiếu chút nữa ngã ra sau bốn chân chống lên trời.

May mắn một cánh tay đột nhiên nắm lấy eo nhỏ của nàng, vững vàng đem nàng kéo trở lại.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng con người đen sâu thẳm giống như che mây mù của Kiều Hành Vân. “Sao vậy?”

“Công công tử.....” Đan Hỉ hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm, suýt nữa nói không ra câu. “Người tại sao có thể có cái đuôi?”

Chẳng lẽ Hành Vân công tử là hồ ly?

Không! Không đúng..... Hắn là người, không phải hồ ly, nàng có phải đang nằm mộng không?

“Nàng sợ hãi vì ta có cái đuôi sao?” Hắn hỏi, con người đen híp híp.

“Không, không phải sợ hãi.....” Đan Hỉ lắc đầu, cảm thấy suy nghĩ lại càng rối tung. “Chỉ là vì sao? Công tử là người nha, người thì làm gì có thể có cái đuôi?”

Nhìn thấy bộ dáng nàng thất kinh, trái tim Kiều Hành Vân bóp chặt. Quả nhiên Nàng vẫn là sợ chính mình không phải con người a?

Nhưng mà đều đã bị nàng trông thấy chính mình như vậy rồi, Kiều Hành Vân cũng chột suy nghĩ được ăn cả ngã về không, muốn nói với nàng sự thật.

“Bởi vì ta là hồ yêu, nhớ không? Ba năm trước đây trong núi tiểu Bạch hồ mà nàng cứu, hắn chính là ta.....”. Hắn cố ý tỏ rõ thân phận, nghĩ thử phản ứng của nàng. “Cho nên ta mới có thể nói bạch hồ thích quả lê, bởi vì ta thích hoa lê, cũng thích ăn quả lê....”.

Hồ yêu?!

Ý là hắn chính là hồ ly thật, không phải con người ?

Đan Hỉ nhất thời không tiếp nhận được, hướng về hắn ra sức lắc đầu. “Không, người không phải là hồ ly! Người nhất định là gạt ta, đúng không?”

Nàng vừa mới biết rõ hắn yêu mến mình, mộng đẹp của nàng vừa mới xây nên, nhưng Hắn như thế nào sẽ là hồ yêu chứ? Nếu như hắn là hồ yêu, vậy nàng không phải là không thể cùng hắn ở chung một chỗ sao?

“Nàng sợ hãi vì ta là hồ yêu?” Hắn nhấp môi, lại lần nữa bình tĩnh hỏi nàng. Hắn muốn biết, Đan Hỉ rốt cuộc là không tiếp nhận chuyện như vậy thật ư?

“Ta không sợ hãi.....” Lòng mảy Đan Hỉ rút lại, giống như khổ sở lại giống như đau lòng nhìn qua hắn, một giây sau, trong mắt của nàng lại tràn đầy nước mắt. “Chính là không muốn, ta không muốn cái bộ dáng này của Hành Vân công tử.....”

Nàng không muốn Kiều Hành Vân là hồ yêu, nếu như hắn là hồ yêu, như vậy bọn họ chẳng những không thể cùng một chỗ, mà ngay cả người trong thành cũng sẽ chán ghét hắn, rời xa hắn, nàng không muốn nhìn Kiều Hành Vân bị người ta chán ghét, nếu là như vậy, nàng nhất định sẽ rất đau lòng rất đau lòng....

Lời của nàng như dao cắt trong lòng hắn, hung hăng đâm xuống miệng vết thương.

Hắn cuối cùng buông tha, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy nước mắt của nàng lên, khẽ trấn an nàng. “Ngoan nào, ta chỉ nói giỡn thôi, ta sao có thể có cái đuôi chứ? Là nàng ngủ không hiểu rõ, không tin nàng nhìn lại đi”

Đan Hỉ mở mắt, quả nhiên không thấy cái đuôi màu trắng kia, vật gì đó trên trường bào của hắn đều không có.

“Thật không có a?” Hắn lại lần nữa nhìn thẳng nàng, đôi nàng thì thâm thối miên. “Là nàng nhìn lầm rồi, Hỉ nhi.”

“Là Hỉ nhi nhìn lầm rồi.....” Nàng chiếu theo lời nói của hắn, ánh mắt bắt đầu có chút rã rời.

“Tối nay chúng ta chơi hai ván cờ, Hỉ nhi mệt mỏi, cho nên ngủ thiếp đi. Hỉ nhi chỉ nhớ rõ chúng ta uống rượu, rượu rất thơm, lập tức đã muốn ngủ”

“Hỉ nhi lập tức đã muốn ngủ”. Nàng như cũ lặp lại lần thứ nhất, tiếp theo nhắm mắt lại, hoàn toàn mất đi thần trí, tê liệt ngã xuống ở trong ngực hắn.

Ôm lấy nàng, hắn biết rằng ngày mai tỉnh lại, Đan Hỉ chuyện gì cũng sẽ không nhớ rõ.

Tối nay là hắn liêu lĩnh, nghe được Đan Hỉ thổ lộ cùng hắn, lại vui mừng không khống chế được chính mình, lại thêm say rượu mà ngủ say, mới khiến hắn lộ ra nguyên hình.

Lúc nàng phát hiện hắn như vậy thì, hắn lại không vội che lấp.

Bởi vì hắn có một sự mong đợi, mong đợi Đan Hỉ cùng người thường không giống nhau.

Trước kia nàng thấy qua nguyên hình của hắn, hơn nữa hắn biết rõ nàng tốt bụng, cho rằng nàng sẽ khác, đáng tiếc, ngay cả Đan Hỉ đã từng cứu hắn, cũng không thể tiếp nhận thân là hồ yêu của hắn

Trong lòng hắn bị thương tổn, nhưng, ai bảo hắn tự rước lấy nhục chi?

Người và yêu khác biệt, cái đạo lý này ngay từ đầu tu luyện đã biết, tại sao mấy trăm năm sau, lại có thể lầm tưởng chứ?

Hôm sau tỉnh lại, Đan Hỉ phát hiện nàng đang ở trong phòng chính mình. Nàng nhớ rõ đêm qua cùng Hành Vân công tử ở Tứ Hương đình đánh cờ..... Là lúc nào bọn họ giải tán, nàng làm sao trở về phòng?

Nhỏm người dậy, đầu của nàng liền phát đau, đêm qua rượu quá thơm, nàng nhất định là uống say .

“Nguy rồi, đã quá giờ sao?!” Ngạc nhiên thấy đã qua giờ mao, Kiều Hành Vân chắc đã dậy rồi, Đan Hỉ vội trang điểm sửa soạn, vội vã đi đến trước cửa phòng hắn xem xét.

Vừa vào phòng, nàng phát hiện Kiều Hành Vân đã ăn mặc chỉnh tề, đang chuẩn bị ra khỏi phủ, liền tiến lên hỏi hắn. “Công tử, người muốn đi được đường đúng không? Hỉ nhi cũng chuẩn bị xong rồi, để cho ta cùng đi với công tử a?”

Kiều Hành Vân nhìn nàng trong chốc lát, bình tĩnh mỉm cười. “Không cần, nàng đêm qua say rượu, buổi sáng nên nghỉ ngơi trong phủ đi, được đường có Kiều Hồng đi theo rồi, nàng không cần phải gấp gấp đến giúp đâu”.

“Nhưng mà ...”. Chính là trước kia công tử đều mang nàng đi ra phủ, vì sao hôm nay không chứ?

“Nghe lời, nàng nếu tinh thần không tốt, chẳng những làm việc không tốt, cũng sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người”. Giọng Kiều Hành Vân hơi nặng, tỏ vẻ chuyện này không cho phép thương lượng thêm nữa.

7. Chương 7

Nghe được Kiều Hành Vân như là sợ mình sẽ làm hỏng việc, trong lòng Đan Hỉ mơ hồ có chút bi thương, đầu cúi xuống.

“Đạ..... Hỉ nhi hiểu rồi”.

“Còn nữa, sau này không được tùy tiện uống rượu, tửu lượng của nàng không tốt, rất dễ say, uống nhiều quá sẽ xảy ra chuyện”. Xem bộ dáng say rượu của nàng, nhất định rất khó đi qua, Kiều Hành Vân có chút hối hận đêm qua không nên mời nàng uống rượu nhiều như vậy.

Công tử Đang nhắc nhở nàng sao?

Đan Hỉ nghe hần nói vậy, cho rằng đêm qua chính mình uống nhiều chắc chắn đã làm gì sai. “Biết ạ, sau này sẽ không uống rượu, ta sẽ chú ý”. Nàng cẩn thận trả lời, chỉ sợ là hần đang tức giận.

Nhìn thấy bộ dáng tủi thân của nàng, trái tim Kiều Hành Vân không khỏi bóp nghẹt, cảm thấy mình không nên vì đêm qua nàng nói những lời không thích hần là hồ yêu này, sáng sớm liền đối với nàng lạnh nhạt xa lánh.

Tuy là nghĩ như thế, trong lòng hần vẫn có chút tổn thương khó chịu. Kiều Hành Vân buộc lòng phải tàn nhẫn quyết tâm quay người đi. “Kiều Hồng, chúng ta đi thôi.”

“Vâng, công tử”.

Hần cũng không quay đầu lại, liền cùng Kiều Hồng ra cửa, để lại Đan Hỉ đứng một mình ở trước cửa phòng của hần.

Không biết có phải chính mình đa nghi hay không, nàng cứ có cảm giác thái độ của Kiều Hành Vân trở nên xa cách rất nhiều, vì sao lại như vậy?

Có phải là Trong lúc vô tình nàng đã làm cái gì khiến cho hần tức giận không?

Nàng không thể không nhớ lại đêm qua. Đêm qua nàng cùng công tử chơi hai bàn cờ, uống vài chén rượu để khỏi lạnh, tiếp theo, nàng đã say bất tỉnh nhân sự .

Cái này, nàng không có làm cái gì khiến người ta ghét a.....

Sẽ không phải nàng say rượu rồi thay đổi bản thân, cho nên đối với hần có lời nói và việc làm gì bất kính chẳng?

Nhất định là như vậy, ngoài nguyên nhân này ra, nàng rốt cuộc tìm không ra lý do nào.

Chỉ nhớ tới phản ứng không bình thường của Kiều Hành Vân thôi, là nàng lại khổ sở, ngờ vực có phải hần tức giận mình hay không, có phải là chán ghét nàng hay không?

Buồn rầu nhìn bóng dáng Kiều Hành Vân đi xa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Hỉ không nén được lo lắng, vừa si ngốc vừa sầu não đưa mắt nhìn hần cách xa nàng.

Khi Đan Hỉ bước vào được đường, Kiều Thiện cũng phát hiện vẻ mặt sầu não không vui, vì thế kêu nàng. “Hỉ nhi, cô làm sao vậy? Bị bệnh sao? Chỗ nào không thoải mái à?”

“Kiều chương quỳ, ta không sao”. Nàng lắc đầu, ráng mỉm cười. “Hành Vân công tử đâu? Người không ở được đường sao?”

“Công tử dẫn theo Kiều tổng quản đi xem bệnh cho ông nội của A Bảo rồi, mới vừa đi.”

“Ồ”

“Ồ cái gì? Qua đây để Kiều chương quỳ bắt mạch cho cô, cô nhất định là sinh bệnh rồi”. Hần biết Đan Hỉ vẫn luôn vui tươi hoạt bát, bộ dạng này trông vẻ mang bệnh thể nào ấy?

Nàng lại hỏi: “Kiều chường quây..... Ngài có biết người uống say sẽ say rượu mất đi lý trí không? Mất lý trí này Là làm bậy phải không? Có thể làm ra chuyện gì?”

“Cái này sao”. Kiều Thiện vừa nghe đến rượu, nét mặt lập tức chuyển thành nghiêm túc, giống như đùng tới rượu là cái chuyện xấu xa lắm. “Kiều chường quây ta cũng không biết, ta không thể uống rượu, chưa từng uống qua rượu”

“Kiều chường quây vì sao không thể uống rượu?”. Nàng biết nam nhân đều có uống một chút, cha, Kiều Kỳ Huyền cùng Kiều Hành Vân đều uống rượu, kỳ lạ là Kiều Thiện thì ngược lại không uống rượu .

Kiều Thiện như bị hỏi đến tử huyệt, vừa đáp không được vừa rất căng thẳng. “Bởi vì Bởi vì thân thể ta khác với người thường, ta mắc vào rượu, sẽ lên bệnh sỏi.....”

“Như vậy a”. Đan Hỉ thất vọng đầu gục xuống. “Nếu cả ngài cũng không biết, ta đây làm sao biết mình phạm lỗi gì.....”

“Hỉ nhi, nói gì đó? Cô phạm lỗi gì à?”

“Ta cũng không biết”. Không biết mới phiền não đó. “Đêm qua ta uống say, có thể đã gây ra chuyện khiến cho công tử tức giận, hôm nay người liền đối với ta lạnh nhạt”.

“Sao lại vậy? Công tử thích cô nhất mà, toàn bộ Kiều gia —— Không, cả thành Bộc Châu ai cũng biết a!”

Kiều Thiện vội an ủi nàng. “Cô nhất định suy nghĩ nhiều quá, Hỉ nhi, cho dù cô đã làm gì, công tử cũng không giận cô đâu”.

“Hy vọng là ta lầm”. Đan Hỉ được hấn khích lệ, cũng đã khôi phục chút tinh thần. “Cám ơn ngài, Kiều chường quây.”

“Vậy mới phải chứ! Hỉ nhi phải cười thì nhìn mới đẹp.....”

Lúc Tạ tiểu thư mang theo nha hoàn đi vào được đường Kiều gia, vừa vào cửa liền nhìn thấy Đan Hỉ. “Hừm, Hỉ cô nương, hôm nay chỉ có cô ở đây thôi à?”

“Khụ”. Thấy nàng, Kiều Thiện ho ra tiếng. “Tạ tiểu thư không nhìn thấy ta ư? Ta không phải người sao?”

“Kiều chường quây, ta đương nhiên có thấy ngài, ta là văn bối của ngài, ngài hà tất phải mỉa mai ta chứ?”. Kiều Thiện dù sao cũng là người bên cạnh Kiều Hành Vân, nàng cũng biết đối nhân xử thế, chỉ ít là biết nơi nào có tượng phật thì nên cúi đầu lạy.

“Có chuyện gì quan trọng sao? Hay là bị cảm nắng còn chưa khỏe?”

“Không, ta khỏe lắm, đến để cảm tạ Hành Vân công tử a.”

Nàng muốn kiếm cớ đến gặp mặt Kiều Hành Vân, không ngờ tới thời cơ không tốt, gặp được hai kẻ đáng ghét này.

“Tốt quá, công tử đi vắng, cô có thể về được rồi”.

“Thật đáng tiếc, cha ta vừa lúc đem từ kinh thành một chút rượu ngon, ta vì tạ ơn Hành Vân công tử đã chu đáo xem bệnh, đặc biệt mang theo một hũ tặng hấn, không ngờ hấn lại đi vắng.....”. Tạ tiểu thư nói trách móc xa xôi, chợt phát hiện sắc mặt Đan Hỉ khó coi, liền nói: “Hỉ cô nương, chẳng lẽ vẫn còn giận ta sao?”

Nàng ngửa mặt lên. “Ta giận cái gì?”

“Mấy ngày trước đây ta đã cư xử không đúng mực, nói lời không nên nói, Hỉ cô nương không phải vẫn còn giận chuyện này sao?”

Nàng không hề để ý loại chuyện này, cha đã nói với nàng, người làm ác tự nhiên có ngày bị trừng trị, nàng không cần phải tức giận. “Ta không có tức giận, Tạ tiểu thư không cần lo lắng”.

“Nếu không tức giận..... Vậy chúng ta làm bằng hữu đi?” Tạ tiểu thư bắt đầu nhanh trí, muốn cùng nàng hóa thù thành bạn. “Sau này ta sẽ coi Hỉ cô nương là muội muội, nghe nói Hỉ cô nương biết điều hương,

không bằng lúc rảnh thì ta tới Kiều phủ xin chỉ bảo được không?”. Chỉ cần bám vào Đan Hỉ, nàng liền có lý do ra vào Kiều phủ, cơ hội gặp mặt Kiều Hành Vân chắc chắn tăng gấp bội!

“Cái này.....”

Kiều Thiện cảm thấy được có dối trá, nàng ta chắc không phải muốn cùng Đan Hỉ kết giao bằng hữu, mà là có mưu đồ khác đi! “Tạ tiểu thư, cô thật sự muốn đến Kiều gia xin Hỉ nhi chỉ bảo sao? Không phải là mượn cơ hội để gặp Hành Vân công tử chứ?”

Tâm tư bị vạch trần, nàng ta bỗng nhiên biến sắc, rất tức giận phản bác. “Kiều chương quỳ, ngài có thể nào nói khó nghe với ta như vậy? Ngộ nhỡ truyền ra ngoài, ta làm sao làm người đây?”

“Tạ tiểu thư”, Đan Hỉ thấy Tạ tiểu thư bực tức, vội vã làm hai người hòa hoãn. “Cô không cần tức giận với Kiều chương quỳ, ngài ấy chỉ là nhanh mồm nhanh miệng mà thôi, không phải có ý này.....”

“Kiều chương quỳ thật không có ý này sao? Ai, ta chỉ sợ Hỉ cô nương cũng coi ta như thế, không bằng lòng làm bằng hữu với ta đi”

“Sao lại thế chứ?” Đan Hỉ thấy trong lời nói của nàng ta có lẫn gây gộc, đành phải cười theo. “Ta không có nghĩ như vậy.....”

Tạ tiểu thư lập tức bắt lấy lời của nàng. “Nếu không nghĩ như vậy, thì Hỉ cô nương bằng lòng cùng ta làm bằng hữu phải không?”

Bị hỏi như vậy, nàng làm sao nói không muốn được?

Nàng thật khéo léo nói: “Làm bằng hữu không có gì là không thể. Nhưng ta chỉ là nha đầu, nếu Tạ tiểu thư không chê.....”

“Ta đương nhiên không chê!” Dù sao, nàng cũng không quan tâm. “Tốt lắm, nếu Hỉ cô nương rộng lượng, cư xử thật tình như vậy, hôm nay ta đem kết giao tỷ muội, rượu này Chúng ta uống một chén đi, tượng trưng cho hiềm khích trước kia đã tan biến, ân oán không tính đi?”

Khi Tạ tiểu thư gọi nha hoàn rót rượu cho hai người, Đan Hỉ nhìn chén rượu kia, lại nghĩ tới buổi sáng Kiều Hành Vân muốn nàng không được uống rượu nữa, ngộ nhỡ uống rượu này vào, hẳn trở về mà biết được, công tử có thể lại nổi giận, vậy làm sao bây giờ?

Kiều Thiện ở bên thấy vẻ mặt khó xử của nàng, rất không đành lòng, liền khuyên nàng. “Không muốn uống thì không cần uống, Hỉ nhi, không sao đâu”.

“Kiều chương quỳ, có chương quỳ lắm mồm như ngài sao?”. Tạ tiểu thư nào biết tâm tư của Đan Hỉ, chỉ muốn xây dựng nên mối quan hệ của hai người. “Hỉ cô nương, chỉ là một chén rượu nhạt, cô không uống, là không tha thứ cho hành vi mấy ngày trước của ta, cũng không thật sự muốn làm bằng hữu với ta sao!”

“Tạ tiểu thư, cô ——”. Thật là ép người quá đáng.

Đan Hỉ biết Kiều Thiện muốn nói gì, lập tức cướp lời. “Không sao, chỉ là một chén rượu nhỏ, ta uống là được.....” Nhỡ ra vì nàng để cho hai người xảy ra tranh cãi gì đó, đối với thanh danh của được đường cũng không có lợi.

“Hỉ nhi!”

“Chúng ta trước uống hết đã”. Tạ tiểu thư bưng lên một chén rượu rồi uống, sau đó chuyển chén rượu ra hiệu.

Đan Hỉ không thể không đưa tay ra, bưng chén rượu lên ——

“Từ từ!”. Mắt thấy nàng muốn uống, Kiều Thiện không khỏi phân bua nói, lập tức đoạt lấy rót vào bụng. “Nàng ấy không thích uống rượu, rượu này ta thay Hỉ nhi uống, được chưa?”

Đan Hỉ mở to mắt. “Kiều chương quỳ, ngài không phải.....” Không thể uống rượu được sao?

“Không sao, Hỉ nhi, chút rượu này, ta còn chống đỡ được!”. Kiều Thiện mặt không đổi sắc hướng sang Tạ tiểu thư. “Tạ tiểu thư, vậy được rồi chứ?”

Tạ tiểu thư cho dù cảm thấy kỳ quái, cũng chỉ có thể lờ đi. “Vậy cứ như thế đi! Hỉ cô nương, hôm khác ta nhất định đến nhà thăm hỏi, rồi nhờ cô chỉ bảo cách điều hương”. Nói xong, nàng rời đi.

Đan Hỉ thấy nàng đi xa rồi, vội vàng xem xét tình trạng của Kiều Thiện, chỉ thấy khuôn mặt hắc đỏ bừng lên. “Kiều chương quây, ngài có khỏe không? Không phải lên bệnh sởi đi?”

“Được rồi, chờ ta lấy thuốc giải rượu, uống xong là hết ngay”.

“Thực xin lỗi, để cho ngài thay ta cản rượu”

“Đừng để trong lòng, Hỉ nhi.” Kiều Thiện một mặt an ủi nàng như cũ. “Đúng rồi, nghe nói hôm nay Vương Đại nương lên cơn đau đầu cũ, bằng không cô giúp ta đi một chuyến, đưa thuốc qua cho bà ấy đi?”.

“Được, ta biết rồi”.

Vì thế Đan Hỉ nhận lấy gói thuốc, lập tức đi đến nhà Vương đại nương.

Đợi nàng đi được một lúc, Kiều Thiện sờ sờ đỉnh đầu, mông của mình.....

Tốt! Không có gây sai lầm gì ——

Một phương khác, Tạ tiểu thư rời khỏi được đường, liền đi về hướng nhà, khi cách chợ, một gã thân mặc áo đạo sĩ, cầm trong tay đồng xu gây đảo của người đạo sĩ bỗng nhiên ngăn nàng lại. “Tiểu thư xin khoan đã”.

Tạ tiểu thư lạ lùng nhìn lên người lão đạo. “Lão đạo người có gì chỉ giáo?”

“Tiểu thư, trên người cô có yêu khí”.

“Nói bậy bạ gì đó?”. Nàng giật mình kinh hãi. “Ta chính là người thật, nói cái gì mà yêu khí hả?”. Sắc mặt nàng khó chịu, tức giận xoay người đi.

Người đạo sĩ cúi đầu đáp. “Tiểu thư, bản đạo chính là nhắc nhở tiểu thư, gần đây có thể tiếp xúc với yêu quái cho nên nhiễm lên yêu khí, nhớ cẩn thận đấy”.

Nàng nghe vậy dừng bước lại. “Người nói bên cạnh ta có yêu quái hả?”

Thành Bộc Châu của bọn họ dựa vào núi mà ở, rừng núi nghe đồn gió lớn, các dân chúng luôn luôn tin trên đời có thần tiên yêu ma, mấy năm trước, trong thành cũng từng xảy ra mấy chuyện hồ yêu quấy phá, tuy rằng cuối cùng gặp dữ hóa lành, nhưng vừa nghe đến có yêu quái xuất hiện, đương nhiên là làm cho lòng người e sợ.

“Phải, tiểu thư biết được sao?”

“Không có, trong nhà ta hết thấy bình thường, ta lại là nữ tử, không có cơ hội biết gánh vác cái gì a!” Tạ tiểu thư cảm thấy kỳ quái, người đạo sĩ làm sao lại nói như vậy chứ? “Xin hỏi lão đạo người từ đâu mà đến? Sao lại tới thành Bộc Châu thế?”

“Ta bốn biển là nhà, tình cờ đi qua Bộc Châu mà thôi”. Người đạo sĩ giải thích, “Mấy hôm trước, ta ở trong núi Bộc Châu có thấy một viên ngọc yêu khí màu hồng. Là chỉ có con hồ ly tinh, đáng tiếc hàng phục không có kết quả, bản đạo cảm thấy được nàng có thể hóa thành hình người sống ở trong thành, nên bây giờ mới đến đây tìm “.

“Người tìm cái gì?!”. Tạ tiểu thư vừa nghe, cũng căng thẳng. “Ý của người là..... trong thành Bộc Châu có hồ yêu sao?”

“Đúng vậy”.

“Đạo sĩ Xin hỏi nên giải quyết thế nào?”. Thủ đoạn đúng là ghê gớm, đã nhiều năm trước trong thành có nhà tú tài cũng bị hồ ly tinh mê hoặc. Đi đến trước quý môn quan mất rồi, việc này nàng còn nghe nói mà! “Vậy hồ yêu sợ cái gì? Làm sao để biết a?”

Đạo sĩ rí rai nói, “Hồ yêu sau khi tu hành đều có chỗ sơ hở. Đa số sợ rượu, vừa uống rượu thì lộ nguyên hình. Hồ yêu tu hành cao không sợ uống rượu. Nguyên do là rắp tâm dùng pháp thuật duy trì”.

Uống rượu? Tà tiểu thư nhú chặt lông mày, chẳng lẽ Có phải có người bên cạnh thì nàng sẽ không uống rượu không?

“Này Hồ yêu không sợ rượu thì sợ những thứ gì?”

“Yêu quái, mong một thì năng lực giảm bớt, ngày rằm thì năng lực tràn đầy”. Đạo sĩ kín đáo nói. “Có thể mỗi con hồ yêu tu hành cao thấp khác nhau, đồ vật e sợ cũng không giống nhau”.

“Nếu ta lại gặp được hồ yêu, vậy phải làm sao?”

“Tiểu thư không cần hoang mang”. Đạo sĩ lấy ra bùa chú từ trong ngực đưa cho nàng. “Bùa này có thể xua đuổi yêu ma, mang theo bên mình, yêu quái nhất định không dám đến gần”.

“Vâng Đa tạ lão đạo sĩ”.

“Tiểu thư cùng ta cũng có duyên, sau này nếu gặp chuyện, có thể đến đạo quán Trường Sinh ngoài thành tìm ta”. Lão đạo sĩ tỏ ý. “Ta họ Trương, trước mắt tạm tu hành ở đạo quán, nên sẽ nghỉ ngơi ở Bộc Châu một thời gian”.

“Vâng, ta biết rồi, đa tạ lão đạo sĩ”. Khi Tà tiểu thư đang gửi tới lời cảm ơn. Người đạo sĩ đã đi mất lúc nào chẳng biết, đợi nàng ngẩng đầu thì không thấy bóng dáng đâu.

Nàng cố tĩnh tâm nghĩ lại, rốt cuộc lão đạo sĩ nói hồ ly tinh là ai?

Vậy nhất định là cùng nàng không quen, thường ngày không quan hệ gì với ai, như thế Gần đây nàng có biết nữ tử nào không uống rượu hay là sợ rượu không nhỉ?

Nàng hí hóp mắt, càng nghĩ càng kỳ lạ, càng nghĩ càng buồn bực..... Cho đến cuối cùng trong đầu cũng hiện lên một cái đáp án kinh người.

Đan Hỉ.

Đan Hỉ thăm hỏi Vương đại nương, khi trở về Kiều phủ, thì đã là lúc chạng vạng tối.

8. Chương 8

Khi nàng trông thấy cửa Kiều phủ treo cao đèn lồng lớn màu đỏ, liền biết mình đã về trễ, vội vàng bước tiếp. Bởi vì cúi đầu bước đi gấp gáp, nàng hoàn toàn không phát hiện ra nam tử cao to ở cửa.

Cho đến khi nàng nhận ra trước mắt có một cái bóng đen, lúc này mới phút chốc dừng bước, vừa vịn dầm thẳng vào trong ngực của hắn.

“Công Công tử”. Nàng ngẩng đầu, lúng túng gọi hắn.

Hắn cau mày, vẻ mặt giống như đã đợi nàng được một lúc rồi, “Nàng đã đi đâu vậy?”

“Ta đi đưa thuốc cho Vương đại nương”

“Đưa lâu như vậy, không phải là quẹo đi nơi nào khác chứ?”

“Không có, là Vương đại nương lâu lắm không gặp ta, cho nên giữ ta lại uống mấy chén trà nhỏ”. Nàng âm thầm để ý đến vẻ mặt Kiều Hành Vân, hắn đang tức giận, mà còn trêu chọc nàng sao?. “Công tử, mời người cho Hỉ nhi biết, ta có phải đã làm sai cái gì không?”

Kiều Hành Vân ngẩn ra, cặp mắt xuống, rồi buông nàng ra. “Nàng không có làm sai gì cả”.

“Nhưng người đang tức giận, là giận ta đúng không?”. Nàng chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp, muốn biết đáp án, không muốn bản thân lại phiền não. “Nếu Hỉ nhi làm chuyện gì sai, mời công tử nói cho ta biết, ta nhất định sẽ sửa!”

Nàng hà tất để ý hắn giận cái gì chứ?

Nếu nàng biết hấn giận chính mình, chỉ cần trốn hấn thật xa là được rồi, chỉ cần hiểu dừng tiếp tục làm cho hấn thương tiếc, như vậy có lẽ tim của hấn còn có thể cứng rắn chút rồi.

Nhưng nàng cứ khẳng khẳng, cứ muốn từ trong miệng hấn hỏi cho rõ ràng. Hấn làm sao có thể nói cho nàng biết, bởi vì nàng ghét mình là hồ yêu, bởi vậy hấn tổn thương, cảm thấy không nên tiếp tục tới gần nàng như vậy.....

Kiều Hành Vân im lặng nhưng cái cảm xúc này chỉ có bản thân mình biết thôi. “Ta giận nàng về quá muộn, một người ra cửa đi lung tung coi như xong, còn kéo dài tới ban đêm nữa, nàng có biết rất là nguy hiểm với một cô nương không?”

Nàng nhin không được hỏi: “Thế tại sao buổi sáng công tử không mang ta cùng đến được đường? Ngày xưa công tử ra khỏi phủ cũng đều mang ta đi cùng, công tử bỗng nhiên từ chối ta, Hỉ nhi cảm thấy thật là khổ sở”

Hấn làm cho nàng khổ sở sao?

Trong lòng Kiêu Hành Vân chợt giống như cây cung bị kéo căng, hấn luôn luôn thương yêu, nuông chiều nàng, nhất là không nỡ nhìn nàng khổ sở, thầm nghĩ thế sẽ làm cho nàng vui vẻ, kết quả, hấn lại làm cho nàng đau lòng như thế.

Kiều Hành Vân Người vì cái gì đối xử với Đan Hỉ như vậy? Cho dù người bởi vì phản ứng của nàng mà bị tổn thương, nhưng rõ ràng tất cả không phải là lỗi của nàng, là bản thân người vốn là yêu quái, lại đi mong chờ nàng có thể chấp nhận người ——

Con người đen của hấn buồn bã, như là hoàn toàn hiểu chương ngại của bản thân mình, người và yêu vốn khác biệt, cho dù Đan Hỉ nói thích hấn, hấn cũng không nên để nàng biết thân phận của mình, lại càng không nên cho rằng nàng sẽ chấp nhận chính mình.

Nàng có gì lỗi đâu? Nếu có lỗi, vậy nhất định là nàng rất đơn thuần, để cho hấn quá yêu thích, mới có thể làm cho hấn buồn rầu về thân phận của hai người như vậy.

Hấn nhắm mắt, quyết định chôn chặt những cảm xúc kia, chỉ lấy tâm tư bình thường nhất đối đãi với nàng. “Từ nay về sau sẽ không vậy, Hỉ nhi muốn cùng ta đến được đường thì cùng đi, ta sẽ không bao giờ khiến cho nàng khổ sở nữa”.

Nếu Đan Hỉ đã bị hấn niêm phong lại ký ức đêm đó, hấn sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nàng vẫn là ân nhân mà hấn luôn bảo hộ, mà hấn sẽ vĩnh viễn chỉ là “Hành Vân công tử” của nàng.

Hấn sẽ chăm sóc nàng theo như lời hứa của mình, cả đời trông coi nàng mà không lộ ra bất cứ chút tình cảm nào, bởi vì hấn đã hiểu được, đây mới là quyết định tốt đối với hai người bọn họ ——

Đan Hỉ mở đôi mắt to vô tội nhìn hấn, rốt cục nở nụ cười. “Cám ơn công tử”.

“Được rồi, nàng nhất định chưa có ăn cơm chiều đi? Mau vào, Kiêu Hồng hôm nay bảo đã chuẩn bị bánh hạnh nhân mà nàng thích, đợi chúng ta đi chơi cờ, ai thắng ai thì được ăn bánh hạnh nhân”

“Vậy Hỉ nhi nhất định phải thắng. Ta thích nhất bánh hạnh nhân của Kiêu Hồng chuẩn bị, hấn tìm quả hạnh còn hơn ở đường phố bán, hương thơm luôn đặc biệt lại rất lớn nữa!”. Thấy hấn lấy lại bộ dáng trước kia, Đan Hỉ cũng an lòng. “Công tử, người cũng đừng nhường cho ta nha! Chúng ta cần cạnh tranh công bằng”

“Ta mới không nhường nàng, yên tâm, lần này ta tuyệt đối sẽ đánh cho nàng không còn mảnh giáp ——”. Yêu thương nhìn nàng lại khôi phục lúm đồng tiền giống như hoa đào, Kiêu Hành Vân cũng thỏa mãn cười.

Hấn thích xem nàng vui vẻ như vậy, cho dù là thêm vài đời người nữa, hấn nghĩ mình xem cũng không chán.

Hấn nghĩ, nếu như hấn còn muốn nhìn nàng không buồn không lo, như vậy việc hấn là hồ yêu tuyệt đối không thể phơi ra ánh sáng lần nữa, thậm chí là tình cảm của nàng đối với hấn, cũng không thể tiếp tục để nàng biết chút nào.

Tuy rằng tiếc nuối, nhưng hấn sẽ không thay đổi tâm ý, bởi vì chỉ có như vậy, hấn mới có thể tiếp tục có được nàng ——

Nửa tháng trôi qua, Đan Hỉ cùng Kiều Hành Vân tựa như trở lại thời gian trước đây, bên cạnh hẳn chỉ có Hỉ nhi, trong lòng của nàng cũng như cũ chỉ có Hành Vân công tử.

Nhưng mà, trong thành Bộc Châu lại bắt đầu xuất hiện lời đồn kỳ lạ, có người nói trong thành xuất hiện hồ yêu, có người nói con hồ yêu kia là cái, đã lấy mấy mạng người, còn có người nói nữ hồ yêu thật ra đã mai phục ở thành Bộc Châu của bọn họ lâu rồi, tám phần hóa thân thành cô nương nhà ai đó, liên tục lừa gạt mọi người.....

Lời đồn càng truyền càng rộng, đến cả Đan Hỉ ngày thường không quan tâm thế sự lắm, đã ở được đường cùng cửa hàng hương liệu, nghe được rất nhiều lời đồn về hồ yêu.

Tất cả mọi người nói, nữ hồ yêu thích hút tinh khí của nam tử, hút khô rồi giết quăng đi, mấy ngày trước có thợ săn ở trong núi gặp được hai thư sinh yếu ớt có lẽ bị trúng pháp thuật, vừa hỏi mới biết bọn họ gặp phải nữ hồ yêu, mỗi tên đều bị gạt năm ngày thay nhau cung cấp cho nó, khi hết giá trị lợi dụng liền bị vứt qua nơi đồng hoang, mặc kệ sống chết.

Quá đáng sợ a..... Đan Hỉ vui mừng vì việc này không xảy ra với Kiều Hành Vân, ngộ nhờ hôm nay công tử gặp phải hồ yêu —— Không, hẳn phúc lớn mạng lớn, lại có thầy tướng số tiên đoán là có “cốt tiên”, tuyệt đối sẽ không bị thủ đoạn của hồ yêu lừa bịp!

Ổn định lại suy nghĩ xong, nàng lại nở nụ cười sáng rỡ, định đi vào trong cửa hàng lớn nhất trong thành.

“Hỉ cô nương, cô lại tới sao?”. Cửa hàng hương liệu Triệu chương quỳ nhìn thấy nàng, tiến nhanh tới ân cần hỏi thăm. “Hôm nay cần mua hương liệu gì? Tô hợp hương, tùng hương, long não hương hay vẫn là cam tùng đàn hương?”

Nàng đang định trả lời, phía sau Triệu chương quỳ vang lên tiếng nói của Tạ tiểu thư. “Hỉ cô nương, sao cô ở đây?”

Đan Hỉ lập tức chào. “Tạ tiểu thư, xin chào”.

Tạ tiểu thư nhìn thấy nàng, ánh mắt giống như đang lén lút đánh giá nàng cái gì đó, nhưng không thể giấu được một chút dè dặt. “Cô đến mua hương à?”

“Phải, ta muốn pha chế hương cho Hành Vân công tử, đúng lúc thiếu chút vật liệu”.

Bởi vì hàng năm Kiều Hành Vân chỉ ở lại Bộc Châu một tháng, cho nên khi hắn về, nàng sẽ chuẩn bị hương liệu mà hắn thích làm túi thơm, để cho hắn lần sau đi xa nhà thì có thể mang cho.

Đây là cả tâm ý của nàng đối với Kiều Hành Vân, hơn nữa là tha thiết chờ đợi đối với người trong lòng, hi vọng làm hắn thấy túi thơm sẽ nhớ tới mình, hi vọng túi thơm có thể thay thế mình, theo hắn đến chân trời góc biển.....

“Tạ tiểu thư cũng mua hương hả? Không biết cô mua loại hương nào?”. Bởi vì lần trước nàng ta nói muốn xin mình chỉ bảo điều hương, Đan Hỉ liền quan tâm thêm vài câu.

“Hỉ cô nương, Tạ tiểu thư chỉ mua ——”

“Triệu chương quỳ!” Triệu chương quỳ cùng Đan Hỉ rất quen thuộc đang lúc muốn mở miệng nói rõ, thì Tạ tiểu thư lại lập tức ngăn cản, không cho hắn nói ra. “Ta mua cái gì, để cho người tùy tiện nói ra với người ta sao?”

Âm thầm giấu nhem gì đó trong tay áo, nàng cũng không thể để cho Đan Hỉ biết nàng đến mua “chích tinh hương”, đây chính là hương liệu từ Đồ Hồn quốc tới, nghe nói có thể đuổi yêu trừ tà, là muốn đem ra tránh hồ yêu đó!

“Dạ dạ phải Thứ cho tiểu nhân vô lễ.”

Đan Hỉ thấy thế cũng hơi xấu hổ. Có phải nàng đã tự cho là đúng, cho nên chọc cho Tạ tiểu thư tức giận hay không?

Nàng tiến lên từng bước thăm nghĩ xin lỗi. “Thật có lỗi, Tạ tiểu thư.....”

“Người Người đừng tới đây!”. Nàng mới bước tới gần, Tạ tiểu thư đã lập tức lui bước, cũng sợ yêu khí trên người nàng tổn thương bản thân mình. “Đừng cho là ta không biết bộ mặt thật của người! Người Người cách xa ta một chút!”.

“Bộ mặt thật của ta?”. Đan Hỉ đứng im tại chỗ, vẻ mặt không hiểu.

“Ta nói Hành Vân công tử sao lại say đắm người như vậy chứ? Người cũng không phải quốc sắc thiên hương gì, bắt đầu từ ba năm trước người vào Kiều phủ, Hành Vân công tử đã bị người chiếm mất, toàn bộ tiểu thư khuê các ở Bộc Châu hẳn đều không thích, còn không phải là bởi vì người —— “. Tạ tiểu thư nói đến đó, bỗng nhiên sợ thật sự nói ra nghi ngờ của bản thân, ngược lại có thể rước họa vào người. Liền tự nhiên im miệng, “Quên đi! Không có gì Triệu chương quỳ, hôm nay cảm ơn người”.

Nếu Đan Hỉ thật sự là yêu hồ, nàng đâu không lại nàng ta, hơn nữa nàng sợ chết, tất nhiên không thể gây hấn cùng nàng ta!

Nàng phải đi tìm cao nhân đến trị nàng ta Đúng! Phải đi tìm lão đạo sĩ nàng gặp ngày đó!

Tạ tiểu thư nghĩ cách như vậy, liền uốn éo cái eo, nhanh chóng rời khỏi cửa hàng hương liệu.

Đan Hỉ từ đầu đến cuối không hiểu ra sao chỉ có thể nghi hoặc nhìn nàng ta rời đi.

Tại sao có thể có người mới mấy ngày trước nói muốn cùng nàng tốt hơn, mà đã mấy ngày sau lại đối xử với nàng như yêu ma? Tạ tiểu thư cũng thật là làm cho người ta đoán không ra.

“Hi cô nương, cô đừng để ý, ta đã nói với cô, Tạ tiểu thư mua chích tinh hương”. Cùng nàng có giao tình mua bán quanh năm Triệu chương quỳ nhện không được nói với nàng.

“Chích tinh hương?”

“Đúng vậy a, nghe nói gần đây trong thành có hồ yêu xuất hiện, cho nên rất nhiều người đến mua hương này, đốt ở phía sau nhà có thể đuổi yêu tránh tà ma “.

Đan Hỉ nghe vậy, mở to mắt. “Thần kỳ như thế sao?”

“Phải, ta xem Tạ tiểu thư hình như rất sợ hồ yêu, có lẽ là mua cho mình dùng, lại vô ý tứ mới để người ta biết rõ là đối với cô đề phòng như vậy.....”

Nàng cúi đầu suy nghĩ, nếu chích tinh hương này có tác dụng thần kỳ như vậy, nàng sao không cũng mua lấy một cái?

Nếu làm cho công tử mang theo bên mình, như vậy, nàng cũng không cần lo lắng hấn sẽ gặp phải hồ yêu

Cảm thấy hành động lần này rất tốt. Đan Hỉ lập tức nói với Triệu chương quỳ: “Triệu chương quỳ, chích tinh hương kia không bằng cũng giúp ta mang lên mấy miếng đi?”

Ở trong thư phòng của Kiều Kỳ Huyền, Kiều Hành Vân cùng Kiều Kỳ Huyền ngồi xếp bằng trên giường, ngoại trừ Kiều Hồng canh ở ngoài cửa ra, nô bộc hầu hạ không còn chuyện gì ở trong phòng to như vậy nữa.

Khói hương lượn lờ, Kiều Kỳ Huyền nhắm mắt nhập thần, từ trong ngực lộ ra ánh sáng màu vàng, chỉ chớp lát sau, vầng sáng chậm rãi biến mất, hấn cũng mở mắt.

“Thế nào?”

Kiều Kỳ Huyền cầm lấy cái khăn của nữ tử vừa mới làm phép nhận ra. “Thứ này của Hồng Liên, nhất định là ả đã hại hai tên thư sinh ở ngọn núi này!”

Hồng Liên là chỉ hồ yêu cư trú trong núi sâu Bộc Châu, khi hấn vừa tới Bộc Châu thì vẫn còn trong thời đại triều vua trước, khi đó Bộc châu hoàn toàn hoang vắng vô tri, yêu ma làm loạn. Hồng Liên là mối họa lớn nhất của Bộc Châu. Sau khi hấn đuổi Hồng Liên đi, làm giảm ba trăm năm công lực của ả, ả bởi vậy mai danh ẩn tích một khoảng thời gian, Bộc châu cũng từ từ phục hồi sinh sôi, cuối cùng có thái bình hiện giờ, đến nay mới qua một trăm năm, không nghĩ tới ả lại mạnh trở lại.

“Lão Hắc, ông có thể xác định chứ? Hồng Liên này ta chưa cùng ả giao đấu, chỉ có ông biết mùi của ả Thật sự là mùi trên khăn này hả?”

Lão Hắc trong miệng Kiều Hành Vân —— cũng chính là Kiều Kỳ Huyền, lông mày nhướng lên, lộ ra ánh mắt lớn như chuông đồng của động vật. “Không sai! Trên khăn này tuy có dùng chút các loại mùi đàn hương, xạ hương, muốn che dậy mùi yêu quái của ả, nhưng với cái mũi hồ ly của lão Hắc ta, không có khả năng ngửi sai!”

Đây chính là nguyên nhân bọn họ thích dùng hương liệu, dù sao bọn họ cũng là hồ ly, cho dù có thể biến ảo thành hình người, nhưng trên người cũng không có cùng mùi với con người, tuy rằng loài người phát hiện không được, nhưng yêu quái, đạo sĩ, tăng nhân..... Lại có thể nhận ra bọn họ, vì thế để đánh lạc hướng, những hương liệu xạ hương này có thể mê hoặc tâm thần con người liền trở thành vật che chắn mạnh mẽ của bọn họ, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ có thể an cư ở thành Bộc Châu vài thập niên mà không có người nghi ngờ.

“Ngược lại người!”. Kiều Kỳ Huyền bỗng nhiên mở miệng trách hắc một câu. “Làm gì gọi ta lão Hắc? Chúng ta bây giờ đang ở Kiều phủ nhân gian, không phải là hang động tu luyện ở Linh sơn, người là con ta, nên gọi ta là cha —”

Bọn họ mặc dù đang sống ở nhân gian, đại sự tu luyện có lẽ chưa sai sót, hàng năm hắc cùng với Kiều Hành Vân ngoại trừ buôn bán mười một tháng, thực ra là lúc trở lại Linh sơn dốc lòng tu luyện.

“Trong phòng chỉ có hai người chúng ta, theo ta tranh luận cái xưng hô gì chứ?” Kiều Hành Vân không thêm để ý chút nào, tự ý lấy về cái khăn ngửi ngửi, nhớ kỹ mùi vị. “Còn nhớ khi chúng ta là cậu cháu ở Xương Châu, ta cũng để ông lúc nào cũng gọi ta là cậu a”.

Nói đến đây Kiều Kỳ Huyền liền tức, hắc thật sự là không hiểu, vì sao bắt luận bọn họ trẻ đến đâu, bày ra dùng cái quan hệ gì, người nổi tiếng luôn là Kiều Hành Vân vậy?

Cho dù hắc lớn hơn một ít, hay là trẻ hơn một ít, loài người cũng thích cái bộ mặt hời hợt kia của hắc ta hơn, rõ ràng công lực của hắc cũng không kém, vì sao hắc ta hóa ra tới tiểu sinh anh tuấn, lại luôn kém hắc ta một chút như thế?

Hắc dọc đường đánh đâu thua đó, mấy trăm năm qua cũng không biết thua mấy trận, hắc thật tức chết mà!

“Được, người gọi ta là lão Hắc, ta đây phải gọi người là Tiểu Bạch, lần sau này ở nhân gian đổi chỗ ở, ta gọi người là Tiểu Bạch.....”

Thấy tính tình Kiều Kỳ Huyền kích động, Kiều Hành Vân có thể hiểu vì sao rõ ràng hắc tu luyện so với chính mình còn lâu hơn, đến bây giờ còn chưa được thành tiên.

Con đường thành tiên quan trọng nhất là rập tâm, rập tâm nếu không thể trắng tinh không sù sì, không nhiễm hạt bụi nhỏ, thì dùng pháp thuật mà tóm.

Giống như vì sao hắc hóa ra tới hình người luôn cùng Kiều Kỳ Huyền không đau đớn, là bởi vì chỉ có tuấn mỹ là không đủ, nếu nam nhi trong lòng không có một tí tâm tư êm dịu tinh thần tao nhã, tiếp tục đẹp cũng chỉ là một tục tử bình thường mà thôi.

Tựa như Kiều Kỳ Huyền tuy có đi ngược lại, lại không có tư tưởng làm tiên, con đường thành tiên luôn xa vời.

“Lão Hắc, ông đến tốt cùng có muốn thành tiên hay không? Chỉ có người phạm mới để ý danh lợi như vậy, thế sẽ gây trở ngại cho ông luyện tâm.....”

“Hừ, ta dù sao cũng không phải nhân tài để thành tiên, ta đây cũng tự mình hiểu lấy, cho nên ta mới ở lại nhân gian, làm chuyện tạo phúc cho dân, dâng hiến trực ác - chuyện rất tốt a”.

Cái hắc gọi dâng hiến, đó là thu nạp hồ yêu tốt giống như Kiều Hành Vân, dạy bọn hắc tu hành như thế nào, mấy trăm năm qua thu nhận đệ tử cũng không ít, trực ác đó là đuổi hồ yêu như Hồng Liên đi, không để chúng phá hỏng trật tự nhân gian, miễn cho người phạm đều nghĩ hồ yêu là hung ác.

“Người đã nói đến thành tiên, ta xem người mới nên suy nghĩ thật kỹ”. Kiều Kỳ Huyền đổi câu chuyện, đem vấn đề đặt trên người hắc. “Người tuy so với ta tu luyện muộn, nhưng hiện giờ đạo hạnh đã vượt xa ta,

nhiều lắm là một trăm năm nữa Không, có lẽ năm mươi năm là được tu thành chính quả, cũng không nên làm hỏng đại sự a!”

Năm mươi năm?

Kiều Hành Vân ánh mắt buồn bã, khi đó Đan Hỉ vẫn chưa đến tuổi bảy mươi đâu Hắn làm sao có thể bỏ nàng rời đi được?

“Lão Hắc, ông cũng còn chưa công đức viên mãn, ta sao có thể vứt bỏ thầy dạy như ông? Ta còn muốn ở nhân gian một chút, hai trăm năm nhé ——”

“Đừng lấy ta ra làm có!” Kiêu Kỳ Huyền trước tiên đáp lời hắn. “Người nghĩ rằng ta và người không biết người đối với Hỉ nhi có tình ý sao? Người nhất định là vì nàng mới muốn kéo dài thời gian, tuy rằng lão Hắc ta cũng rất thích nha đầu Hỉ nhi kia, nhưng nàng là người, cuộc đời này với người nhất định không có kết quả, vì nàng làm hỏng đại sự tu luyện, đáng giá sao?”

Bọn họ tu hành đã mấy trăm năm, còn hơn Kiêu Hành Vân cùng Đan Hỉ làm bạn ba năm này, tuy rằng chậm trễ không đáng kể chút nào, nhưng hắn chỉ sợ.....

Chỉ sợ Kiêu Hành Vân sẽ đối với Đan Hỉ ham muốn động tình, ảnh hưởng tới tư tưởng ban đầu hướng thành tiên lúc trước, cuối cùng hại hắn không thể thành tiên.

Kiều Hành Vân nghe vậy cup mắt xuống, biết rõ hắn nói có lý, nhưng vẫn nói: “Nàng đối với ta có ân, ta muốn báo ân, không phải như ông nghĩ.”

Hắn đã quyết định che giấu tình cảm đối với nàng, cho dù Đan Hỉ mến mộ hắn, hắn cũng yêu thích nàng, nhưng hắn quyết định không thể để quan hệ của hai người có cơ hội thay đổi, hắn chỉ biết làm “công tử” của nàng, giống như thân nhân giống như huynh trưởng, che chở cho đến lúc già đi.

Sau đó, hắn có thể không hề vướng bận mà thành tiên.....

Miệng lấy có thì có! “Người phải báo ân? Người có biết đối với Hỉ nhi cái gì là tốt nhất sao?” Kiêu Kỳ Huyền rên hừ hừ. “Chính là khiến nàng có được hạnh phúc của người phàm, gả cho phu quân tri kỷ hiểu biết, sinh con dưỡng cái, con cháu đầy đàn.....”

Nghe vậy, Kiêu Hành Vân như là bị đánh một cái, ánh mắt cũng càng ngày càng u ám.

“Hỉ Nhi thân là nữ nhân đây mới là hạnh phúc viên mãn nhất! Hiện giờ nàng cũng không nhỏ nữa, không bằng chúng ta tìm giai tể cho Hỉ nhi, sớm vì nàng mà đính ước đối tượng thành thân.....”

Kiều Hành Vân lập tức giương mắt, vẻ mặt nghiêm túc, “Ta không muốn!”

9. Chương 9

Đan Hỉ là của hắn, cho dù hai người không thể cùng một chỗ, hắn cũng muốn chắc chắn làm cho Đan Hỉ mỗi ngày vui vẻ, hắn không thể để cho nàng rời khỏi mình mà đi gả cho người khác

“Chặc chặc!”. Kiêu Kỳ Huyền phản đối nhìn hắn. Hắn biết Kiêu Hành Vân quả nhiên đối với Đan Hỉ động tâm, nghiệp chướng a! “Người đồ đệ ngu ngốc này, ta cho người biết —— Cho dù người muốn dùng cách của mình trông coi Hỉ nhi, cũng không nhất định Hỉ nhi sẽ ngoan ngoãn theo người”.

“Có ý gì?”

“Ha ha, có ý gì? Đạo hạnh của người so với ta không phải sâu hơn sao? Không bằng tự người tính toán đi”.

Nữ nhi quý giá nhất chính là thanh xuân a! Năm nay Đan Hỉ đã mười tám, cũng không phải cô nương xấu đến nỗi không gả đi được, một ngày nào đó cần phải lo lắng chung thân đại sự, đến lúc đó nếu hắn ta luyến tiếc, xem hắn ta làm sao thu dọn cục diện rối rắm này?

Đừng trách hấn không nhắc nhở hấn ta, bọn họ một cái là yêu một cái là người, nhất định không có kết quả tốt !

Lời nói đầy ý nghĩa sâu xa, làm cho Kiều Hành Vân vô cùng không vui.

Giống như hấn ta đã bấm ngón tay tính toán, mình cùng Đan Hỉ sẽ có tương lai khủng khiếp gì đó, làm cho tim hấn cũng bất an đập liên tục theo.

Hấn ta nói Hỉ nhi sẽ không ngoan ngoãn theo hấn..... Có ý gì? Là nàng muốn lập gia đình, không ở lại bên cạnh hấn trọn đời sao?

Gả cho phu quân tri kỷ hiểu biết, sinh con dưỡng cái..... Hỉ nhi thân là nữ nhân đây mới là hạnh phúc viên mãn nhất sao?

Hấn biết, đây đúng là hạnh phúc mà nữ tử nhân gian theo đuổi khi còn sống, nhưng là hấn không cho nổi.

Hấn chẳng nhưng không cho nổi, còn không buông tay được, chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ vì người khác mà rời khỏi chính mình, tim của hấn liền như có kim đâm, giống như xé nát, chậm chậm mà khắc sâu đau đớn.....

“Công tử”. Lúc này, Đan Hỉ thấy hấn ở cửa, khuôn mặt cười ngênh đón hấn. “Người cùng lão gia bàn việc, nói chuyện thời gian dài như vậy, có mệt hay không?”

“Ta không sao”.

Đan Hỉ cẩn thận nhìn hấn, lại nhìn ra đáy mắt của hấn hiện lên một chút lo âu, vì thế chau lông mày nhỏ nhắn lên. “Chỉ là Hỉ nhi thấy người thật mệt mỏi, nhất định là vừa này bàn việc làm cho thân thể hao tổn phải không?”

“Thật sự cũng không phải chuyện gì lớn, chính là năm nay ta cùng với cha quyết định ở nhà đợi thêm mấy tháng nữa, chờ cha làm xong việc, tiếp tục khởi hành đi xem xét cửa hàng các nơi”. Việc bọn hấn muốn làm, đương nhiên là thu phục con hồ yêu Hồng Liên kia, nhưng đối với Đan Hỉ, hấn chỉ cần giải thích như vậy là đủ rồi.

“Phải không? Vậy thì tốt quá!”. Đan Hỉ vui vẻ kêu lên, lập tức lại cảm giác mình giống như thể hiện rất vui mừng, liền ngừng lại. “Ta là nói, như vậy Hỉ nhi có thể tiếp tục cùng mời người thêm rồi, thật tốt quá”

Nàng đột nhiên mặt đỏ, nàng vui mừng vì như vậy Kiều Hành Vân có thể ở lại bên cạnh mình lâu hơn, nhưng vì sao khi ánh mắt hấn nhìn đến, thì nàng lại sợ hấn biết lòng của mình, sợ hấn nhìn ra nàng đối với hấn một chút không muốn an phận chứ?

Không muốn an phận này Là cái gì?

Nàng biết mình rất thích Kiều Hành Vân, bởi vì hấn vẫn đối với nàng tốt, thu nhận và giúp đỡ nàng lại còn chăm sóc nàng nữa. Hấn không giống với người thường như vậy, hấn có một chút nói là kiêu ngạo, nhưng nói đến tấm lòng, hấn cũng là người rất tốt, trong lòng nàng, hấn lợi hại như thần tiên vậy, khiến cho nàng sùng bái hấn.

Nàng cũng rất thích cùng hấn một chỗ, mỗi khi hấn trở lại, nàng liền hết sức quý trọng thời gian bọn họ ở chung, cũng lo buồn thời giờ kia đi quá nhanh, gần đây nàng luôn muốn, nếu có một ngày hấn có thể không đi nữa, hay mình có thể theo hấn đi những nơi kia, thật sự tốt biết bao?

Nghĩ vậy, nàng bỗng nhiên nhận ra, thì ra nàng muốn không an phận, là muốn cùng hấn sớm chiều ở chung, lúc nào cũng theo hấn.....

Nàng chỉ là nha đầu, có thể nào đối với chủ tử nghĩ đến cái này được? Trừ phi nàng không coi hấn là chủ tử, mà đem hấn trở thành đối tượng ái mộ trong lòng ——

Nàng hiểu ra, thì ra chính mình đối với hấn thích là loại nam nữ thích kia, cho nên những năm gần đây, nàng đối với hấn càng ngày càng sâu nặng, càng ngày càng suy tính hơn thiệt.....

Vậy, hấn cũng thích nàng sao?

Đan Hỉ lặng lẽ quan sát hấn, nhưng không có dũng khí hỏi ra miệng.

“Sao vậy?”

Hắn bỗng nhiên quay người lại, làm cho Đan Hỉ hoảng sợ, vội vàng tách khỏi ánh mắt hắn, “Không, không có gì nha.....”

Kiều Hành Vân lại nhú mồm. “Ta ngửi thấy mùi lạ, nàng mới điều chế hương liệu sao?”

Đan Hỉ nhớ tới Chích Tinh hương mua được từ cửa hàng hương liệu, liền lôi từ trong lòng ra. “Là Triệu chương quỳ giới thiệu cho ta, hắn nói gần đây trong thành có hồ yêu quấy phá, mỗi người đều mua nhang này để đuổi ma trừ tà, cho nên ta mua mấy phần, để cho công tử dùng mang theo trên người”.

Kiều Hành Vân thấy hương liệu kia ánh mắt liền đầy sâu kín, đến khi lấy tay kiểm tra thành phần hương liệu, lại ha ha cười lớn.

Đan Hỉ bị hắn làm cho sợ. “Hành Vân công tử Người làm sao vậy?”

“Nàng nói đây là Chích Tinh hương à? Nhưng ta gỡ qua hương liệu, bên trong chỉ là Trần Hương, Bạch Đàn, Tùng Hương, Linh Lăng tốt nhất..... Không phải chê tầm thường, nhưng là dùng vật liệu tốt nhất đó”.

Bị hắn giải thích như vậy Đan Hỉ cũng về hương liệu lên ngửi mùi, đúng là như vậy. “Thì ra đây không phải Chích Tinh hương sao? Ngày Cái gì mới là Chích Tinh hương thật?”

“Đó là dùng chân thân của tiên nhân nghiền nát mà thành hương”

“Chân thân của tiên nhân ư?”

“Đúng, hơn nữa chỉ có thể từ một loại chân thân của tiên nhân mới lấy được, đó chính là cây tiên linh thiêng dùng để tu luyện chân thân”. Như là trên Linh Sơn hắn thích cây lê kia nhất, từ trên người hắn lấy xuống một cành (cây trời sinh) mới có đường lối làm Chích Tinh hương, chỉ là hiện giờ người phạm mà muốn gặp cây linh thiêng như vậy đã rất khó rồi, đừng nói đến chế hương, thảo nào lại có tin vịt nói bậy rằng chính mình chế được hương.

“Cho nên..... Đây là hương giả mạo, đối với hồ yêu hoàn toàn vô dụng, phải không?”

“Đúng vậy”.

Đan Hỉ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên trở nên căng thẳng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Còn có vật gì có thể khắc yêu đầu? Ngộ nhờ công tử ra ngoài gặp hồ yêu, làm thế nào thoát thân đây?”

Nàng lại có thể hỏi hắn vấn đề này Kiêu Hành Vân chớp mắt, trong lòng dờ khóc dờ cười.

Nhưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, nét mặt vừa căng thẳng vừa sợ hãi như vậy hấp dẫn ánh mắt của hắn, hắn nhìn ra trong mắt nàng có tình yêu mãnh liệt như vậy, lại để cho hắn đánh mất sự đúng mực, hắn đã quên là không nên nói cho nàng biết đáp án, ở trước mặt nàng, hắn thậm chí không nên biết đáp án kia.

Nhưng là Đan Hỉ đối với hắn mà nói không phải người thường, bởi vì nàng gần gũi với hắn như vậy, gần bên trái tim hắn, ở trong lòng của hắn, mặc dù nàng là người phạm, nhưng cũng cùng đẳng cấp không khác biệt với đồng loại Kiêu Kỳ Huyền của hắn.

Như vậy nàng nên biết, nếu có một ngày là nàng gặp hồ yêu, nếu lúc đó hắn cũng không ở bên cạnh nàng Nếu đáp án có thể thay đổi thành nàng không hề lo lắng, lúc ấy nếu có thể tiếp tục chăm lo cho nàng, vậy hắn nguyện ý nói cho nàng biết.

Cho dù là đáp án kia, đương nhiên hắn cũng e ngại .

Hắn cụp mắt, mở miệng nói với nàng.

“Hồ yêu sợ nhất là máu của đồng loại”.

“Người nghe rõ chưa? Người nghe rõ chưa?”

“Nghe được cái gì?”

“Công tử a!”.

“Hắn mới vừa nói cái gì đó?”

“Hắn nói cho Hỉ nhi biết chúng ta sợ cái gì!”

“Thế có gì mà ngạc nhiên Đợi chút! Người nói chúng ta sợ cái gì?”. Trong bụi cỏ phía sau cây lê, truyền ra nho nhỏ tiếng sột soạt nói chuyện với nhau.

“Đó là bí mật không thể nói! Ngộ nhớ để cho người trong thiên hạ biết, chúng ta không phải sẽ chết chắc sao?”

“Chết thì chết, nhưng, kia rốt cuộc là cái gì?”

“Đồ ngu! Bây giờ không phải là vấn đề thời gian, vấn đề là Hỉ nhi đã biết a!”

“Hỉ nhi là một đứa trẻ tốt bụng, nàng có biết thì cũng sẽ không như thế đâu”.

“Nàng là người nha! Người ai cũng sợ hồ yêu hết, người cho là Hỉ nhi sẽ ngoại lệ sao? Người hồi nãy không nghe thấy nàng mua Chích Tinh hương muốn đuổi chúng ta đi sao?”

“Ừm..... Nhưng mà”

“Xuyt! Câm miệng, Hỉ nhi đã ra rồi!”.

Một giây sau, liền thấy Đan Hỉ từ bên trong nhà Kiều Hành Vân đi ra, định lướt qua bụi cỏ ven đường, đi về phòng mình.

Nàng cúi đầu đi, một chút cũng không phát hiện bốn phía tình hình khác thường.

Âm thanh lén lút lại bắt đầu. “Này, người nói Hỉ nhi sợ chúng ta, không bằng chúng ta ra ngoài hỏi một chút, xem nàng rốt cuộc có sợ chúng ta không?”

“Người định dùng bộ dáng hồ ly đi ra ngoài à?”

“Có gì không thể? Chúng ta đi ra nói cho Hỉ nhi biết chúng ta là ai, nàng ngày thường giống như người nhà chúng ta, nhất định sẽ tiếp nhận chúng ta!”

“Người thực ngu xuẩn a! Lúc lão Hắc thu nhận và giúp đỡ chúng ta, đã thông báo ngàn vạn lần không thể tiếp tục lộ ra chân thân trước con người, thế mà người muốn lấy nguyên hình hiện tại ra trước mặt Hỉ nhi sao?”

Câu nói sau cùng bỗng nhiên hơi lớn tiếng, Đan Hỉ chỉ nghe có người gọi tên mình, liền dừng bước lại, nhìn chung quanh một chút.

Không có gió, không có vật lay động, không có ai cả.

Nhưng, nàng rõ ràng nghe được a

Ánh mắt nghi ngờ của nàng liếc về hướng bụi cỏ, nhưng ngay cả bụi cỏ cao chưa tới eo này bị gió thổi qua làm lay động cũng đều không có, nếu có người hoặc động vật trốn ở đó nói cái gì, nhất định sẽ có động tĩnh..... Chẳng lẽ nàng quá nhạy cảm?

Lắc đầu khó hiểu, nàng ôm một chút nghi ngờ, âm thầm đề cao cảnh giác, chậm chậm đi về phía trước.

“Người mới ngu xuẩn đấy! Xem người thiếu chút nữa để cho Hỉ nhi phát hiện chúng ta”.

“Tóm lại người không được phạm sai lầm, việc chúng ta là hồ yêu tuyệt đối không thể để cho Hỉ nhi biết, nếu Hỉ nhi biết chuyện, nàng chắc chắn sẽ không tiếp tục cùng chúng ta ở cùng một chỗ, cũng nhất định sẽ hại chết chúng ta”

Hai âm thanh nói xong liền biến mất, Đan Hỉ có thể chậm bước chân lại, chỉ nghe được phần âm thanh cuối cùng này nói cái gì hồ yêu, cái gì nàng nhất định sẽ hại chết bọn họ

Nàng lập tức quay đầu đi về hướng bụi cỏ, nhưng tìm tới tìm lui, trong bụi cỏ thứ gì cũng không có, vậy hai âm thanh quái lạ phát ra giống như thật, nói không thấy đã không thấy tăm hơi.

Trong lòng Đan Hỉ dâng lên một chút sợ hãi cùng bất an.

Nếu cảm giác nàng mới vừa nghe được hai chữ “hồ yêu” không phải là sai, không phải chứng tỏ trong Kiều phủ quả thật có yêu sao?

Hơn nữa nghe đồn trong thành này có hồ yêu làm việc ác, nàng vừa nghĩ đến đây, không khỏi nắm chặt vạt áo trước ngực, hay là hồ yêu này nấp trong nhà mình ?

Nhưng nàng không biết Kiều phủ có người như vậy, cũng không thấy nô bộc của Kiều phủ ngày thường làm việc có cái gì đặc biệt kỳ quái, có thể nàng nghe lầm hay không? Nàng nghĩ như thế nào cũng đều có chút không thể tin.

Làm sao bây giờ? Nàng nên nói với Kiều Hành Vân sao? Ngộ nhớ là nàng nghe lầm, hoặc là mình quá nhạy cảm, nghĩ sai rồi vậy làm sao bây giờ?

Bối rối đắn đo suy nghĩ, nàng vừa không muốn dễ dàng tin ở lỗi tai của mình, cũng không muốn dễ dàng cho rằng trong phủ có yêu, từ đầu đến cuối không biết bản thân mình nên làm như thế nào.

Sau hôm đó, Đan Hỉ luôn luôn lặng lẽ quan sát đến nô bộc trong phủ.

Nếu ngày đó nàng thật sự nghe thấy âm thanh là của yêu quái phát ra, như vậy hồ yêu nhất định ẩn thân trong phủ, nhất định là một trong những nữ hầu của Kiều phủ.

Nhưng mấy hôm tiếp, nàng hoàn toàn không phát hiện cái gì mờ ám cả.

Bà lão, trai tráng, nha đầu gã sai vặt trong Kiều phủ Ai cũng diễm đạm ảm áp, đối đãi với nàng như người nhà, nàng lại cho rằng trong bọn họ có người là yêu sao? Đan Hỉ càng nghĩ càng rối bời, cảm giác mình quá hoang đường rồi.

Nàng sao có thể nghi ngờ người bên cạnh mình chứ? Hơn nữa những người này đều đối đãi với nàng tốt như vậy, từ khi nàng vào Kiều phủ, bọn họ đối đãi với nàng như người thân trong nhà, đối với nàng hỏi han ân cần, làm cho nàng mà đem Kiều phủ trở thành ngôi nhà thứ hai.

Cho dù trong bọn họ có người là yêu, nàng cũng nguyện ý tin tưởng không phải trong thành xuất hiện yêu quái phá rối, nhất định sẽ không làm chuyện xấu, chỉ là có nguyên nhân mới nhất định ở lại Kiều phủ mà thôi

“Hỉ nhi, còn chờ cái gì nữa nha? Xem này, đại nương cho con trà Long Tĩnh thượng đẳng đều lạnh hết rồi!”

Đan Hỉ đang làm khách ở nhà Vương đại nương, kết quả lại lơ đãng nghĩ tới chuyện hồ yêu, sững sờ đối với đề nghị ý thức nước chè xanh trong tay. “Thật có lỗi đại nương, ta ngửi thấy mùi đến ngáy ra, bây giờ uống đây.....”.

“Đừng, đừng! Đại nương đổi một bát khác cho con, trời này uống trà lạnh không ngon”. Vương đại nương đi tới rót trà cho nàng một lần nữa, cũng thấy hình như nàng có tâm sự nên hỏi: “Hỉ nhi, đại nương nhìn con tinh thần không tốt, làm sao vậy? Có phải Kiều phủ có chuyện gì không?”

“Kiều phủ không có việc gì, đại nương”. Đan Hỉ vội vàng mỉm cười, không để cho bà phát hiện tình trạng kỳ lạ. “Là bản thân không tốt, luôn thức đêm để điều hương, ngủ không đủ thôi.....”

Điều hương? Vương đại nương nghe đến kỳ lạ. Điều hương này lại không phải là cái chuyện quan trọng gì, Đan Hỉ lo lắng như vậy, còn có thể là vì ai?

Nghĩ tới, bà cũng mỉm cười hiểu rõ. “Đó là muốn cho Hành Vân công tử dùng đúng không, Hỉ nhi, đại nương lắm mồm hỏi con một câu, con không cần ngượng ngùng a.”

“Đại nương muốn hỏi điều gì?”

Vương đại nương mỉm cười đến gần nàng, nhỏ giọng hỏi thăm. “Con có phải thích Hành Vân công tử hay không?”. Thật ra bà đã muốn để ý lâu rồi, mỗi lần Đan Hỉ đến đây, miệng thốt ra cũng là Kiều Hành Vân thật tốt, nói chuyện cũng là chuyện Kiều Hành Vân, đôi khi nàng dường như còn có thể đỏ mặt vừa nói vừa cười, này mới khiến cho Vương đại nương cảm thấy được có chuyện kỳ lạ.

Đan Hỉ vừa nghe lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lúng túng xua tay. “Đại đại nương, Hỉ nhi đâu có vậy.....”

“Con bé này!”. Vương đại nương liếc mắt nhìn nàng đỏ mặt một cái. Thứ nhất, Vương đại nương bà tuy rằng lớn tuổi, cũng đã từng là cô nương; thứ hai, bà ở thành Bộc châu cũng coi như nửa bà mối, làm sao lại nhìn không ra tâm tư của nha đầu?. “Thích thì thích, cùng đại nương ta còn xấu hổ sao?”

“Ta..... “Đan Hỉ bị nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nóng. “Ngài không thể nói cho người khác nha! Nhất là Hành Vân công tử, ta sợ hắn biết thì có thể”

“Có thể như thế nào?” Vương đại nương thấy nàng do dự, liền nhẹ giọng khuyên nàng. “Hỉ nhi, nếu con thích một người nam nhân, chẳng lẽ không muốn biết tâm ý của hắn sao? Hay là thử hắn một chút sao?”

“Chỉ là chỉ là, ta không dám. Nếu hắn không thích ta thì làm sao bây giờ?”. Ngộ nhờ Kiều Hành Vân không tiếp nhận nàng thì làm sao giờ? Nàng thế không phải sẽ gây rối cho hắn, tự đứng khiến hắn khó xử sao?

Giống như ngày ấy, nàng rõ ràng phát hiện tình ý của mình đối với hắn, nhưng lại nhìn thấy được ánh mắt ngờ vực của hắn, nàng liền đem hết lời nói nuốt vào trong bụng, làm sao có thể còn đi dò xét đây?

10. Chương 10

Nàng hiểu mình lo ngại, không chỉ vì tính tình quá mềm yếu nhu nhược, chính xác là vì thân phận của nàng dù sao cũng là nha đầu, nếu hôm nay nàng là Tạ tiểu thư, dù tính tình không thẳng thắn mạnh dạn như nàng ta, có lẽ cũng có chút can đảm làm thử, nhưng mà..... nàng lại không có bên nào cả.

“Con sợ hắn không thích con à?”. Vương đại nương tháo gỡ nỗi lo âu của nàng. “Nhưng đại nương không nghĩ thế..... Ta đã nói với con, mấy năm nay, trong thành có cô nương muốn cùng Hành Vân công tử kết hôn nhiều đến nỗi có thể chất thành núi, nhưng mỗi khi bà mối đến Kiều phủ, để rồi uống công mà quay về, con nói xem là vì cái gì?”

Đan Hỉ không biết việc này, Kiều Hành Vân chưa từng nói với nàng, “Vì cái gì ạ?”

“Bởi vì Hành Vân công tử đã có đối tượng trong lòng rồi a!”. Bà mối trong thành đều nói, công tử Kiều gia đối với cô nương trong thành đều chường mắt, là bởi vì thích tiểu nha đầu Đan Hỉ bên mình.

“Là ai vậy? Hành Vân công tử thích ai?” Nàng lập tức hỏi, bắt đầu co rụt lại.

“Nha đầu ngọc, không phải là con sao?” Vương đại nương ha ha cười.

“Ta?” Đan Hỉ đầu tiên là kinh ngạc, nhất thời còn tưởng là cô nương họ Ngọc nào..... Đợi hiểu ý Vương đại nương nói người ấy là mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phút chốc liền ửng đỏ, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Trái tim như nổi trống, nàng rất khiếp sợ, nhưng cũng rất vui mừng.

Là nàng sao? Người Hành Vân công tử thích, thật sự chính là nàng sao?

“Nha đầu ngọc, nếu con không dám thử, vậy đại nương ta đi giúp con hỏi đi?” Vương đại nương cố gắng cổ vũ. Ngoài ra Kiều Hành Vân là đối tượng tốt nhất trong thành Bộc Châu của họ, Đan Hỉ cũng là nha đầu mà bà biết từ nhỏ cho đến lớn, hiện giờ Đan lão cha đã chết, chuyện đại sự của nàng liền do Vương đại nương bà lo, bất kể như thế nào, bọn họ muốn tận mắt nhìn nàng có nơi có chốn tốt.

“Không được không được!”. Đan Hỉ vừa nghe vội vàng xua tay. Tuy rằng Vương đại nương nói như vậy, nhưng chính nàng cũng có thể không – rõ thực hư, sao để cho Vương đại nương ồn ào được. “Ta sẽ tự mình nghĩ cách ngài vạn lần đừng để ý đến a!”

Chính vì có Vương đại nương, nàng nhu nhược lại tiếp tục có một chút can đảm, cảm thấy Kiều Hành Vân có lẽ đúng như lời đại nương nói, thật ra cũng ưa thích mình

Chỉ cần nghĩ như vậy, nàng liền đầy tràn tin tưởng, cảm giác mình cùng Hành Vân công tử nói không chừng thật sự có hi vọng.

Hắn sẽ thích mình, mà nàng, một ngày nào đó cũng có thể được như nàng mong muốn, vĩnh viễn cận kề bên hắn.....

Trong lúc đang sắp đến bên kia sườn núi, có một đạo quán tên là “Trường Sinh”.

Tạ tiểu thư ngồi kiệu, thật vất vả sai người tra ra cái đạo quán này, lại đi mất nửa ngày đường núi, rốt cục đến đây.

“Tiểu thư, tới đạo quán rồi, ở ngay đây này”.

“Đây sao? Như thế nào không thấy một bóng người?”

“Tiểu thư, đạo quán là nơi tu hành, nơi đạo cô tu hành cũng không phải như trong miếu cầu thần bái Phật, ngày thường đâu có người a?”

Điều này cũng đúng, “Được rồi! Các người đợi ở cửa, Mân nhi, người theo ta đi vào.”

Dẫn theo nha đầu, Tạ tiểu thư liền đi vào đạo quán.

Vừa đạo quán, chỉ thấy nhang khói lượn lờ mà không bóng người, đại sảnh yên tĩnh không tiếng động, nếu không phải miệng kiệu phu nói rõ ràng, Tạ tiểu thư thật nghi ngờ có phải tìm lộn chỗ rồi không?

Ngay khi nàng nghĩ lên tiếng gọi người, một đạo cô tuổi chừng ba mươi, diện mạo đoan trang diễm lệ đến đón chào. “Xin hỏi cô nương tìm ai?”

“Ta đến đạo quán Trường Sinh tìm Trương đạo sĩ, lúc trước ở trong thành ta có gặp hắn, hắn nói đường ở đây xem vắng vẻ, để ta nếu gặp lúc khó khăn gì, có thể tới tìm hắn giúp”.

“Thật không đúng dịp, cô nương”. Đạo cô vái mỉm cười nói. “Trương sư phụ đã đi ra ngoài dạo chơi, lúc này không có ở đạo quán”.

Tại sao có thể như vậy? “Vậy hắn khi nào thì về? Ta có chuyện vui quan trọng, là về hồ yêu nha”.

Đạo cô vừa nghe đến hai chữ “hồ yêu”, ánh mắt dường như chớp chớp. “Nếu là việc hàng yêu trừ ma, cô nương cũng có thể giao cho ta, ta chắn chắn có thể thay sư phụ làm dân chúng vứt bỏ nỗi lo lắng”.

Tạ tiểu thư vốn định tự mình gặp Trương đạo sĩ, nhưng hôm nay lại không đúng dịp, cũng không có cách nào khác. “Được rồi, ta đây xin mời đạo cô giúp đỡ”.

“Cô nương mời vào trong phòng, xin hãy để nha đầu ở bên ngoài chờ một chút”.

Tạ tiểu thư đành phải để nha đầu ở bên ngoài đợi nàng, lập tức theo đạo cô cùng đi vào trong phòng.

Hai người một trước một sau đi tới, đạo cô dẫn đường, một mặt vừa hỏi nàng, “Xin hỏi cô nương được bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ta họ Tạ, tên là Tiểu Thúy, là nữ nhi của thành chủ Tạ gia trang, năm nay mười bảy.”

“Ta cô nương, người nói người gặp hồ yêu?”

“Đúng vậy! Trương đạo sĩ nói thân thể nhiễm yêu khí xong, rồi nói cho ta biết hồ yêu sợ uống rượu, quả nhiên sau đó ta lại nhớ tới, bên người đích thực có một người lén lút sợ rượu, rất giống yêu quái”.

“Thì ra là thế”. Đạo cô gật đầu, tiếp tục hỏi: “Như vậy, Tạ cô nương biết người ấy là ai sao?”

“Biết, nàng là nha đầu của công tử Kiều phủ, tên gọi Đan Hỉ”

“Kiều phủ?” Đạo cô ngăn người. “Chính là Kiều phủ Kiều Kỳ Huyền giàu nhất Bộc Châu sao?”

“Đúng vậy, chính là Kiều phủ kia”. Tạ tiểu thư đáp. “Nhà hắn có một nha đầu không rõ lai lịch, chỉ biết là xuất thân sơn dã, hơn nữa lại lẳng lơ mê hoặc người, nhất định là con hồ yêu!”.

Đạo cô cười khê. “Tạ cô nương hình như rất tìm hiểu về hồ yêu.”

“Bởi vì ta đã thấy nha!”. Tạ tiểu thư vội vàng bày tỏ, sợ đạo cô cho là mình hồ đồ. “Nữ hồ yêu không phải đều thích mê hoặc nam nhân, lấy dương bổ âm đấy sao? Đan Hỉ kia cũng như vậy!”. Nàng ta mê hoặc Kiều Hành Vân, để trong mắt hắn chỉ có nàng ta, chẳng lẽ không đúng sao?

“Người nói không sai”. Bỗng nhiên, đạo cô dừng bước lại, mời nàng đi vào chỗ phòng yên ắng.

Tạ tiểu thư sau khi vào phòng, lập tức cảm thấy một trận gió lạnh, hóa ra là đạo cô giờ ồng tay áo lên, liền đột nhiên sinh ra một trận gió đóng cửa phòng. Trong lúc nàng quay đầu lại, hết thấy đã yên lặng, đạo cô mặt vẫn cười.

“Nhưng nữ hồ yêu đều không phải chỉ thích lấy dương bổ âm thôi, chỉ cần là tinh khí của người, bọn ta đều vô cùng yêu thích”.

Đạo cô mặc dù cười, nhưng lại khiến người ta thấy lạnh, còn có đôi mắt kia, lúc thì như híp mắt như chớp mắt, giống như ẩn chứa hai luồng sáng đỏ, thấy thế Tạ tiểu thư bất giác gập cổ lại.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên ngửi được trong phòng có mùi máu tanh. Hốt hoảng nhìn chung quanh, lại thấy trên giường, trên tường loang lổ vết máu. Hơn nữa vết máu trên tường chảy một đường đến trên mặt đất, thành một vệt máu, chảy thẳng đến bên chân của nàng ——

Tạ tiểu thư sợ tới mức nhảy ra, lại phát hiện thi thể Trương đạo nhân nằm dưới chân, lập tức thét chói tai chân nhũn ra, mặt mày trắng bệch. Đạo cô cũng không cười nữa, mà đổi sang lạnh lẽo ma quái, người kia vốn nhìn không rõ là tức giận, ở trong bóng tối cũng trở nên rõ rệt làm cho người ta sợ hãi.

Tạ tiểu thư sợ tới mức toàn thân phát run. “Người..... người chính là yêu!”.

“Đúng, mà người..... muốn cho ta ăn.”

Ả vươn tay tới Tạ tiểu thư, bàn tay cũng đã là móng vuốt hồ ly, Tạ tiểu thư sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, tuyệt vọng đập đầu kêu gào.

“Cầu xin người tha ta..... Ta sẽ không nói với người khác, van cầu người, cho ta một con đường sống đi.....”

“Không thể! Bởi vì người đã biết ta là ai, hơn nữa chỉ cần người chết, ta mới có thể dùng thân phận của người mà vào thành”. Trong tiếng kêu gào cầu xin tha thứ của nàng, hồ yêu Hồng Liên mở rộng miệng, lập tức nổi lên một trận gió lớn đưa lên thân thể Tạ tiểu thư, đem nàng đẩy về phía Hồng Liên ——

Móng vuốt của ả cũng đồng thời bóp chặt cổ Tạ tiểu thư, trong nháy mắt ả hét lớn, hồn phách của Tạ tiểu thư cũng bị dọa mà xuất ra không trung, giống như luồng khói nhẹ chui vào trong mũi Hồng Liên, giây lát liền hóa thành người chết.

Sau đó, ả bỏ lại thi thể của Tạ tiểu thư, đi đến bên người Trương đạo sĩ, khinh thường đá cái thân của hắn một cước. “Trương đạo sĩ, người không ngờ tới phải không? Người chẳng những đạo hạnh không bằng ta, còn bị ta hút đi toàn bộ nội lực tu luyện được, ngay cả nha đầu người cứu giúp cũng đều bị ta giết, ta nên cảm ơn người, cho ta cơ hội tốt bắt đầu một lần nữa.....”

Hồng Liên nàng từ khi muốn quay lại nhân gian, liền hóa thành một người quả phụ trẻ dung mạo xinh đẹp, dựa vào việc hút lấy tinh khí nam tử trẻ tuổi trong thành mà tu luyện rất nhanh, công lực, mấy ngày trước bị Trương đạo sĩ phát hiện tung tích, chạy trốn về núi, hôm nay nàng thừa dịp Trương đạo sĩ cùng nàng đánh nhau bị thương kiệt sức, tới cửa ra tay hạ sát, sau đó lại đem toàn bộ gia súc giết hết.

Nàng giết Trương đạo sĩ, hút lấy nội đan hắn tu hành, lập tức gia tăng mấy trăm năm công lực, bây giờ đừng nói người bình thường không phải là đối thủ của nàng, cho dù là Kiều Kỳ Huyền kẻ thù không đội trời chung của nàng, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của nàng.

“Kiều Kỳ Huyền —— Không, lão Hắc, người chờ đó! Lúc trước người đã thương ta, khiến ta ở trong núi khổ luyện trăm năm, ta lần này nhất định sẽ cùng tính đầy đủ” Hồng Liên ngửa mặt lên trời cười gằn. “Bộc Châu người lương thiện phải không? Rõ ràng là yêu, lại cùng người ta xen lẫn một chỗ..... Được, người thích làm người, thì xem ta trước lột vỏ bọc của người ra, thanh danh của người sẽ bị hủy ở tại Bộc Châu này, còn cho lão hồ ly người đi đầu thai nữa, sao lại không vui sướng chứ?”

Ý đã quyết, Hồng Liên lập tức xoay người hóa thành bộ dáng của Tạ tiểu thư, quyết định lần thứ hai trở lại thành, tìm người Kiều phủ tính sổ cho hết —

Đêm đến, Đan Hỉ cùng Kiều Hành Vân vẫn như thường ngày, đang ở trong phòng hẩn pha trà đánh cờ.

Đêm nay nàng rất không chuyên tâm, hai ván cờ, nàng đều sợ ý để thua, trên vầng trán giống như có mang theo chuyện quan trọng, chính là căn cứ môi, do dự không mở miệng nói với hẩn.

Liên tiếp ba bàn, thấy nàng lại đánh sai một bước, Kiều Hành Vân rốt cục mở miệng hỏi nàng. “Hỉ nhi, nàng có chuyện gì sao?”

Nàng hoảng sợ, luống cuống nói nhanh: “Không có việc gì a..... Ta không sao.....”

“Thôi, ta xem nàng tinh thần không tốt, hôm nay cờ này không đánh được, chúng ta uống trà đi.” Tiếp theo, hẩn xuống giường, đi đến trước thư án tìm hai quyển sách, bắt đầu lật lên.

Đan Hỉ nhìn hẩn, nghĩ ban ngày Vương đại nương nói, nhớ tỏ tình cùng công tử, hỏi hẩn có nguyện ý cưới nàng hay không.....

Mặc dù nàng liên tục tràn đầy tự tin, nhưng vừa về tới Kiều phủ thì dũng khí lại mất hết. Nàng cũng không rõ lòng mình sợ là xảy ra chuyện gì, giống như Cảm giác vừa nói ra khỏi miệng, hẩn nhất định sẽ từ chối nàng.

Hẩn gọi nàng, nàng chỉ cúi thấp đầu, một lúc lâu mới trả lời. “Công tử, người gọi ta phải không?”

Kiều Hành Vân khép lại cuốn sách, đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng. “Công tử..... Lần trước người nói hồ yêu sợ máu của đồng loại, có thật không?”

Ánh mắt Kiều Hành Vân bất động, nhíu mày. “Làm sao vậy?”

“Nếu ta nói là nếu”. Nàng nhớ tới chuyện luôn luôn dấu ở trong lòng, cẩn thận hỏi hẩn. “Nếu trong phủ có hồ yêu, người sẽ làm sao?”

Ánh mắt của hẩn khẽ biến đổi. “Ai nói với nàng trong phủ có hồ yêu?”

“Không ai nói với ta cả, là chính Hỉ nhi phát hiện”. Nàng giải thích nhanh, sợ hẩn lo lắng. “Ta chỉ là trong lúc vô tình nghe được có người nói chuyện, hình như là hai hồ yêu..... Nhưng cũng có thể là ta quá nhạy cảm, nghe lầm cũng không chừng”

Kiều Hành Vân buông quyển sách, vẻ mặt nghiêm túc nắm tay lại. “Như vậy Hỉ nhi..... Trước tiên ta hỏi nàng, nàng nghĩ gì? Nếu nàng nghe được tiếng của hồ yêu là thật, vậy phải làm thế nào?”

Nàng nghiêm túc trả lời. “Hỉ nhi rất chân thành mà suy nghĩ vài ngày, tuy rằng trong phủ có hồ yêu, nhưng ta không biết bọn họ là ai, ta chỉ biết là Kiều phủ trên dưới đều là gia đình của ta, bọn họ đều là người tốt, sẽ không làm chuyện xấu!”

Ý nói, nàng muốn vì hồ yêu mà xin tha, phải không?

Tim của hẩn bởi vì câu trả lời của nàng mà rung động. “Cho nên nàng không sợ bọn họ à?”

“Ta không sợ a! Ta chỉ sợ bọn họ ngộ nhỡ bị người khác phát hiện, sẽ bị thương tổn !”

Nàng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc. “Công tử, người cũng không sợ đúng không? Ta biết công tử không giống với người bình thường, người nhất định bằng lòng chứa chấp những hồ yêu kia, đúng không?”

Hẩn biết nàng không sợ hồ yêu.

Một đêm kia hẩn vô ý lộ ra chân thân, hai mắt nàng nhìn hẩn, nói lên: “Ta không sợ”.

Nhưng là, sau đó nàng lại nói không muốn hẩn là hồ yêu, không muốn bộ dạng kia của hẩn

Trái tim Kiều Hành Vân giống như bị bóp nghẹt. “Nhưng nàng sợ bọn họ bị người ta biết, là vì nàng lo lắng cho an toàn của bọn họ, phải không? Hỉ nhi.”

Nàng có thể chấp nhận hồ yêu khác như vậy, còn vì bọn họ mà suy nghĩ, tại sao đối với hẩn lại không thể chứ?

“Dạ. Ta không hi vọng việc này bị người khác biết, công tử, ta chỉ nói cho một mình người, xin người cũng không cần nói lão gia hay những người khác, để bọn họ an tâm sống đi!”

Nàng rõ ràng tốt bụng như thế, vì sao đối với hần lại quá tàn nhẫn ——

Kiều Hành Vân không mở mắt, ý muốn quên đi đáy lòng bị tổn thương. “Ta biết, ta sẽ không nói với bất kỳ ai”.

Đã nói hần vĩnh viễn sẽ không tiếp tục để nàng phát hiện sự thật, cũng quyết định chỉ lấy thân phận người thân mà chăm sóc nàng, hần không nên nhớ tới những chuyện làm tăng thêm mệt mỏi này, tự đứng đi làm rối loạn lòng mình.

“Ngoài cái này, còn có chuyện khác sao?”

“A.....”. Hần đột nhiên quay đầu nhìn nàng, trong chốc lát Đan Hỉ lại nghĩ tới những lời của Vương đại nương, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hướng về con người đen kín bụng của hần, nói cà lăm. “Ta.... ta.....”.

Nàng bị căng thẳng khiến cho hần mỉm cười. “Nàng làm sao vậy? Cảm thấy rất nóng sao? Xem mặt của nàng ửng đỏ”

Khi hần bỏ vào ánh mắt quan tâm, lòng của nàng cũng bởi vì dịu dàng của hần mà áy náy.

Nàng chợt nhớ tới không biết khi nào thì, hần cũng đã nói y chang, lòng của nàng cũng căng thẳng như vậy, muốn đem thật lòng dâng cho hần như vậy....

“Mặt của nàng sao lại đỏ như vậy? Còn phát nóng nữa Không phải bị bệnh đi?”

“Không không..... Hỉ nhi không bệnh, ta chỉ là.....”

“Ta thích chàng, công tử ——”

Trong đầu liên tiếp hiện lên một đoạn đối thoại cùng hình ảnh kỳ quái, trong nháy mắt nàng lại nhớ tới giờ phút này, cái gì cũng nghĩ không ra.

Nàng khi nào thì đã nói qua những lời này, nàng từng cùng công tử nói qua thật sao?

Kiều Hành Vân nhú mày nhìn nàng. “Hỉ nhi? Nàng không sao chứ?”

“Không có gì Ta có lẽ mệt mỏi, đêm nay Hỉ nhi cáo lui trước, sáng mai gặp”. Nàng cảm thấy mình thật kỳ quái, hơn nữa sau khi nhớ tới đoạn kỳ quái này, tận trong lòng nàng rất đau đớn, hình như nguyện vọng của nàng sắp bị bóp nát, biến mất, ngay sau lúc nàng nói câu “thích” kia.

Lòng của nàng rất đau, nhưng không biết sao lại đau lòng, vì ai đau lòng.....

Đan Hỉ vội vàng trốn khỏi phòng Kiều Hành Vân.

Nàng không biết mình làm sao vậy, khác thường như thế, chẳng biết tại sao như thế Trong lúc nàng ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, nhận ra mình đã khóc.

Nàng Vì sao phải khóc?

Chẳng lẽ tại cái trong hồi ức nàng không nhớ ra được đó, đã xảy ra chuyện khiến cho nàng khổ sở sao?

11. Chương 11

Nàng lau nước mắt đi. Tuy rằng hoàn toàn nghĩ không ra, nhưng nàng biết Nhất định là có liên quan đến chuyện nàng thích Hành Vân công tử.

Trong lúc Đan Hỉ báo việc có hồ yêu cùng Kiều Hành Vân trôi qua không bao lâu, Kiều Kỳ Huyền bởi vì bị thương mà bị mang trở về Kiều phủ.

Nghe nói Kiều Kỳ Huyền đang trên đường thăm bạn thì gặp phải thủ lĩnh bọn cướp, nô bộc trong nhà vừa nghe chủ nhân bị thương, rối loạn cả lên, nhưng trong phòng Kiều Kỳ Huyền ngoài Kiều Hành Vân cùng Kiều Hồng ra, ai cũng không được phép vào, ngay cả Đan Hỉ cũng không được.

Nàng vẫn đứng ở cửa đợi, coi như làm việc vô ích, cũng muốn lo lắng cho Kiều Kỳ Huyền, xem xem có chuyện gì mình có thể làm hay không.

Liên tiếp hai ngày hai đêm, Kiều Hành Vân không có ra ngoài cửa phòng, chỉ có Kiều Hồng cùng Kiều Thiện đi ra đi vào. Buổi sáng ngày thứ ba, Kiều Hành Vân cuối cùng cũng đi ra, nhưng sắc mặt hần vô cùng mệt mỏi, giống như gió mà thổi qua là sẽ ngã xuống ngay.

“Cẩn thận”. Đan Hỉ thấy hần đi ra, vội vàng đến dìu hần. “Công tử, người không sao chứ?”. Hần nhất định là chăm sóc lão gia không ngủ không nghỉ, thân mình kiệt sức lắm rồi đi?

“Ta không sao, Hỉ nhi”.

“Công tử, ta đỡ người về phòng nghỉ ngơi một chút nha?”

“Không được, một lúc nữa ta còn phải vào xem cha, chỉ cần ngồi tạm ở trong phòng là tốt rồi”.

“Được, vậy chúng ta vào nhà ngồi”. Thế là Đan Hỉ dìu hần vào trong một gian phòng gần nhất, để cho hần nghỉ ngơi sơ sơ ở trên giường.

Sau đó nàng bưng tới canh gà Kiều Thiện đã chuẩn bị sẵn, lại gần bên cạnh hần, từng miếng từng miếng cho hần ăn. “Công tử, Kiều chưởng quầy nói là canh gà có thể bổ nguyên khí, người uống chút đi”

Để nàng chu đáo cho ăn Vài hớp, Kiều Hành Vân cảm giác tinh thần hư nhược đã tốt hơn nhiều. “Ta không sao, Hỉ nhi”.

“Công tử, lão gia ông ấy có nặng lắm không? Có phải là bị thương rất nặng hay không?” Ngay cả Kiều Hành Vân y thuật cao minh cũng phải nhọc nhằn như vậy, nàng thật lo lắng.

“Nàng không cần lo lắng, cha sẽ không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng tốt một chút thôi”. Kiều Kỳ Huyền bởi vì gặp được Hồng Liên ở trong núi, đều bị trọng thương như ả, hần đã truyền một phần công lực của chính mình cho hần ta, tánh mạng không ngại, nhưng nhất định phải bồi dưỡng nghỉ ngơi tu luyện cho tốt một chút.

Chỗ tốt nhất đương nhiên là Linh sơn, nhưng Kiều Kỳ Huyền cũng không thể lập tức rời khỏi Kiều phủ, phải đợi hần ta hội tụ tinh khí rồi nói.

“Vậy có việc gì Hỉ nhi có thể làm không? Việc gì cũng được, công tử, xin người cho ta biết đi!”. Khi Đan lão cha lâm chung hần đã vì nàng làm nhiều như vậy, giờ cha hần gặp nạn, nàng cũng muốn vì hần chia sẻ một chút, chỉ sợ với khả năng của nàng, thực sự chỉ có thể được một chút thôi.....

“Nàng chỉ cần chăm sóc bản thân là được rồi, cha thì ta sẽ trông nom, nàng không cần lo lắng, nhớ phải ăn cơm đi ngủ đầy”.

Hần biết nàng mỗi ngày hầu ở cửa, cho dù hần sai Kiều Hồng mấy phen đưa tin cho nàng, muốn nàng không cần đợi, mà nàng vẫn cứ cứ trông chừng. .

“Dạ”. Đan Hỉ vội vàng đáp ứng, không để cho hần phải phân tâm lo lắng cho mình. “Hi nhi biết rồi”.

“Hi nhi, ta nhắm mắt một chút, chốc nữa phải kêu ta dậy nha.....” Kiều Hành Vân nhắm mắt nghỉ ngơi, một mặt dặn dò nàng.

“Công tử ngủ đi. Hỉ nhi sẽ luôn ở đây cùng người, nhất định gọi người dậy mà”. Đan Hỉ giúp hần đắp lên áo choàng của mình, kê bên hần, yên lặng trông chừng hần đi vào giấc ngủ.

Nàng cũng im lặng, không cần gì nữa.

Nhìn thấy mặt mày hần thanh tú, chóp mũi đẹp, khiến cho nàng bị rung động..... Nàng nghĩ, cho dù muốn nàng xem hần như vậy cả đời, nàng cũng xem không chán.

Nếu giờ khắc này có thể được mãi mãi, như vậy nàng bằng lòng để cho thời gian dừng ở đây, làm cho nàng cả đời ở lại bên cạnh hắn như vậy

Kiều Hành Vân nghỉ ngơi một canh giờ, liền vào phòng trị liệu cho Kiều Kỳ Huyền.

Lần này lại đợi một ngày một đêm, chờ hắn đi ra, chỉ thấy hắn so với hôm trước càng tiều tụy hơn.

Hắn vừa ra khỏi cửa liền đứng lại nhắm mắt, hình như hơi choáng váng, có chút chịu không nổi ánh sáng bên ngoài.....

Đan Hỉ đi qua đỡ lấy cánh tay hắn, hắn mở mắt ra, quan tâm cười với nàng. “Hỉ nhi, nàng ăn cơm chưa?”

Nàng không ngờ sẽ bị hỏi như vậy, nói lắp. “Ăn Mới vừa ăn”.

“Thế Kiều Hồng chuẩn bị món điểm tâm ngọt nào?”

“Dạ là canh hạt sen!”

“Nói vậy, nàng không ăn, ta rõ ràng để Kiều Hồng chuẩn bị hạnh tương, làm sao lại biến thành canh hạt sen chứ”. Hắn khẽ trách nàng, bắt đầu dĩ lại hơi giận.

“Thực xin lỗi.....”

Nàng cúi đầu nhận lỗi —— Không đúng, bây giờ không phải là lúc nhận lỗi, còn có chuyện quan trọng hơn. “Công tử, ta đỡ người về phòng nghỉ ngơi nha? Người xem không ổn đâu, cần phải nằm xuống một lát thôi”

Nắm lấy hắn đi trở về viện Lê Hoa, Đan Hỉ hầu hạ hắn nằm xuống ở trên giường, bắt tay vào cởi bỏ đai lưng dép lê cho hắn, thay hắn đắp chăn.

Trong phòng Cửu Hòa hương đã đốt đi một chút, mùi hương quanh quẩn xà nhà, làm cho Kiều Hành Vân yên lòng mà tĩnh tâm.

Nàng hầu hạ hắn xong rồi, lại lấy thêm hương liệu, đủ cho hắn ngủ ngon mấy canh giờ.

“ Hỉ nhi.....”

Chợt nghe hắn gọi tên của mình, Đan Hỉ lập tức đi trở lại bên cạnh hắn. “Công tử, sao vậy? Cảm thấy trong phòng quá nóng hay là quá lạnh sao?”

“Không phải”. Hắn hơi mở mắt ra, mỉm cười dằn dò. “Nàng đừng đi, giúp ta nghỉ ngơi một lát, ngồi ở bên cạnh ta”.

Hắn mệt mỏi quá rồi, nhưng lại không muốn một mình. Vì trị liệu vết thương cho Kiều Kỳ Huyền, hắn đã ba ngày không được nhìn thấy nàng, hiện giờ chỉ muốn cùng nàng chung một chỗ, dù cho hắn có ngủ, hắn vẫn nghĩ được mùi hương không màng danh lợi trên người nàng, còn hơn Cửu Hòa hương này, càng làm cho hắn yên tâm hơn.

“Được, Hỉ nhi ở đây, công tử ngủ đi! Ta sẽ không rời đi nửa bước”. Nàng vươn tay, cầm hắn thật chặt, để hắn nhắm mắt lại, cũng có thể cảm giác được có sự tồn tại của nàng.

Không quá một khắc, hơi thở Kiều Hành Vân ổn định liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Đan Hỉ âm thầm đếm hơi thở của hắn, làm cho nàng nhìn bộ mặt đẹp này mà không thấy chán, vô tình lại lộ ra nụ cười, vừa đối với hắn quý trọng rồi, cũng đối với hắn ái mộ nữa.

Bỗng nhiên, trong phòng gió lạnh thổi vào cửa sổ chưa đóng, nàng nghĩ muốn tự mình đi đóng cửa sổ, nhưng lại nghĩ tới tay mình còn nắm lấy Kiều Hành Vân. Hắn trước khi ngủ đã dặn dò nàng, không được rời khỏi hắn nửa bước

Nàng không nỡ đi đóng cửa sổ .

May mà, công tử có thể chất đặc biệt, bất kỳ lúc nào cũng rất ấm áp, cho dù có gió, chỉ cần nàng chạm tới hắn, cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Mấy khắc đi qua, mới đây tâm trạng Đan Hỉ còn căng thẳng cũng không thoát khỏi mệt mỏi, vì thế nàng duỗi tay ra, cẩn thận dựa vào bờ vai của hắn mà chớp mắt.

Người Cửu Hòa hương, Đan Hỉ bỗng nhiên ngẩn ngơ nghĩ, nói không chừng, nàng cũng sẽ cùng công tử chung một giấc mộng

Kết quả nàng mơ thấy tiểu bạch hồ.

Đã lâu không nghĩ đến nó, lại đột nhiên mơ thấy nó.

Nó ở ngay trong rừng trúc, quay đầu lại nhìn nàng, hỏi nàng: “Có đi theo ta không?”

Nàng muốn đi cùng nó, tiểu bạch hồ nhất định có chuyện gì muốn nói với nàng, nhưng Kiều Hành Vân đã đứng ở sau lưng nàng trách mắng. “Nàng không thể đi cùng nó!”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng là người, nó là yêu ——”

Hốt hoảng, nàng giật mình tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường Kiều Hành Vân, nhưng sao lại là nàng? Công tử đâu? Nàng vội vã ngồi dậy, cuống quýt tìm người.

“Tỉnh rồi?”. Kiều Hành Vân dường như đã sớm tỉnh lại, ngồi ở trước bàn nhìn nàng ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Hỉ phút chốc đỏ lên, cúi đầu làm rõ tình hình trước. “Ta ngủ thiếp đi sao? Thực xin lỗi, công tử, ta nằm của người của người”

Ánh mắt hắn dịu dàng, rất hiểu rõ nàng muốn nói cái gì. “Trên giường của ta ?”

“Ồ, đúng, sao ta lại nằm ở trên giường?”

Hắn nói thật với nàng, nhưng giọng nói lại cố ý mang theo trêu chọc. “Bởi vì nàng cũng ngủ thiếp đi, đầu đè nặng ngực ta, ta thở không được, cho nên tỉnh, thuận tiện giúp nàng di chuyển vị trí”

Nhưng thật ra là hắn dưỡng đủ sức, đã thấy nàng mệt mỏi đến gối ở trên ngực của mình, cho nên dùng một chút pháp thuật, làm cho nàng thần không biết quỷ không hay mà ngủ thẳng trên giường, đổi thành hắn trông coi nàng ——

Thôi hỏng rồi! Nàng chẳng những ngủ, còn bị phát hiện sờ sảng bậy, công tử có thể hay không giận nàng nha?

“Hỉ nhi rất nhẹ, ôm đều không có cảm giác, nhất định là không nghe ta mà ăn cơm ngủ đủ” Giọng nói của hắn nặng, giống như ngủ đủ có tinh thần, cho nên muốn cùng nàng tính sổ đằng hoàng.

“Không phải vậy..... Hỉ nhi có ăn cơm, cũng có ngủ.....”

“Vậy nhất định ăn không đủ, ngủ không đủ, từ hôm nay trở đi, ta sẽ cho Kiều Hồng trông coi chặt chẽ sinh hoạt thường ngày, nàng không được nghĩ tùy ý xem thường thân mình”.

Sự quan tâm của hắn làm cho suy nghĩ của nàng loạn cả lên, một giây trước còn căng thẳng sợ hắn tức giận, một giây sau lại để cho hắn nhẹ nhàng tiến vào trong tim, suy nghĩ này quả thực so với thời gian ba tháng còn làm khó người ta

Lúc này, Kiều Hồng tiến vào, “Công tử, không ổn rồi!”

Kiều Hành Vân giống như nhìn rõ tiên cơ, vẻ mặt lập tức thay đổi. “Nói đi!”

“Bên ngoài phủ có tri huyện đại nhân đến đây, muốn gặp mặt lão gia, nói là cần làm rõ án mạng ở Trường Sinh quán!”

“Người chưa nói lão gia bị thương chứ?”

“Có nói, nhưng tri huyện đại nhân nói cho dù bị thương hắn cũng muốn gặp, bởi vì có người bí mật tố cáo, nói hung thủ chính là lão gia!”

“Làm sao có thể?!” Đan Hỉ ở bên nghe được giật mình. “Kiều tổng quản, ngài trước nói rõ ràng đã, án mạng ở Trường Sinh quán này rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

“Không cần lo, Hỉ nhi”. Kiều Hành Vân đứng dậy phân phó. “Kiều Hồng, người theo ta ra ngoài gặp tri huyện đại nhân. Hỉ nhi, nàng đợi ở trong phòng không cần đi ra, hiểu không?”

Nói xong, hấn và Kiều Hồng lập tức rời khỏi phòng.

Hai người tới trước viện Kiều phủ, trong viện lúc đó đều là nha dịch, dân chúng thì ở ngoài cửa thảo luận sôi nổi, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nghi ngờ, chỉ biết ở đây có chuyện lớn xảy ra.

“Tri huyện đại nhân, cha ta có thương tích trong người, đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh, có chuyện gì nói với ta cũng được”.

“Hành Vân công tử, ta biết Kiều lão gia bị thương, nhưng án này là có người mật báo, hơn nữa chứng cứ rõ ràng, bản quan không thể không xử lý, xin hãy cho ta xem qua Kiều lão gia một cái, cũng khiến bản quan làm hết trách nhiệm thăm hỏi được không?”

“Tri huyện đại nhân tự mình thăm hỏi trước, Kiều mỗ cảm kích vô cùng”. Kiều Hành Vân mỉm cười. “Nhưng trước hết xin hãy để cho Kiều mỗ hiểu rõ án mạng từ đầu đến cuối, còn nữa, có người nói cha ta là thủ phạm có gì chứng minh không?”

“Hôm qua ở ngoài thành Trường Sinh quán có người phát hiện mười cái thi thể, đều chết thảm, đoán là chết đã mấy ngày, trong đạo quán có một Trương đạo sĩ trước khi chết lưu lại đoạn chữ bằng máu, là một chữ ‘Kiều’. Hiện trường còn có để lại một miếng ngọc vỡ, hình như là ngọc bội mang bên người của Kiều lão gia”. Tri huyện Bộc thành lập tức đưa ra miếng ngọc bội này để cho Kiều Hành Vân nhận biết.

Kiều Hành Vân nhìn ngọc bội xong, cười một tiếng. “Đây đúng là ngọc bội của cha ta, nhưng mấy ngày trước cha ta ở trong núi gặp phải bọn cướp, tài vật quý giá toàn bộ đều bị cướp sạch hết, lúc ấy ngọc bội kia cũng bị cướp luôn”.

Ngụ ý là dựa vào vật ấy không thể phán đoán suy luận ngay hung thủ là Kiều Kỳ Huyền.

“Huống chi tri huyện đại nhân theo như lời chữ máu, chỉ bằng một chữ mà xử án, hình như cũng quá mức qua loa đi?”

Kiều gia tuy là nhà giàu ở Bộc Châu, nhưng toàn bộ người họ Kiều ở Bộc Châu cũng không chỉ là cả nhà bọn họ mà thôi.

“Hành Vân công tử, án này còn có nhân chứng”.

“Ai?”

Tri huyện Bộc thành bèn mời người ra, để người làm chứng phía sau tiến lên trước. “Tạ tiểu thư, nói ra sự việc người nhìn thấy đi”.

Tạ tiểu thư uyển chuyển đi ra, trong lúc nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Kiều Hành Vân, trong mắt cũng nhanh hiện lên ánh sáng màu đỏ mê hoặc, lạnh lẽo nhìn thẳng hấn.

Nàng chính là Hồng Liên!

Kiều Hành Vân lập tức phát hiện nàng không phải là Tạ tiểu thư. Trong mắt của nàng có ánh sáng mê hoặc, hơn nữa hấn cũng có thể ngửi được yêu khí của nàng, nàng cũng giống như mình, nhưng là một con hồ yêu mà Kiều Kỳ Huyền không thể cảm hóa.

Nàng tuyệt đối là Hồng Liên, nàng nhất định cũng biết hấn nhận ra được, bởi vì cho dù hóa thành ai, yêu quái bằng vào mùi liên có thể nhận biết lẫn nhau.

“Bẩm tri huyện đại nhân, tiểu nữ mấy ngày trước lên núi đến Trường Sinh quán tìm Trương đạo sĩ hàng yêu trừ ma, khi đó Trương đạo sĩ không có ở đạo quán, vì thế ta cùng với đạo cô bên trong quan trò chuyện với nhau một khắc liền cáo từ rời đi, trên đường quay về, tiểu nữ có gặp Kiều lão gia một thân một mình đi lên hướng đạo quán, vốn không nghĩ nhiều, sau lại nghe nói đạo quán xảy ra cuộc thảm sát, lúc ấy mới cảm thấy khác thường, cho nên vội vàng bẩm báo cùng đại nhân”.

“Hành Vân công tử, theo lời Tạ tiểu thư nói, vậy theo chúng ta đoán thời gian xảy ra án mạng đúng là cùng một ngày, sự việc xảy ra cũng ở lúc trước Kiều lão gia gặp tai kiếp bị thương, xin hỏi ngày đó Kiều lão gia một mình xuất môn sao?”

Hai con người của Kiều Hành Vân ẩn giấu cái nhìn chăm chăm Hồng Liên, vốn bọn họ đã nhìn thấu bộ mặt của đối thủ, hẳn nên lập tức thay Kiều Kỳ Huyền không chế ả, nhưng quấy rối đông đảo dân chúng ở chung quanh, hẳn không thể tự để lộ thân phận, làm trò trước mặt mọi người thi triển yêu lực pháp thuật.

Hắn âm thầm suy xét, Hồng Liên nếu là muốn mạng Kiều Kỳ Huyền, càng có rất nhiều cách, quanh co như vậy lại điều động binh lực xuất hiện ở trước mặt hắn, rốt cục là có mục đích gì?

Hắn nén tức giận. “Cha ta cũng không một mình xuất phủ, ngày ấy xác định là có mang theo Kiều Hồng xuất môn. Kiều Hồng?”

Kiều Hồng lập tức tiến lên giải thích. “Dạ, hồi bẩm đại nhân, ta lúc nào cũng đi theo bên lão gia, ngày đó lão gia nhà ta thực sự không có đi Trường Sinh quán”.

“Nhưng tiểu nữ đã tận mắt nhìn! Tri huyện đại nhân, Tạ tiểu thư ta cùng Kiều lão gia không cừu không oán, có trời đất chứng giám, ta làm sao có thể bất chấp đạo lý nói ra lão nhân gia ông ta chứ?”

Kiều Hành Vân mở miệng. “Tạ tiểu thư, coi như cha ta thực sự đã đi đi, vậy đạo quán kia có đúng là có mười mạng người không, người nói cha ta chỉ một mình, giết được nhiều người như vậy sao?”

“Hắn đương nhiên giết được”. Nàng ngẩng cằm lên cười lạnh lẽo. “Bởi vì ngày ấy đạo cô ở đạo quán có nói cho ta biết, Kiều lão gia thật ra không phải người, mà là hồ yêu ——”

Lời nói vừa xuất ra trong nháy mắt, chỉ thấy mọi người nín thở kinh ngạc, tiếp theo liền một màn xôn xao .

Kiều lão gia là hồ yêu?

Hắn không phải người lương thiện sao? Thế nào lại là hồ yêu?

Thì ra hắn là hồ yêu, cho nên mới giết được nhiều người như vậy.....

12. Chương 12

Lừa người! Nếu hắn là hồ yêu mắc gì còn cứu người?

Nhưng ngộ nhỡ hắn thật sự là hồ yêu thì sao, xem kìa! Hắn giết ai không giết, lại giết người của Trường Sinh quán, người ở đạo quán đều có năng lực không chế yêu quái, đây không phải là chứng tỏ trong lòng hắn có quỷ, hắn giấu đầu lòi đuôi nên sợ bị phát hiện sao?

Nếu Kiều lão gia là yêu, vậy trên dưới Kiều phủ nói không chừng đều là yêu

Đáng sợ a.....

“Ha ha ha ——” Kiều Hành Vân bỗng nhiên cất tiếng cười to, mọi người đang lúc bàn tán này cũng ngừng lại. “Thật tức cười! Tri huyện đại nhân, lý do hiện tại ngài đến Kiều phủ rốt cuộc là muốn bắt phạm nhân, hay là bắt yêu?”

Tri huyện Bộc thành mặt lộ vẻ danh thếp. “Bản quan mặc kệ người hay là yêu, chỉ cần bắt được hung thủ là được, xin Hành Vân công tử hãy thứ lỗi, cho phép Bản quan đi gặp Kiều lão gia được không?”

“Được chứ”. Vì lấy tín nhiệm cho nhiều người, hắn nhất định phải làm vậy. “Mời đại nhân”.

Vì thế hắn hất tay áo lên, để cho Tri huyện Bộc thành tiến vào trước.

Ngay khi Tri huyện Bộc thành đi qua bên cạnh hắn, bỗng nhiên từ trong tay áo lấy ra một thanh đoản đao màu đỏ, chờ cơ hội đâm về hướng Kiều Hành Vân ——

“Công tử, cẩn thận!”

Bên tai truyền đến tiếng thét lớn quen thuộc, Kiều Hành Vân chỉ cảm thấy bị người hung hăng đẩy ra, trong lòng hấn phút chốc chấn động, quay đầu lại chỉ thấy Đan Hỉ lao tới bảo vệ chính mình.

Đao trên tay Tri huyện Bộc thành liền không khoan nhượng đâm vào lưng phải của nàng.

Đoản đao xuyên vào không được sâu, nhưng chỉ kém mấy bước, thì người bị thương chính là hấn.

“Hỉ nhi?!” Hấn xoay người giơ tay ôm lấy nàng, ánh mắt hướng về Tri huyện Bộc thành, phát hiện trong mắt ông ta có nhuộm ánh sáng đỏ, liền biết ông ta đã bị bỏ yêu pháp, vì thế hấn lập tức làm lén dùng pháp lực, xuất chưởng đánh lên trái tim của Tri huyện Bộc thành, ông ta cũng kêu đau một tiếng, lập tức bay ra xa rồi rơi xuống đất.

Đáng chết! Đều tại hấn, không nên đem toàn bộ tinh thần đặt hết trên người Hồng Liên, lại xem nhẹ phía sau mình, nên lúc này mới không xét đến rắc rối của Tri huyện Bộc thành.

Không đúng Tri huyện Bộc thành không có lý do gì làm hại hấn, vì sao phải xuống tay với hấn chứ? Chẳng lẽ bị người sai khiến?

Là Hồng Liên đã sớm mê hoặc Tri huyện Bộc thành, sau đó cố ý hiện thân ở trước mặt hấn, làm phân tán suy nghĩ của hấn, để cho Tri huyện Bộc thành có cơ hội ám sát chính mình ——

Kiều Hành Vân vừa ngược mắt lên, quả nhiên, Hồng Liên đã không còn ở trong đám người, mà biến mất dạng.

“Công tử”

“Hỉ nhi?” Hấn nghe vậy liền cúi mặt xuống, bình tĩnh an ủi nàng. “Đau không? Nàng không sao đâu, chịu đựng một chút thôi!”. Hấn ôm nàng, tay đặt thẳng lên trên vết thương ở sau lưng nàng, may mắn là đoản đao không cắm vào chỗ hiểm.

“Hỉ nhi không đau.....” Nàng cố gượng cười, an ủi mình cũng là an ủi hấn. “Hỉ nhi nghĩ tới, Tứ Hương đình đêm đó..... Công tử đang ngủ, ta giúp công tử đắp áo lông cừu”

Lúc đoản đao đâm vào người, nàng cũng chợt nhớ tới rất nhiều chuyện từng xảy ra, lại bị quên lãng, giống như nàng nằm mộng, rồi tỉnh mộng, mà nàng còn nhớ rõ ràng cảnh trong mơ đó.

Kiều Hành Vân kinh ngạc lắng nghe lời nàng. Nàng làm sao lại nghĩ đến đó? Là hấn hôm nay chữa thương cho Kiều Kỳ Huyền hao tổn quá nhiều nguyên khí, bởi vậy pháp thuật làm ở trên người nàng cũng liền không thể duy trì được sao? Không đúng, không thể nào là nguyên nhân này, nhất định là có chỗ nào không đúng

“Ban đầu ta chỉ cho chàng một quả lê, vậy mà chàng vẫn đối với ta tốt như vậy a..... “. Đan Hỉ cười với hấn. Nàng rõ ràng bị đao đâm trúng, nhưng thân thể đau, lại không bì kịp với chua xót ở trong lòng nàng.

Đêm hôm đó, nàng nhớ rõ hấn cũng ôm nàng như thế này, nàng rất vui vẻ, cuộc đời cho tới bây giờ cũng không từng vui vẻ như vậy.

Nàng còn nhớ rõ chính mình nói thật cùng hấn, sau đó công tử cũng nói hấn thích nàng, còn hôn nàng nữa Chính là chuyện quan trọng như vậy, nàng tại sao bây giờ mới thật sự nhớ tới?

Đúng rồi Bởi vì nàng biết công tử chính là Bạch Hồ, khó trách nàng ở trong núi cứu tiểu bạch hồ, hôm sau hấn liền xuất hiện, khó trách nàng lên núi tặng lê, Kiều Hành Vân cũng xuất hiện cùng tiểu bạch hồ.

Thì ra là thế, thì ra là thế Bởi vì nàng đã biết bí mật của hấn, cho nên hấn cố ý không cho nàng nhớ tới sao?

Còn bởi vì nàng nói không chấp nhận lời hấn nói, còn khóc, hấn cảm thấy được phiền phức, mới cố ý khiến cho nàng quên?

Tiểu bạch hồ thật xấu! Hấn lừa nàng, còn cố ý không cho nàng nhớ tới..... Nhưng mà, nàng không tức giận, chỉ cảm giác rất cực cũng nhớ ra thật sự quá tốt rồi.

“Không đúng, quả lê cũng là chàng cho ta, cho nên ta chưa từng cho chàng Công tử, chàng đối với ta tốt như vậy, Hỉ nhi phải làm thế nào trả lại chàng đây?”

“Đừng nói chuyện nữa! Hỉ nhi”. Kiều Hành Vân quát khế, hấn không muốn nghe, mặc dù biết nàng bản tính đơn thuần, nhưng là hấn có cảm giác mình thật đáng giận, nàng rõ ràng là phạm nhân một chút pháp thuật cũng không có, thế mà hấn lại đem hết thủ đoạn nhắm vào nàng, khiến nàng cảm thấy rằng hấn tốt, trong lòng chỉ có hấn, sau đó đùa giỡn với trí nhớ của nàng, cố ý không để nàng nhớ rõ chuyện xảy ra ngày đó.

Hấn Thực ra đối với nàng quá ích kỷ phải không?

“Được, không nói, Hỉ nhi muốn ngủ rồi.....”. Nàng cuối cùng hiểu được, cảm giác được hấn ôm thì ra tựa như nằm ở bên trong tấm lông cáo mềm mại thật ấm áp, làm cho nàng lại muốn ngủ.

Kiều Hành Vân dỗ dành nàng. “Được rồi, nàng ngủ đi, chờ tỉnh rồi, chúng ta nói sau”.

“Dạ”. Sau đó nàng nhắm mắt lại, toàn thân yếu ớt mềm nhũn chìm vào trong mộng, còn mang theo nụ cười đầy thỏa mãn.

Tri huyện Bộc thành sau khi bị Kiều Hành Vân một chưởng đánh bay, thần trí cũng tỉnh táo lại.

Trên mặt ông ta có vẻ nghi ngờ, hỏi mọi người tụ họp ở Kiều phủ làm gì?

Ở trước mặt mọi người giải thích ngọn nguồn cùng ông ta, ông ta mới biết mình có lẽ đã bị nữ hồ yêu này lấy bộ dáng của Tạ tiểu thư đến tìm ông ta, nói cho ông ta biết Kiều Kỳ Huyền là hung thủ, muốn ông ta tới bắt yêu trừ hại ——

Lúc này người khám nghiệm tử thi cũng chạy tới báo cáo, nói là phía sau Trường Sinh quán tìm được một thi thể nữ, lấy đặc điểm trên người nghiên cứu phán quyết xác nhận là của Tạ tiểu thư, mọi người càng thêm xác định Tri huyện đại nhân thật sự là bị hồ yêu mê hoặc.

Tri huyện Bộc thành tuy rằng đã sai lầm, nhưng cũng đúng phân nửa.

Kiều Kỳ Huyền cùng Kiều Hành Vân, còn có cả người của Kiều phủ là yêu, có được giải thích của Tri huyện Bộc thành, nên mọi người không bao giờ tin tưởng chuyện này nữa.

Kiều Hành Vân ôm Đan Hỉ trở về phòng chữa thương, đưa tay rút thanh đoản đao cho nàng. May mắn vết thương không nguy hiểm đến tánh mạng, hấn cũng nhanh chóng trị liệu cho nàng, làm cho nàng ngủ ngon một giấc.

Theo lý thuyết, Tri huyện Bộc thành nếu đâm vào trên người hấn, hoàn toàn không lấy mạng của hấn, có thể là Hồng Liên lại vất óc tìm kế muốn Tri huyện Bộc thành đâm hấn bị thương, chỉ vì trên đao này của ả có bôi máu của hồ ly.

Bởi vì hồ yêu, sợ nhất là máu của đồng loại.

Một khi cây đao này cắm vào người hấn, chỉ sợ hấn có tu hành cao tới đâu, cũng sẽ ở trước mọi người mà lộ ra nguyên hình.

Hồng Liên muốn chính là việc này, ả chẳng những muốn mạng của Kiều Kỳ Huyền, ả còn muốn nhìn thấy sự thật người Kiều gia là hồ yêu được phơi bày dưới con mắt của toàn bộ dân chúng Bộc Châu, muốn bọn hấn không thể tiếp tục ở lại Bộc Châu được nữa.

Là bởi vì ả biết Kiều Kỳ Huyền xưa nay ưa thích kết thân gần gũi với con người, cho nên muốn thành quả của ông ta bị hủy hoại trong chốc lát sao?

Nếu không có Đan Hỉ, kế hoạch của Hồng Liên sợ rằng đã thành công rồi.

Nhưng nàng lại thay hấn mà bị đao này, bởi vậy pháp thuật mà hấn đang bày trên người nàng cũng bị năng lực máu hồ yêu ảnh hưởng, ngoài ý muốn mà phá tan, khiến cho nàng nhớ lại chuyện Tứ Hương đình.

Nhìn Đan Hỉ đang ngủ trên giường, ánh mắt Kiều Hành Vân tối sầm lại.

Bây giờ nàng đã nhớ lại chuyện giữa hai người, cũng biết thân phận của hấn, bọn họ sau này phải làm thế nào?

Trước kia hấn còn có thể làm “Hành Vân công tử” của nàng, nhưng hôm nay chuyện hấn là yêu đã lộ ra, hấn làm sao ở lại với nàng đây?

Cùng nàng ở một chỗ sao? Nhưng bọn họ người và yêu khác biệt, nàng cần hạnh phúc, hấn cho không nổi.

Nếu quả thật vì tốt cho nàng, hấn nên hướng Kiều Kỳ Huyền nói, giúp nàng tìm kiếm hạnh phúc riêng, hoặc đính hôn thông thường, chính là như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, hấn thở dài trong lòng, có lẽ, hấn nên làm như vậy

“Hỉ nhi không sao chứ?” Trải qua mấy ngày tu dưỡng, lại có chân khí của Kiều Hành Vân chữa thương, Kiều Kỳ Huyền lúc trước bị Hồng Liên làm trọng thương hiện giờ đã hồi phục hơn phân nửa, có thể vận động như thường rồi.

Hấn nghe nói Đan Hỉ bị thương, liền sang đây xem nàng. “Người đã giúp nàng rút đao ra, cũng trị tổn thương rồi, sao còn vẫn chưa tỉnh lại?”

“Ta sắp đặt pháp thuật, khiến nàng ngủ ngon một chút”. Kiều Hành Vân nhìn nàng giải thích, “Nàng đã nhiều ngày mệt mỏi quá rồi, thuận tiện làm cho nàng lấy lại tinh thần đi”.

Kiều Kỳ Huyền nhìn thấy hai người nắm tay nhau, hoảng sợ hỏi: “Hỉ nhi Có phải đã biết người là yêu rồi không?”

Hấn không giấu diếm. “Vâng”.

“Vậy người còn không mau dùng phép, khiến nàng quên đi việc này”

“Cái này ta đã làm một lần, sẽ không làm lại nữa”. Lại niệm phong tâm thần của nàng thì sao chứ? Chính là trốn tránh vấn đề thôi, lần này hấn không muốn trốn, hơn nữa hấn không có cách nào giống lúc trước dùng phép với nàng như vậy, còn ra vẻ không có gì, nhìn thấy nàng hoàn toàn không biết gì cả.

“Nhưng nếu Hỉ nhi nếu biết người là yêu, bí mật này của chúng ta cũng giấu không được! Chuyện chúng ta là hồ yêu đúng ra không thể để cho phàm nhân biết a!” Kiều Kỳ Huyền càng nói càng kích động, đột nhiên bắt đầu ho khan.

“Lão Hắc, đừng xúc động quá, cẩn thận chân khí ta cho ông duy trì không được.....”.

“Ta không sao!” Kiều Kỳ Huyền ổn định lại chân khí tán loạn trong lồng ngực, khiến nó yên ổn trở về lục phủ ngũ tạng. “Người đã để Hỉ nhi biết chúng ta là yêu, chẳng lẽ người muốn bất chấp giá nào, định cùng Hỉ nhi ở chung một chỗ sao?”

Đồ đệ ngu ngốc này! Chuyện hấn nói cho tới bây giờ đều không nghe coi như xong đi, bây giờ thì tốt rồi, lại vẫn tính chống lại trời.....

“Người chẳng lẽ đã quên ta nói cho người, làm Hỉ nhi hạnh phúc là cái gì không? Đây là người cho không nổi đấy! Còn tu luyện của người nữa làm sao giờ? Nếu cùng Hỉ nhi ở chung một chỗ, người nhất định sẽ làm lỡ đại sự thành tiên”

Làm lỡ thì sao nào?

Thật ra, hấn vốn không coi trọng việc thành tiên, lúc trước chấp nhận đề nghị của Kiều Kỳ Huyền mà tu luyện chẳng qua là trùng hợp có cơ duyên, mấy trăm năm qua, hấn chiếu theo đường lối chỉ dẫn của Kiều Kỳ Huyền, đi thẳng xuống mà thôi.

Nếu thấy không quan trọng, thế nào lại để ý lỡ mất gì chứ?

Hấn chỉ để ý Đan Hỉ, chỉ để ý tương lai của nàng, hạnh phúc của nàng.....

“Yên tâm, lão Hắc, ta tự có chừng mực, ông cũng đừng buồn phiền ta”

Ngụ ý là chuyện ông ta lo lắng sẽ không xảy ra. Nhưng Kiều Kỳ Huyền vẫn cau mày. “Ta không chỉ buồn phiền người, ta còn buồn phiền Hỉ nhi. Hỉ nhi tuy rằng đơn thuần, nhưng lão Hắc ta biết nàng là cái nha

đầu mắt hết hi vọng, người..... Người nên nghĩ kỹ, làm thế nào khiến nàng nản lòng, tìm cho nàng một nơi gửi gắm mới tốt"

Tìm cho nàng một nơi gửi gắm"

Tim hần khi nghe được câu này thì bóp chặt lại .

Hần từng hứa với nàng, cho nàng một nơi thuộc về, sẽ cả đời chăm sóc nàng.

Thế mà bây giờ hần lại muốn nói không giữ lời, cảm thấy khó giải quyết, liền muốn đem nàng vứt ra ngoài Ngay cả hần một cái hồ yêu có lòng báo ân, đến cuối cùng đều giữ không được lời hứa, phàm nhân trên đời này, ai có thể thật sự cả đời bảo hộ cho nàng đây?

Hần vừa nghĩ vừa dẫn vật, lo lắng của mình rốt cuộc là bởi vì sắp mất đi nàng, hay là thẹn với nàng?

Đan Hỉ ở trong phòng Kiều Hành Vân tỉnh lại.

Nàng vừa mở mắt liền phát hiện mình nằm ở trên giường hần, bởi vì cái màn giường có treo túi hương hồ điệp Những cái kia đều là nàng làm, là hần đi xa nhà thì mang theo, sau đó lại mang về đến mức hết lòng bày biện treo làm của báu.

Nàng không tự chủ được mà mỉm cười, xoay người xuống giường, sửa sang lại dung nhan của mình, muốn mau chút nhìn thấy Kiều Hành Vân.

Tiến vào phòng, chỉ thấy Kiều Hồng đang chỉ chỉ huy nô bộc đem cái hòm, trong viện hòm gỗ hạ xuống lần lượt, đây cũng là lúc tiến phụ tử Kiều gia hàng năm cần đi xa nhà.

Trái tim nàng lơ lửng, vội vàng hỏi Kiều Hồng. “Kiều tổng quản, ngài đang làm gì vậy? Công tử đâu?”

“ Hỉ nhi, lão gia thân thể hồi phục không tệ, quyết định muốn đi Kinh Thành, kêu mọi người chuẩn bị mà? Còn có công tử ở Tứ Hương đình, hần dặn cô nương tỉnh lại, mời cô đi tìm hần"

Còn chưa nói xong, Đan Hỉ đã bỏ chạy. Nàng dùng sức mà chạy, sợ chậm là hần liền lên đường. Tới Tứ Hương đình, nàng thở hồng hộc, thở không ra hơi. “Công tử"

Hần đang chơi cờ một mình, vừa thấy nàng liền nhú mày. “Ai bảo nàng chạy, vết thương của nàng vừa lành đó”.

“Đúng vậy! Ta có vết thương" Nàng mới nhớ tới, sờ sờ trên người, lại phát hiện miệng vết thương một chút cũng không đau, hết như toàn bộ lành rồi. “Hành Vân công tử, vết thương của ta chữa hết rồi sao?”

“Ừ”

“Công tử dùng thuốc gì chữa vậy? Thần kỳ như thế”.

Nàng nhớ rõ mình mới ngủ một đêm rồi nửa ngày, vết thương liền khỏi sao?

Không đúng! Không có khả năng, nhất định là Hành Vân công tử dùng pháp thuật với nàng!

“A, ta nhất thời quên công tử là Bạch Hồ, chàng nhất định cởi bỏ phép tiên cho ta chứ?”

Xem ra hiện giờ nàng rất cố gắng thích ứng sự thật hần là hồ yêu, vẻ mặt vui mừng, tại sao không mãi vui vẻ như vậy chứ? Như vậy hần nói không chừng liền"

Liền thế nào?

Phát hiện trong lòng dấy lên tham lam giữ lấy nàng, Kiều Hành Vân cũng dẫn lòng xuống, thu lại suy nghĩ linh tinh. “Lại đây đi, Hỉ nhi, ta có việc nói cho nàng”.

“Vâng”. Đan Hỉ thấy hần giống như có chuyện quan trọng, vừa nghe lời tiếp tục ngồi xuống trước mặt hần

“Ngày mai ta phải cùng cha xuất môn, tuy rằng thời gian không dài như những năm qua, nhưng có lẽ không tránh khỏi mấy tháng, ta đã nhờ Vương Đại nương tìm gia đình trung hậu tốt bụng trong huyện, làm một mối hôn sự giúp nàng, chờ ta làm xong việc, lập tức có thể cho nàng gả đi”.

Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như hoa của nàng phút chốc phai nhạt, thay vào đó chính là lòng tràn đầy kinh hoàng.

Hắn mới vừa nói cái gì? Cần tìm gia đình nào? Nói cái gì việc hôn sự chứ?

Nàng không phải đã có hắn sao?

13. Chương 13

Nàng muốn hỏi hắn không phải là mình nghe lầm chứ? Nhưng nhìn kỹ khuôn mặt thì thấy rõ hắn không hề có ý cười, mới hiểu được là hắn nói thật, thật nghiêm túc.....

“Công tử, chàng đang nói gì? Hỉ nhi không muốn gả cho người khác!” Hai tròng mắt nàng kinh ngạc dõi theo hắn, vội vàng bày tỏ: “Hỉ nhi thích chàng, muốn cả đời sống bên chàng”

“Nàng không thể ở lại bên cạnh ta được! Bởi vì ta là yêu, nàng là người. Chẳng lẽ nàng đã quên, lúc trước tại Tứ Hương đình này, nàng trong lúc vô tình phát hiện được thân phận của ta, không phải đã nói không muốn ta thế này, không thích ta là hồ yêu sao?”

Nàng ngơ ngàng song lại lắc đầu. Đây không phải là Đây không phải là nàng không chấp nhận hắn à!

“Ta không có ý thế Khi đó ta chỉ là rất kinh ngạc, cảm thấy công tử nếu như là yêu, ta đây không thể cùng chàng chung một chỗ.....”. Nàng cúi đầu, hối hận vì phản ứng của mình lúc ấy, sau lại vội vàng ngẩng đầu giải thích.

“Nhưng hiện tại ta không nghĩ như vậy, cho dù là yêu thì thế nào, chỉ cần Hỉ nhi thích chàng, chàng cũng thích Hỉ nhi, chúng ta liền cả đời ở cùng một chỗ cũng không sao! Ta sẽ giữ bí mật, cái gì cũng không nói ra ngoài, tuyệt đối không để cho người khác biết chuyện của chàng”

Kiều Hành Vân mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nhưng trong lòng lại suy nghĩ dữ dội, thiếu chút nữa là muốn mềm lòng, không kiên quyết xuống tay đẩy nàng ra

Nếu nàng nói muốn giữ bí mật cho hắn, cũng nói không phải không thể chấp nhận hắn, hắn còn cùng nàng khẳng khái cái gì chứ?

Hắn có lẽ có thể theo ý nghĩ ban đầu của hắn, mãi mãi giữ lấy Đan Hỉ, ở bên cạnh chăm sóc, để ở trong lòng, cho dù mạng sống của nàng ngắn so với chính mình thì thế nào? Nàng là người, hắn là yêu thì thế nào?

Nhưng hắn hiểu như thế là rất ích kỷ, điều này cho thấy hắn không đem nàng trở thành người quan trọng mà đối đãi thật tình.

Hắn không muốn cho nàng cái hạnh phúc không công bằng như vậy, chỉ bởi vì ham muốn của mình, khiến nàng dùng một đời mộng mơ cho mình.

Nếu hắn thực muốn tốt cho nàng, thì nên để nàng rời đi, đi theo cùng một chỗ với người có khả năng cho nàng cả đời hạnh phúc.

“Hết cách rồi, ta vốn định cả đời gặt nàng, nhưng nếu nàng biết rồi, chúng ta không thể che giấu đạo trời mà đi được, dù sao ta không phải là người, cùng nàng chung một chỗ, nhất định sẽ làm nàng tổn thương”

Đan Hỉ bị bác bỏ nên á khẩu không nói được, nhưng lại quyến luyến nhìn hắn, không muốn cùng hắn xa cách.

Bởi vì cho dù hắn là yêu, nàng vẫn thích hắn, giống ngày đó nàng đã nói với hắn, ngoài hắn ra nàng có thể chấp nhận trong phủ có hồ yêu, đối với hắn, nàng lại có gì không thể chấp nhận chứ?

Nàng cũng không nghĩ muốn cái gì, chỉ là muốn trong cuộc sống ngắn ngủi của mình, có thể mỗi ngày được thấy hắn, luôn luôn làm bạn cùng hắn

Chẳng lẽ, chỉ có như vậy cũng không được phép sao?

“Hĩ nhi không cần cái gì là đạo trời, cũng không cần cho ta hứa hẹn gì, coi như sống giống như trước, ta là nha đầu, chàng là công tử, như vậy cũng rất thỏa mãn rồi”. Nàng hèn mọn nói, đồng thời ánh mắt tìm đến hắn.

“Nếu chàng sợ ta nói ra, vậy thì đổi ta làm phép đi! Giống như lần trước, không để cho ta nhớ tới chàng là yêu, như vậy là tốt rồi.....”

Nàng u mê sao? Để hắn làm phép ở trên người của nàng, khiến nàng vĩnh viễn ở trong trạng thái thích thú nhưng hắn lại không thể đáp lại, ngược lại đối với nàng là tổn thương, chẳng lẽ nàng không biết sao?

Hắn muốn giải quyết dứt khoát. “Đừng nói nữa, ý ta đã quyết, đợi xong việc, ta cũng sẽ rời khỏi Bộc Châu, vĩnh viễn không về nữa”.

Hắn cùng với Kiều Kỳ Huyền đã quyết định rồi, không thể tiếp tục lưu lại Bộc Châu, đợi thu phục được Hồng Liên, hắn cũng tìm được cho Đan Hỉ một nơi gửi gắm đã, bọn hắn sẽ dẫn những người khác cùng nhau dừng chân chỗ khác, một lần nữa bắt đầu.

Nghe vậy, nàng giống như bị xử tội chết, trong mắt đầy nước mắt tuyệt vọng.

Hắn nói vĩnh viễn sẽ không về Ý là nàng sẽ không còn được gặp lại hắn, phải không?

Nhưng là, nàng thấy ánh mắt hắn đầy ý như vậy, vì mong hắn không phải rời đi, nàng nguyện ý không cần lời hứa của hắn, coi như mất đi trí nhớ quý giá cũng có thể..... Chẳng lẽ hắn cũng không hề gì sao?

Trong lòng nàng bỗng nhiên uất ức một trận, như là đang trao thật lòng cho hắn, lại bị hắn quăng đi như quăng giấy rách.

Rõ ràng hắn đối với mình tốt như vậy, đêm hôm đó ở trong Tứ Hương đình, hắn đã nói thích mình, cũng đáp lại tình cảm của nàng, vì sao hôm nay đột nhiên hắn thay đổi, trở nên vô tình như vậy chứ?

Những hình ảnh ngọt ngào kia hiện lên trong đầu nàng, nàng đau lòng hỏi: “Công tử, chàng không phải đã nói yêu thích ta sao? Không phải đã nói muốn cả đời chăm sóc ta sao?”

Kiều Hành Vân thấy mắt nàng rưng rưng lệ chất vẩn, đáy lòng cũng tựa như cảm giác được lòng của nàng đau, phảng phất như trái tim bị nàng hung hăng đánh cho một quyền.

Hắn không giữ hứa hẹn với nàng, không nói lời thật lòng với nàng, nàng giống như đang ở trước ngực của hắn mà tức giận đấm hắn vậy Chỉ cần Kiều Hành Vân nhìn thấy ánh mắt của nàng, sẽ rơi vào trong ảo mộng mà tự trách như vậy.

Hắn biết ánh mắt của hồ ly sẽ mê hoặc người, nhưng vì sao ánh mắt của nàng cũng sẽ mê hoặc hắn đây?

Nhìn thấy nàng đau, hắn tại sao cảm thấy được đau đớn này cũng rơi vào trong lòng mình, hơn nữa càng đau.....

Kiều Hành Vân dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn nàng nữa. “Nàng không rõ sao, ngay từ đầu ta nói muốn chăm sóc nàng là vì báo ân đó. Nàng đã cứu ta ở rừng trúc, ta lại không thực hiện được nguyện vọng muốn cứu cha của nàng, bởi vậy đành phải lui mà tìm lần khác, thực hiện nguyện vọng cuối của cha, đây không phải là thích nàng, mà là ta không thể không làm như vậy.”

Đan Hỉ giống như lại bị hắn vô tình đẩy ra, nhưng nàng không cần, bởi vì nàng chỉ muốn giữ lại hắn, thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần hắn không phải rời khỏi.....

“Được Coi như là không thích cũng không sao, vậy chàng có thể tiếp tục báo ân chứ?” Nàng không quan tâm, cho dù hắn không thích nàng cũng không sao, miễn là nàng có thể ở lại bên cạnh hắn là được.

“Chàng nói muốn chăm sóc tốt cho ta cả đời, cho nên trừ phi Hỉ nhi chết, chàng mới được xem là báo ân xong, mới có thể rời khỏi Bộc Châu.....”.

Nàng nói, trừ phi nàng chết?!

Nàng là muốn bắt buộc hấn đến báo ân, hay là dùng cái chết đi ép hấn?

Kiều Hành Vân bỗng đứng lên, không hiểu vì sao nàng phải như vậy, nàng muốn vứt bỏ bản thân, lại ngay cả tính mạng cũng đổi đải tùy tiện như vậy sao?

Chẳng lẽ nàng còn không biết, từ trước đến giờ, hấn ghét nhất cũng là bị nàng gây khó dễ mà hết cách, chính là giận nàng ngốc như vậy, oan uổng chính mình như thế sao ——

Đan Hỉ thấy trên mặt hấn hiện lên vẻ tức giận, đành phải đổi giọng, nhưng vẫn là cố gắng nói cho hết câu. “Nếu không ta sẽ luôn ở Bộc Châu chờ chàng, ai cũng không lấy! Có chết ta cũng muốn cáo trạng cùng cha, nói chàng không giữ lời hứa, ta còn muốn cáo trạng cùng Diêm Vương, Thiên Địa thần tiên, từng người từng người một ta đều phải cáo trạng”

Nàng mà kiện được mới có quý ——

Hấn nổi giận nghĩ phải trừng phạt lời nói ngu dại của nàng, muốn xách lỗ tai của nàng lên, đem cái đầu ngu ngốc của nàng mà mắng cho rõ ràng phải trái

Nhưng khi hấn vươn tay, cũng đau lòng mà ôm lấy nàng, dùng sức giống như vĩnh viễn cũng không buông ra, dùng sức ôm lấy nàng ——

“Ta không cho phép nàng làm như vậy!”. Hấn nén xuống, giọng kiên quyết nói ở bên tai nàng.

Nàng không nhìn thấy ánh mắt của hấn, cũng không rõ hấn rốt cuộc không cho phép nàng cái gì, chỉ có thể giống như đứa trẻ bị oan ức mà khóc to thành tiếng. “Vậy chàng cũng đừng nói không thích ta, không cần rời khỏi ta”

“Ta không bỏ nàng đâu”. Hấn hết cách, đối với trong lòng mình thích nàng hoàn toàn hết cách. “Bởi vì ta rất thích nàng, cho nên không thể rời xa nàng, từ nay về sau, nàng đều phải ở cùng ta, bất kể là ta đi nơi nào. Đây là lựa chọn của nàng, cho nên nàng không có cơ hội lại hối hận đâu”

“Chàng Chàng nói cái gì?”. Nàng rất khiếp sợ, hấn đột nhiên nói thích như vậy, ngược lại làm nàng sợ choáng váng.

Hấn thế nhưng cái gì cũng không nói, chính là kéo nàng ra, sau đó ánh mắt đối diện với nàng, hôn nàng.

Nàng giật mình nhắm mắt lại, tiếp nhận đáp án không lời của hấn. Môi hấn thật mềm, hơi khô, nhưng hôn không đau nàng, cũng làm cho nàng hăng hái đưa lên ướt át của mình, giống như môi của hấn được thấm giọt sương.

Thế nhưng hấn lại bá đạo mút môi thơm của nàng, nàng không ngừng thở gấp, nhưng nàng không sợ, một chút cũng không sợ hấn, chỉ lo làm cho mình gần sát hấn, hòa tan vào hấn, để cho hấn hút tốt nhất, sau đó mang nàng đến chân trời góc biển ——

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Đan Hỉ ngồi ở trước xe ngựa đỡ lấy má phấn, nếu không có người đang ở trước mặt, nàng sẽ thắm nghĩ đến nụ hôn cùng Kiều Hành Vân, tưởng tượng, rồi có thể mơ mộng mà tự mình cười lên

“Hỉ nhi, hành lý của cô đã dọn hết chưa? Có sót không?” Kiều Hồng hoàn thành xong cái hòm gỗ cuối cùng, đi đến trước xe ngựa hỏi nàng.

“Không có, ta không có hành lý gì, cũng chỉ có một món đồ thôi”.

Lúc này, Kiều Hành Vân cùng Kiều Kỳ Huyền đi ra.

“Lão gia, ngài mau lên xe ngựa đi. Chúng ta có thể xuất phát rồi”.

“Ừ”. Kiều Kỳ Huyền đáp lời, lập tức thấy Đan Hỉ cũng đã trong đội ngũ xuất phát, bình thường cặp mắt to giờ híp lại, kì dị nhìn về phía Kiều Hành Vân.

“Lão gia, để Hỉ nhi đỡ ngài lên xe, cẩn thận một chút!” Đan Hỉ không cho ông ta có cơ hội đặt câu hỏi, nhanh chóng vươn tay đỡ lão nhân gia ông ta lên xe, sau đó Kiều Hành Vân cũng lên xe, đợi Kiều Thiện cùng Kiều Hồng lên lái xe ngựa, mọi người liền từ Kiều phủ xuất phát, hướng ngoài thành chạy tới.

Trong thành không ít dân chúng biết phụ tử Kiều gia phải xuất môn, rất nhiều người còn đến tiễn đưa riêng, A Bảo cùng gia gia của hắn cũng chờ ở cổng thành, cho đến khi bọn họ đều ra khỏi cổng thành, còn lưu luyến không rời phát tay về phía bọn họ.

Xe ngựa càng lúc càng xa, chỉ chốc lát sau, liền xa quá nhìn không thấy, ngay cả thành Bộc Châu cũng trở nên thật nhỏ thật nhỏ.

Kiều Kỳ Huyền rốt cục nói chuyện với hai người. “Hành Vân, tại sao lại mang theo Hỉ nhi?”

Hắn thẳng thắn nói: “Bởi vì ta muốn cùng Hỉ nhi ở chung một chỗ”.

Đồ ngốc! “Người nghĩ rằng chúng ta đi du sơn ngoạn thủy sao hả? Con đường núi này gấp gheh..... Bảo Hỉ nhi chịu thể nào được?”

“Lão gia, Hỉ nhi có thể! Thật sự có thể!” Đan Hỉ hấp tấp gật đầu. “Ngài không cần lo lắng cho ta, ta nhất định sẽ không gây ra phiền toái đâu.”

“Hỉ nhi, lão gia là sợ ngươi bị liên lụy, ngươi ngươi không hiểu tình hình bên trong đâu” Bọn hắn chuyển này ra khỏi thành là muốn bắt hồ yêu Hồng Liên kia, không phải thật sự muốn đi buôn bán a

“Ta biết a! Công tử nói mọi người muốn đi tìm một người tên là hồ yêu Hồng Liên”. Kiều Hành Vân đã đem sự tình nói cho nàng biết, nàng cũng hiểu được Kiều Kỳ Huyền bị thương cùng Tri huyện Bộc Châu đi bắt phạm nhân, là Hồng Liên kia gây chuyện xấu. “Đúng rồi! Công tử đích thực thân là hồ ly, cho nên lão gia ngài cũng là hồ yêu, đúng không? “.

Nét mặt già nua của Kiều Kỳ Huyền lập tức đỏ lên, rồi sau đó chuyển qua xanh mét. “Hồ ly Ai nói ngươi ta là hồ ly.....”

Nàng lại nói tiếp: “Còn nữa a, Kiều tổng quản cũng là hồ ly, khó trách hắn luôn có thể tìm được quả hạnh không có trong nhân gian, để làm điểm tâm ngon cho ta ăn”

Sau đó nàng kéo rèm ra, cười hỏi Kiều Thiện: “Kiều chương quây, thật ra ngài cũng thế phải không? Ta nghe nói có vài hồ yêu không thể đựng vào rượu, vậy lần trước ngài còn ngâm rượu giúp ta, làm sao ngài lại tốt như vậy a?”

Nghe vậy, sắc mặt Kiều Thiện cùng Kiều Hồng bị làm cho sợ đột nhiên thay đổi, vẻ mặt khó xử nhìn lẫn nhau, chỉ kém không có quay về nguyên hình, mà chạy trốn.

Thấy Đan Hỉ một mình đem ba cái hồ yêu khiến cho khó ngồi yên, giống như chứng kiến thấy rõ bọn hắn vẫn còn là yêu quái ngoài dự tính, Kiều Hành Vân chỉ cảm thấy tình cảnh này thật buồn cười, nên cất tiếng cười to.

“Kiều Hành Vân, ngươi cười gì?”

“Lão Hắc, chúng ta cùng Hỉ nhi thẳng thắn nhìn nhau, ở cùng một chỗ kiểu này cũng không tệ, ông không thấy thế sao?” Thế gian khó có được bằng hữu thật tình, cần gì quan tâm ai là yêu ai là người?

“Đồ ngốc! Như vậy mà không tệ sao!”

Đan Hỉ tò mò nói chen vào. “Lão gia, công tử vì sao gọi ngài là lão Hắc? Đây là tên lúc ngài là hồ ly sao.....”

Sắc mặt Kiều Kỳ Huyền lập tức giống như vừa nuốt phải hòn đá. “Hồ ly —— Không phải! Lão gia ta không phải hồ ly —— Hỉ nhi, ngươi nghe ta giải thích, sự tình là như vậy”

Người và yêu nói chuyện, càng nói càng rối tung, chỉ có Kiều Hành Vân vẫn bình thản, cảm thấy quyết định thực hiện hứa hẹn của hắn, để cho Đan Hỉ bất kỳ chân trời góc biển nào, đều có thể theo ở bên cạnh mình, thực là một việc hết sức đúng.

Không có ai sẽ thích hợp với chính mình hơn so với nàng, so với nàng càng có thể chấp nhận bọn hắn, nàng là người đặc biệt duy nhất, hắn thật ra đã sớm biết, mới có thể mang nàng vào Kiều phủ, còn đối với nàng động chân tình.

Nhìn miệng nàng cười vô cùng vui vẻ, hắn biết trừ mình ra, cũng sẽ không có người nào lại làm cho nàng nở nụ cười như vậy.

Bọn họ đối với nhau rõ ràng là quan trọng như vậy lại duy nhất nữa, lúc trước vì sao phải bắn khoăn ai là người, ai là yêu?

Nếu hắn có thể sớm nghĩ thông suốt điểm này, có lẽ cũng sẽ không chọn che dấu tình cảm của mình, hại nàng thương tâm như vậy.

Nhìn vào Đan Hỉ, tận đáy lòng hắn cũng quyết định, từ nay về sau, hắn sẽ chỉ làm nàng cười, không bao giờ lại làm cho nàng thương tâm khổ sở nữa.....

Đoàn người tiến vào trong núi, xa xa giữa sườn núi còn có nhà ở, hướng tới chỗ sâu càng cao càng xa hơn.

Trên đường đi sương mù càng lúc càng nặng, tư thế núi càng lúc càng dốc, bọn họ giống như đang đi lại trong mây, trước không thấy đường đi, quay đầu lại cũng nhìn không thấy đường về.

Cuối cùng, bọn họ đi vào một chỗ sơn trang, sơn trang mặc dù cũ, nhưng nhìn ra được có người ở lại, bởi vì cửa có treo đèn lồng, như là làm tín hiệu dẫn đường cho người ta.

“Hành Vân công tử, đây là nơi nào nha?”

“Là nơi ở của chúng ta lúc này”. Kiều Hành Vân mang nàng xuống xe, giải thích với nàng. “Linh Sơn vốn là chỗ chúng ta tu luyện, nhưng Linh Sơn một năm chỉ đi có một lần, sau khi trở về Bộc Châu, Linh Sơn này liền trở thành ngôi nhà thứ hai của chúng ta”.

Vì Kiều Kỳ Huyền bị thương, nên trở về Linh Sơn có thần tiên linh thiêng đứng che chở mới khỏi phục mau được, nhưng là hiện giờ Hồng Liên hung ác phạm phải tội tàn sát Trường Sinh quán, bọn hắn không có thời gian trở về Linh Sơn, cần thiết nhanh chóng một chút tiêu diệt ả, miễn cho ả lại tiếp tục làm hại nhân gian.

“Trong sơn trang này có người ở sao?”

“Lão Hắc phái mấy tiểu hồ yêu lên trông giữ, phòng ở mặc dù cũ kỹ, bên trong vẫn còn sạch sẽ lịch sự tao nhã, đợi lát nữa nàng sẽ biết.”

Kiều Hồng cùng Kiều Thiện đem đồ vật dỡ xuống, từ bên trong cửa sơn trang cũng có vài vị bề ngoài giống như nô bộc đi ra, tiến lên giúp.

Những nô bộc này đều là hồ yêu hóa thành, nhưng công lực chưa đủ, tu hành còn thấp, vẫn để cho Đan Hỉ thấy được trên cái móng của hắn có lộ ra một cái đuôi hồ ly thật to.

Thật đáng yêu..... Nàng nhìn cười không được, vội vàng che miệng lại mới không phát ra tiếng cười thiếu lễ phép.

Kiều Hành Vân thấy thế, lập tức nói: “Thoải mái nào, mau rời đi thôi, nơi này không có người lạ”.

“Vâng”. Hồ yêu nghe vậy tiếp nhận mệnh lệnh, vì thế một người chở một hòm, kể cả xe ngựa.....

Trong một giây toàn bộ biến mất tại chỗ.

Đan Hỉ mở to mắt, nhìn không chớp mắt.

“Đi thôi, ta dẫn nàng đi dạo phía trước, chỗ ấy có mảnh rừng cây lê, ta đặc biệt trồng, có chút hương vị của Linh Sơn”.

“Lão gia đâu rồi?”

“Ông ta đã đi tu luyện rồi, không cần phải quan tâm ông ấy”. Kiều Hành Vân dắt theo nàng, đi tới mười bước ra chỗ đoạn đường núi, sau đó dừng lại hỏi nàng. “Hỉ nhi, nàng tin tưởng ta không?”

Ánh mắt nàng sáng rực bỗng nhiên nhìn hắn, mỉm cười. “Ta đương nhiên tin tưởng chàng”.

“Tốt”. Vì thế hắn nhắm độc pháp thuật, liền ở trước mặt nàng biến trở về bộ dáng Bạch Hồ.

14. Chương 14

Nàng từng xem qua bộ dạng của Bạch Hồ, cho nên cũng không kinh ngạc lắm, trong trí nhớ con Bạch Hồ kia lông trắng tinh, khí thái hiên ngang, cùng hắn hiện tại vẫn giống nhau, nhưng mà lần này hắn biến thành hồ ly lớn hơn nữa, cường tráng hơn, như là nàng có ngồi trên thì cũng không vấn đề gì.

Nghĩ tới, nàng ngạc nhiên hỏi: “Công tử, chẳng lẽ chàng muốn ta leo lên sao?”

“Đúng, ta công nàng, chỗ kia con người đến không được”.

Thế là nàng đi tới, ôm sát gáy hắn, cả người nằm ở trên lưng của hắn.

Đợi nàng quán chặt rồi, hắn nhảy tới trước, phóng ra đường, hăng hái chạy về phía ngọn núi.

Tiếng gió vi vu thổi qua ở tai nàng, sương mù lạnh lạnh thấm ướt thân nàng, nàng không đoán rõ được phương hướng, nhìn không thấy ánh mặt trời, nhưng nàng không sợ hãi, bởi vì nàng và Kiều Hành Vân ở cùng một chỗ.

Hai người chạy băng băng ở trong núi, đợi Đan Hỉ trông thấy tia sáng màu vàng lộ ra trong mây, thì đã đi tới một cánh rừng.

Như lời hắn nói, đây là đám rừng cây lê, lại kỳ lạ là sinh trưởng ở trên mặt tuyết, hoa lê bày ra một màu toàn trắng. Gió to đến, hoa tuyết bay tán loạn, nhìn qua không biết đâu là hoa hay là tuyết.

“Công tử, nơi này đẹp quá a!”. Hắn đang dừng bước lại ở trước hồ nước nhỏ sâu trong rừng, để Đan Hỉ đi xuống xem cảnh đặc sắc ở trong hồ. “Hồ này Cũng sẽ không đóng băng! Hơn nữa là suối nước nóng sao?”

Nàng vươn tay ra dò xét, phát hiện nước hồ nóng, rất ngạc nhiên vui mừng quay đầu lại nhìn hắn.

Kiều Hành Vân trở về hình người, mỉm cười đi thông thả đến phía sau nàng. “Thế nào? Thích không?”

“Thích! Rất thích!” Nàng cười đến mức thoải mái. “Nơi này cùng chuyện kể trên Tiên cảnh giống nhau, công tử, Tiên giới có phải cũng thế này không?”

Hắn nhấp môi suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu. “Tiên giới không có thế này, Tiên giới khắp nơi đều là cây hoa tiên xinh đẹp, mây bay sương mù Nhưng không có tuyết lạnh cùng nước nóng bốc hơi, cũng không có rừng cây lê này, không có Hỉ nhi”

Hắn nhắc tới nàng sau cùng, làm cho nàng nghe được mà vui vẻ, cho thấy trong lòng hắn có nàng. “Vậy Hỉ nhi yêu thích nơi này, công tử, về sau chúng ta thường tới nơi này được không?”

Hắn cũng thích nơi này, muốn cùng Đan Hỉ ở đây suốt đời, giống như trước hắn dừng lại ở Linh Sơn vậy, chỉ có chim khách nhỏ với hắn, hắn liền không cần thành tiên, thậm chí vĩnh viễn dừng lại ở cây lê mãi

Hiện tại, hắn lại có mảnh rừng cây lê này và Đan Hỉ, còn có lý do gì phải không thể không trở thành tiên?

Hắn không muốn trở thành tiên, cũng không muốn tu luyện, chỉ nghĩ luôn ở bên nàng, trải qua cuộc sống của phàm nhân, giống như công tử cùng nha đầu thật sự ——

Không, phải nói là trượng phu cùng nương tử.

Ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm nàng, Kiều Hành Vân cười càng dịu dàng quyến luyến.

Nếu có thể, hắn thậm chí bằng lòng đem tu hành đầu tiên tan để được làm người, cho dù không thể lại sống lâu mãi mãi cũng không sao, hắn muốn cùng nàng chung một chỗ, càng quang minh chính đại không có trở ngại Như thế hắn có thể cùng già đi với nàng, cũng có thể cùng nhau đối mặt với cái chết của phàm nhân, mà không phải để nàng cô đơn đi đến chỗ không có mình kia ——

“Công tử, chàng đang nghĩ gì?”

Bỗng nhiên, Đan Hỉ gọi kéo suy nghĩ của hắn về, hắn nở nụ cười. “Ta nghĩ đến nàng”.

“Nghĩ tới ta?” Nàng không hiểu hỏi. “Ta không phải đang ở trước mặt chàng sao? Vì cái gì phải nghĩ đến Hỉ nhi chứ?”

“Ta nghĩ mỗi ngày nhìn thấy Hỉ nhi, mỗi ngày ôm Hỉ nhi.....” Hắn nói xong đưa tay ôm chặt nàng, đem nàng vây ở trong ngực mình, không cho nàng có cơ hội giống con chim khách nhỏ kia bay đi liền không trở lại. “Hỉ nhi, nếu ta muốn nàng gả cho ta, nàng có bằng lòng không?”

Gả cho hắn?! Đây không phải mộng của nàng sao? Nàng làm sao có thể không muốn?

Nàng vội vã ưng thuận. “Ta gả ta gả! Có thể gả ngay bây giờ không?”

Nha đầu ngốc! Kiều Hành Vân bị nàng chọc cười, cố ý giả bộ đứng đắn. “Không được. Không có cha ta để bái đường, không có tiệc rượu đãi khách ở Kiều phủ, không có viện Lê Hoa làm động phòng, làm sao nàng có thể gả đây?”

Hỉ nhi của hắn thật khờ, nhưng, hắn nghe được thực vui vẻ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng đỏ bừng, Hành Vân công tử nói không sai, đúng vậy, nàng đang vội cái gì chứ? Xem hắn cười nàng không có phép tắc kìa.

“Khụ khụ” Nàng xấu hổ khẽ ho, đành phải nhăn nhó nói: “Đây Trở về chúng ta lập tức bái đường, được không?”

“Được, chờ ta xong việc rồi, chúng ta trở về thành thân”. Hắn yêu thương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, kể cả lời thề của hắn, dịu dàng hạ xuống môi nàng nụ hôn sâu.

Dây dưa vô tận, quyến luyến vạn phần, dù cho hắn không phải người, lòng hắn đối với nàng so với bất cứ phàm nhân nào còn chân thành, kiên định hơn.

Đội hai người họ trở lại sơn trang, Kiều Hồng lập tức báo cho hắn, Kiều Kỳ Huyền đánh hơi được tung tích của Hồng Liên, đã lên đường đi tìm Hồng Liên rồi.

Từ khi chuyện Hồng Liên giả mạo Tạ tiểu thư vừa bị vạch trần, Hồng Liên cũng mất tung tích ở trong thành, bọn hắn đoán chắc nhất định là bỏ chạy về trong núi này, quả nhiên, Kiều Kỳ Huyền vừa lên núi đã tìm được ả.

Nhưng mà lão Hắc rõ ràng có thương tích, sao còn cậy mạnh đi đuổi theo như vậy, mà ngay cả hắn cũng không chờ?

Hắn nghe vậy, trong lòng thầm kêu hồng rồi, lập tức nói với Hỉ nhi: “Hỉ nhi, ta muốn đi tìm lão Hắc, nàng ngoan ngoãn ở lại sơn trang, có Kiều Thiện cùng Kiều Hồng bảo hộ nàng, ta mới có thể an tâm, hiểu không?”

Nàng biết là bọn hắn đã nói chuyện rồi, hắn có thể mang nàng theo, chẳng qua nàng không thể bị Hồng Liên phát hiện, nên không thể cùng hắn đi đến bất cứ chỗ nguy hiểm nào.

Nhưng là Nàng lại có chút tiếc nuối, bởi vì lo lắng cho hắn. “Công tử, ta thật sự không thể cùng đi sao?”

“Không được!. Giọng hắn cứng rắn, yêu quái quyết đấu là cỡ nào hung ác đáng sợ, nàng ở bên cạnh hắn chẳng những làm hắn phân tâm, không cẩn thận là có thể sẽ làm nàng bị thương. “Nàng chịu khó ở lại sơn trang, trừ phi Kiều Thiện Kiều Hồng mang nàng đi, nếu không chỗ nào cũng không được đi, biết không?”

Sơn trang này bọn hắn đã bố trí kết giới bảo vệ, yêu quái không tới gần được, thật sự so với Kiều phủ còn an toàn hơn, bởi vậy hắn mới chấp nhận mang nàng tới đây, chỉ cần nàng không ra khỏi sơn trang, cho dù có kẻ muốn hãm hại nàng cũng là không thể làm gì.

Nàng đành phải ngoan ngoãn vâng lời. “Được Vậy chàng phải cẩn thận, mau chóng trở về nha”.

“Đừng lo”. Chia tay Đan Hỉ xong, Kiều Hành Vân liền buông nàng ra, lập tức ở trước mắt nàng biến mất bóng dáng, men theo mùi mà Kiều Kỳ Huyền để lại đi tới một nơi sau sườn núi.

Nơi này còn để lại dấu vết núi đá lở, cây cối bị gãy vì đánh nhau, nhưng không có bóng dáng của Kiều Kỳ Huyền cùng Hồng Liên.

Kiều Hành Vân mắt nhìn chung quanh, ý đồ tìm ra hai người cuối cùng là đi hướng nào, lại tìm không ra chỗ nào.

Trong lúc hần hết sức khó hiểu, một lão nhân áo trắng cầm trong tay quạt xếp, bỗng nhiên hiện thân ở trước mắt hần.

Ông ta có dáng dấp siêu phàm, vừa nhìn tựa như người tu hành, nhưng lại không hề tầm thường — Nơi này yêu khí mạnh mẽ, người yêu đều muốn tránh, tại sao có thể có lão nhân như vậy xuất hiện?

Không đúng! Ông ta không phải người thường, cũng không phải yêu, hần không nghĩ thấy yêu khí trên người ông ta, rõ ràng ông ta có pháp thuật trong người, mới có thể ở chỗ này đột ngột hiện thân, chẳng lẽ là tiên sao?

“Ha ha! Không ngờ còn có thể nhìn thấy người, xem ra chúng ta thật là có duyên nha” Lão nhân đột nhiên thoải mái cười lớn.

Kiều Hành Vân chấp tay chào hỏi. “Dám hỏi tiên nhân là người phương nào? Ở đâu gặp qua tiểu bối ạ?”

“Lúc trước ta gặp người, người vẫn chỉ là hồ ly bình thường, không ngờ mới chớp mắt, người giờ đã tu luyện tới mức này rồi, sắp có thể đắc đạo..... Tốt quá, tốt quá!”

Ông ta đã gặp qua bộ dạng hồ ly của hần? Kiêu Hành Vân kinh ngạc. “Chẳng lẽ tiên nhân cũng đến từ Linh Sơn sao?”

“Đúng, ta từng ở Linh Sơn tu luyện ngàn năm, sau lại được Bồng Lai đại tiên chỉ dẫn, rốt cục đắc đạo thành tiên, ở tại Bồng Lai tiên giới, thỉnh thoảng phụng mệnh mà hạ phàm làm việc, người thì sao? Vì cái gì còn lưu luyến ở nhân gian? Không nhanh chóng tu hành thành tiên đi?”

Lần này ông ta hạ phàm đi đến Bộc Châu, đã thấy núi này có yêu quái đánh nhau, nhất thời tò mò liền sang đây xem thử, không nghĩ gặp được Bạch Hồ đã từng gặp qua ở Linh Sơn này.

Kiều Hành Vân giải thích. “Ta cùng với sư phụ hai người vốn ở Bộc Châu cứu tế thế, vừa tu hành, sau lại phát hiện trong núi này có một hồ yêu làm hại nhân gian, liền cùng sư phụ lên núi tìm ả, tiên nhân vừa mới nhìn qua.... Nhất định là sư phụ ta cùng hồ yêu đánh nhau”.

“Thì ra là thế Xem ra người cùng sư phụ người vẫn là yêu quái chính nghĩa, thậm chí sẽ vì dân chúng mà trừ hại”. Lão nhân trầm ngâm liên tục, cảm thấy có lẽ là tạo hóa cho Kiêu Hành Vân, gặp được ông ta cũng là cơ duyên ý trời đây. “Ta mới vừa thấy hai phe yêu khí giao đấu, công lực tà yêu mạnh mẽ, không biết chiếm được nội đan tu luyện của người nào đạo hạnh mới được như thế, lấy sức của người cùng sư phụ người, chỉ sợ phải liên thủ mới có thể liều mạng thắng được”.

“Tiểu bối biết, cho nên thỉnh tiên nhân chỉ bảo cho sư phụ ở nơi nào, để tiểu bối đến giúp đỡ”.

“Chờ một chút” Lão nhân lại cười khanh khách giữ hần lại, từ trong ngực lấy ra một túi gấm. “Chỗ Bồng Lai của ta có một viên tiên dược, gọi là Tăng Tiên Đan, ăn vào có thể tăng thêm trăm năm đạo hạnh, nếu người ăn, lập tức có thể tăng thêm trăm năm đạo hạnh, bởi vì lúc trước người ở Linh Sơn đã ăn không ít quả của cây tiên linh thiêng, nếu người ăn vào, liền có thể lập tức đắc đạo thành tiên.”

Kiều Hành Vân có được tiên dược này, nhưng sắc mặt không thấy vui mừng, chỉ hỏi: “Tiên dược như vậy, vì sao tiên nhân lại tặng cho tiểu bối?”

“Chúng ta có duyên, mấy trăm năm trước ở Linh Sơn từng có duyên số lạ thường. Hiện giờ gặp lại, là ý trời xui khiến, muốn ta chỉ dẫn người thành tiên. Ta chỉ là làm việc nên làm, còn có được hay không, thì phải xem bản thân người”

Lão nhân đem bí mật nói xong, giống như cũng đã biết trong lòng Kiêu Hành Vân còn vương vấn, cũng không muốn trở thành tiên, vì thế vung quạt rời đi. “Còn về phần sư phụ người thì đang ở trong rừng khoảng chừng mười dặm, hần cũng không phải là đối thủ của hồ yêu, người nên nhanh cứu hần đi”

Lão nhân nói xong liền biến mất, Kiều Hành Vân cầm lấy tiên dược, cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng theo lão nhân chỉ điểm đi đến chỗ Kiều Kỳ Huyền.

Vừa vào trong rừng, chỉ thấy xa xa có ánh sáng đỏ cùng ánh sáng vàng giao nhau, rõ ràng hai người đang đánh nhau, hần lập tức tiến đến xem xét.

Khi hần tới chỗ hai người giao đấu, đã thấy Hồng Liên tóm được Kiều Kỳ Huyền, tóc dài giống như đuôi hồ ly đang dùng sức cuốn lấy thân thể Kiều Kỳ Huyền, ngón tay cũng vươn móng vuốt thật dài nhọn ra, đang chuẩn bị hướng cái cổ của ông ta mà bấm ——

“Hồng Liên, còn không buông tay !” Kiều Hành Vân lập tức hất tay áo lên, ngay sau đó tay liền xuất ra một tia sáng sắc bén hướng móng vuốt hồ ly của ả mà chém tới, cũng tách hai người ra.

“Thì ra là ngươi” Hồng Liên bị ép buông Kiều Kỳ Huyền ra. Ả thiếu chút nữa có thể xé thịt, hút máu của ông ta, thật đáng giận!. “Sao? Ngươi cũng muốn cùng sư phụ ngươi tìm đến cái chết phải không?”

Kiều Kỳ Huyền thiếu chút nữa bị ả kẹp chết chữ ằm lên. “Hồng Liên, ngươi hồ yêu thối tha này! Lại có thể dám giết người của Trường Sinh quán, còn ăn cắp nội đan của người ta, ngươi còn biết đạo trời hay không?!”

“Đạo trời?” Hồng Liên cười nhạt. “Lão Hắc chết tiệt, ngươi luyện công nên luyện đến thành hồ đồ rồi sao? Chúng ta là hồ yêu, đã là yêu quái, thì cần nói gì đến đạo trời? Chẳng lẽ ngươi muốn là người à?”

“Hại người chính là không đúng, liên quan gì đến có làm người hay không ? Hồng Liên, sớm biết ngươi xấu xa như thế, trước kia ta không nên có lòng tốt giữ cho ngươi con đường sống, để ngươi tiếp tục làm hại nhân gian ——”

“Lão Hắc, chớ cùng ả nhiều lời, để ta tới bắt ả”. Kiều Hành Vân tiến lên từng bước, nhắm vào Hồng Liên xuất ra một tia sáng sắc bén khi nãy, theo ánh mắt của hần, con dao sáng cũng nhiều lần đuổi theo bắn vào Hồng Liên, khiến ả không thể dừng bước lại để đối phó hần.

Đến lúc Hồng Liên rút cuộc tìm được kẽ hở, cũng vung ra một quả mìn yêu quái đánh về phía hần, hần mới không thể không thu tay lại, xoay người nhảy ra xa khỏi quả mìn nổ tung thành mảnh vụn bên cạnh.

Hần vừa mới đứng vững, Hồng Liên đã đánh úp lại, hần lập tức vung tay áo đánh về phía ả một chưởng, Hồng Liên không dự đoán được hần ra tay nhanh như vậy, suýt nữa thì bị hần đánh cho một chưởng rồi.

Ả biết Kiều Kỳ Huyền có thương tích trong người, không phải là đối thủ của ả, thật không ngờ đến công lực của Kiều Hành Vân lại ở trên cả Kiều Kỳ Huyền, nếu hai người họ mà liên thủ, ngay cả ả phần thắng cũng không có chẵn chẵn được.

Không được, ả nhất định nghĩ cách trước khi bị Kiều Hành Vân làm bị thương nặng, sau đó lại từng người một mà bắt bọn hần.

Hồng Liên một lòng quỷ quyệt, bỗng nhiên giả vờ muốn chạy trốn.

Kiều Hành Vân thấy ả muốn chạy trốn, cũng ra sức đuổi theo lần thứ hai, không ngờ ả biến hóa mây mù yêu quái, đợi hần phát hiện có lừa gạt, Hồng Liên cũng đột nhiên xuất hiện ở phía sau hần, hướng bộ ngực hần túm chặt lấy.

Ngay khi đầu ngón tay của ả áp sát trước ngực hần, một ánh sáng vàng bỗng nhiên từ trước ngực Kiều Hành Vân phát ra, Hồng Liên thấy trong ngực hần có tiên vật, tức thì quay người lùi ra xa .

Một con yêu trên người tại sao có thể có tiên vật? Chẳng lẽ đạo hạnh của hần đã đạt ——

Kiều Hành Vân hét lớn. “Làm sao vậy? Hồng Liên, ngươi sợ?”

“Ta sợ cái gì?” Hồng Liên giờ phút này lại cẩn thận, sợ thực lực Kiều Hành Vân có thể sâu xa hơn ả tưởng, vậy thì không ổn. “Ta chỉ là từ bi, tạm thời tha cho ngươi cùng với sư phụ vô dụng của ngươi một lần”.

Vì giữ gìn đạo hạnh không dễ có được, tâm tính của ả so với trước còn muốn cẩn thận hơn, thà rằng chính mình tạm thời đánh giá cao Kiều Hành Vân, cũng không cần không cần thận mà chết ở trong tay hần.

Vì thế ả dứt khoát thu tay lại, lập tức biến mất ở trước mặt hai người.

“Hồ yêu thôi tha chết tiết! Khụ khụ ——”

Kiều Hành Vân vốn định đuổi theo, nhưng vẫn chú ý tới Kiều Kỳ Huyền. “Lão Hắc, sao ông lại tự mình tìm đến Hồng Liên, ông đã quên trên người có thương tích sao?”

Vừa nãy trong lúc giao đấu, Kiều Kỳ Huyền bị cái quả mình yêu quái của Hồng Liên bắn trúng xoa ngực ho ra máu. “Ta chỉ muốn mau chóng giải quyết ả, lỡ để cho ả tiếp tục sống sót, nói không chừng ả sẽ rời khỏi Bộc Châu, gây họa càng lớn hơn ả!”

“Nhưng chân khí của ông không đủ, ông xem khí vừa lưu thông động mạch này, chẳng những làm bị thương chính mình, cũng để cho Hồng Liên có cơ hội lợi dụng”. Kiều Hành Vân biết ông ta sốt ruột muốn trừ yêu, cũng khiến hấn hết cách. “Thôi, chúng ta nên đi về trước, bộ dáng này của ông không phải đối thủ của ả đâu”.

Kiều Hành Vân cũng không hiểu chiến, dù sao Hồng Liên đã thề lấy tánh mạng của Kiều Kỳ Huyền, hấn không sợ ả sẽ chạy trốn, bọn hấn nhất định có cơ hội tìm được hang ổ của Hồng Liên, cùng ả đại chiến một trận thật tốt.

“Cái gì? Người nói người gặp được tiên nhân?”

Khi bọn hấn về đến sơn trang, Kiều Hành Vân cũng nói ra sự tào ngộ của mình với Kiều Kỳ Huyền.

“Đúng, ông ấy nói từng ở Linh Sơn tu luyện, hình như từng có duyên số với ta, thấy ông cùng Hồng Liên đánh đánh nhau, cuối cùng mới tiến lên dò xét”

“Vậy người nói hấn tặng cho người cái gì? Đan nào thế?”

Kiều Hành Vân từ trong ngực lấy ra túi gấm. “Tặng Tiên Đan, ăn một lần liền được trăm năm công lực.”

“Vậy người còn không mau ăn đi?”

Kiều Kỳ Huyền cứ việc thúc giục, Kiều Hành Vân vẫn là đối với túi gấm này lòng không lay động, thay vào đó mở miệng trả lời Kiều Kỳ Huyền. “Nếu ông muốn ăn thì cho ông, như vậy công lực bị Hồng Liên mới vừa tổn thương của ông dễ dàng bù trở lại”.

Kiều Kỳ Huyền lập tức đẩy ra. “Người nói bấy bả gì đấy! Đây là bảo vật tiên nhân tặng cho người, cùng hấn có duyên chính là người, không phải ta! Nếu ta cố chấp mà ăn, cùng với đoạt nội đan của người khác có gì khác đâu? Còn không phải là chống lại trời sao?”

Kiều Hành Vân liền trả lời ông ta. “Nhưng ta không muốn ăn, bỏ đi cũng lãng phí, ông tại sao không cầm lấy mà điều dưỡng công lực đi?”

Hấn ăn là có thể đắc đạo, hấn cố ý không muốn đắc đạo, hiện giờ tâm tư đều ở cả trên người Hỉ nhi, thậm nghĩ cùng nàng chung một chỗ, mà không phải là thành tiên, cho nên tiên dược này đối với hấn là có cũng như không, tuyệt không quý giá.

“Người không muốn ăn sao? Đồ tốt như vậy nha”. Kiều Kỳ Huyền trở mặt nói lớn tiếng, rồi sau đó hướng về hấn mà lắc đầu thở dài. “Trên đời nào có yêu nào ngu như người vậy! Người nhất định là vì Hỉ nhi, đúng không?”

“Đúng!” Hấn thẳng thắn thừa nhận không e dè. “Ta đã đồng ý Hỉ nhi muốn kết hôn với nàng rồi, cùng nàng mãi mãi chung một chỗ, thứ này là ta tuyệt đối không ăn, lão Hắc, vậy ông nuốt đi!”.

“Người ——” Kiều Kỳ Huyền hết lời huyền hấn, cũng không thấy hấn hiểu ra, đành bó tay. “Người vì nàng mà bỏ qua con đường thành tiên, thật sự cho rằng như vậy là tốt sao?”

“Có gì không tốt? Thành tiên vốn không phải là mong muốn của ta, nếu không gặp ông, ta vẫn chỉ là tiểu hồ ly ở Linh Sơn kia, không biết đã trải qua mấy kiếp luân hồi rồi”. Kiều Hành Vân thẳng thắn nói suy nghĩ với ông ta. “Nhưng cũng may là gặp ông, lão Hắc, bởi vì vậy ta mới có thể đến Bộc Châu, mới có thể biết Hỉ nhi” Điểm này, hấn ngược lại rất may mắn.

“Nếu biết người ngu như vậy, ta mới không muốn gặp được người đó!” Kiều Kỳ Huyền cùng hấn càng nói càng khó mà làm cho hiểu ra được, tóm lại hấn kiên quyết không ăn, ông ta cũng hết cách rồi. “Quên đi,

dù sao người cũng đã muốn bởi vì tình yêu mà trở thành kẻ ngu si, vốn đã không thích nghe lời của ta, giờ càng không có khả năng nghe lời của ta mà!”

15. Chương 15

Nói xong, Kiều Kỳ Huyền tức giận đứng lên định rời đi, vừa mở cửa phòng, đã thấy Đan Hỉ đang ở ngoài cửa, liền thu vào màu sắc yêu quái, sợ chính mình hù dọa nàng. “A Hỉ nhi, làm sao vậy?”

Về mặt nàng sáng rõ. “Lão gia, ta bụng điểm tâm tối cho công tử, ngài muốn chút không?”

“Không cần Lão gia ta tối, phải đi về nghỉ một chút, Hỉ nhi, người cứ chăm sóc công tử là tốt rồi”

“Dạ, lão gia”.

Tiến bước Kiều Kỳ Huyền, Đan Hỉ lập tức đi vào, cười khanh khách rồi đem điểm tâm để xuống. “Công tử, chàng đói bụng không? Có muốn dùng chút bữa tối không?”

“Được, đã chuẩn bị những thứ gì?”

“Có canh hạt sen, ít bánh nướng, khoai xốp giòn thơm ngon”. Đan Hỉ giới thiệu điểm tâm trong mâm cho hắn. “Không bằng trước uống canh hạt sen đi?”. Hạt sen làm mát lòng, có tác dụng làm tiêu tan lo phiền.

“Được”. Hắn mỉm cười, nhưng vừa dùng ánh mắt liếc qua canh hạt sen một cái, liền bất động.

Hắn muốn nàng cho hắn ăn sao?

Đan Hỉ đột nhiên cảm thấy trái tim ngọt ngào, thông minh bừng bát lên, vì hắn mà múc một muống. “Công tử, để ta hầu hạ chàng”

Thật sự Hỉ nhi của hắn là người đáng yêu.

Hắn uống một ngụm rồi nói: “Hỉ nhi, canh này dễ uống, nàng cũng ăn chút”.

Hắn nói xong cũng động tay cầm lấy cái bát và thìa, múc một muống canh hạt sen, đưa tới bên môi nàng.

Nàng đầu tiên là xấu hổ mà lắc đầu, tiếp theo dưới ánh mắt kiên trì của hắn mà đỏ mặt, sau đó là đầy ắp vui sướng, cẩn thận ở trước mặt hắn mở miệng.

Một ít thìa súp canh trượt vào miệng nàng, hắn còn dùng vạt tay áo của mình nhẹ nhàng lau đi nước canh bên môi nàng. “Hỉ nhi miệng thật nhỏ, thật đáng yêu”

Nàng xấu hổ tới tận mang tai, trên mặt cũng nóng ran. “Công tử, ta tự mình làm được”

“Thế nào? Không thích ta lau hay sao?”

“Không phải không phải!” Nàng chưa kịp phát hiện trong lời hắn nói có gì, vừa nghe đến hắn nói “không thích” liền vội vàng phủ nhận. “Hỉ nhi không có không thích, chàng không nên hiểu lầm.....”

“Ta đây thử liếm xem”. Hắn quả nhiên lần đến gần nàng, thừa cơ hôn khóe môi của nàng, theo mùi hương hạt sen mát qua lại ở đôi môi mềm mại của nàng.

Trong đầu nàng lập tức trống rỗng, ngay cả nói cũng chưa, đã bị hắn chiếm hết tiện nghi.

Nhưng mà thân thể của nàng so với đầu nàng còn linh hoạt hơn, hai tay đã muốn bò lên hắn, cũng không biết hắn đã đưa tay ôm eo của nàng khi nào, người của nàng cũng đổi vị trí, ngồi vào trên đùi của hắn.

Đến lúc hắn buông nàng ra, nàng mới nhận ra chính mình có bao nhiêu dán vào hắn.

“Công tử” Nàng tức khắc thẹn thùng không thôi, muốn từ trên người hắn đi xuống.

Hắn bật cười. “Không sao, ta thích nàng thế này”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Hỉ sớm đỏ đến không thể đỏ hơn nữa, giờ phút này cũng e lệ rụt rè mà tựa vào trong ngực hắn, cái trán thanh tú để ở cổ hắn, nhẹ nhàng cúi đầu xuống nói. “Công tử, chàng đối với Hỉ nhi quá tốt, nhưng là Hỉ nhi không biết, phải đối tốt với chàng thế nào”

Hắn sao lại không thích bản thân mình chứ, lại bảo hộ nàng như vậy, nàng cảm thấy hắn phải trả giá quá nhiều, tựa như thời gian được hắn thương yêu như thế, nàng không nhận được sẽ nghĩ, chính mình rất cuộc có thể làm gì cho hắn đây?

Tiếc rằng nàng chỉ là phàm nhân, có lẽ nàng không nên đòi hỏi hắn, có lẽ trong mắt hắn nàng cũng chỉ là biết chút tài mọn thôi.

“Hỉ nhi không cần phải nghĩ, chỉ cần giống như trước ở lại bên cạnh ta là tốt rồi”. Hắn chỉ cần nụ cười của nàng, chỉ cần nàng cười, hắn liền thấy vui vẻ, chỉ đơn giản như vậy.

“Được, Hỉ nhi bằng lòng với chàng”.

Đan Hỉ hiểu, hắn sẽ không nói cho nàng biết .

Bởi vì hắn quý trọng nàng, chỉ muốn nhìn nàng vui vẻ, cho dù chính mình vừa mới nghe được hắn cùng Kiều Kỳ Huyền nói chuyện, nàng muốn hắn cũng sẽ không đem chuyện Tăng Tiên Đan nói cho nàng biết.

Nàng biết hắn không phải người, cũng biết sự thật hắn là hồ yêu, nhưng nàng không từng nghĩ, hắn tuy là yêu, nhưng cũng có cốt tiên, hắn có thể đã có tương lai tốt đẹp.

Tỷ như, “thành tiên”.

Nàng không nghĩ tới, còn không biết mà giữ hắn lại, không cho phép hắn rời bỏ mình Như vậy nàng thực quá đáng, phải không?

Mất cụt xuống, Đan Hỉ đem thân mình càng dựa sát vào hắn, đem áy náy chợt xuất hiện khóa tận đáy lòng.

Nàng không muốn ích kỷ, không muốn hại hắn..... Nhưng nàng nên làm sao đây, mới có thể làm cho mình buông hắn ra, để hắn có thể đạt được hạnh phúc thật sự thuộc về hắn?

“Thành tiên” hai chữ này ở trong lòng Đan Hỉ rơi xuống đất nảy mầm.

Tựa như một cái buồn phiền nho nhỏ, càng nhớ đến nó liền càng để ý, buồn phiền nhỏ cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng biến thành buồn phiền lớn, đã tràn ngập lòng nàng, khiến nàng lo lắng.

Nàng không thể hỏi Kiều Hành Vân, bởi vì hắn sẽ không nói thật với nàng.

Vì thế nàng chạy tới hỏi Kiều Thiện cùng Kiều Hồng cách nhìn về thành tiên, hai người bọn họ không hèn mà cùng nói cho nàng biết, bọn hắn tu luyện chính là vì thành tiên, không vì thành tiên, tự nhiên sẽ không cố gắng tu luyện.

Cho nên, Kiều Hành Vân cũng nghĩ như vậy.....

Trong lòng Đan Hỉ rầu rĩ, nếu mục đích hắn tu luyện là vì thành tiên, vậy nàng sao có thể trở thành vật chướng ngại của hắn, cản trở con đường của hắn chứ?

Nhưng nếu như để hắn đi tu luyện, không phải chứng tỏ nàng phải buông tay hắn ra, để hắn rời khỏi mình sao?

Nàng không nỡ, lý trí nói với nàng không thể, Kiều Hành Vân đối với nàng quá tốt, hắn nói bằng lòng cưới nàng, nàng đã muốn thỏa mãn rồi, không nên ích kỷ mà trói chặt hắn.

Nếu vì tốt cho hắn, nàng nên nói cho hắn biết, nàng hi vọng hắn thành tiên, nên đi con đường của hắn, như vậy nàng cũng sẽ rất vui mừng, rất hạnh phúc

“Hỉ nhi, nàng còn đang ngủ sao?”

Lúc này, nàng chợt nghe tiếng của Kiều Hành Vân, phục hồi lại tinh thần, vội vàng hướng giường đồng sửa sang lại chính mình một chút, sau đó đứng dậy mở cửa. “Công tử, thế nào thức dậy sớm như vậy?”

Lúc này chưa đến giờ mao, nàng vừa mới trang điểm xong, còn chưa có đến hầu hạ hắn ngủ dậy.

“Ta muốn cùng lão Hắc xuất môn làm việc, cho nên mới nói cho nàng một tiếng, miễn cho nàng tìm không thấy ta đâu”.

“Phải xuất môn sao?” Đan Hỉ biết bọn hắc muốn cùng nhau đi tìm hồ yêu tên là Hồng Liên, lo lắng dặn dò hắc. “Ta nghe Kiều Hồng nói hồ yêu này rất lợi hại, giết người nhiều như vậy, ngay cả lão gia cũng không phải là đối thủ của ả ta, chàng nhất định phải cẩn thận.”

“Yên tâm, ta biết rồi”. Kiều Hành Vân mỉm cười đáp ứng, được nàng quan tâm trong lòng tràn trề ấm áp, thì ra chính mình có người để vương bận cũng là chuyện hạnh phúc. “Hỉ nhi, nàng ngoan ngoãn chờ ta, nếu đến đêm ta không về, nàng cũng đừng vội lo lắng, được không?”

Hắc là hồ yêu, coi như cả năm sinh sống trong rừng núi cũng tự có cách, chỉ sợ nàng lo lắng cho hắc quá mức, làm bản thân mệt mỏi.

“Ta biết, ta sẽ ngoan ngoãn chờ chàng trở lại”.

Nàng kiên trì đưa hắc tới cửa, tha thiết nhìn theo hắc cùng với Kiều Kỳ Huyền rời khỏi sơn trang.

Ngay sau khi thấy trò bọn hắc mất dạng, Hồng Liên cũng xuất hiện phía sau vách đá ở sơn trang.

Thì ra Lão hắc cả bọn hắc trốn ở chỗ này, ở chung quanh sơn trang này vẫn còn bố trí kết giới để phòng những yêu quái khác tới gần, nếu không phải gần đây đạo hạnh của ả tăng nhiều, nói không chừng còn tìm không đến chỗ này đâu

Hồng Liên lạnh lùng nhìn chăm chú bên trong sơn trang, đang tự hỏi làm thế nào đột phá, bỗng nhiên phát giác bên trong sơn trang lại có một phạm nhân.

Cái nha đầu kia Không phải là ngày ấy ả làm cho Tri huyện Bộc Châu tới Kiều phủ gây rối, sau lại có cô nương phi thân ra chắn đao cho Kiều Hành Vân sao?

Người thì làm sao có thể cùng yêu ở chung một chỗ nhỉ? Hay là nha đầu kia cùng Kiều Hành Vân có quan hệ không tầm thường?

Hồng Liên chợt nảy lên cặp mắt lạnh ma quỷ của hồ ly.

Nếu đúng, nàng đối với Kiều Hành Vân nhất định là quan trọng, nếu không hắc sẽ không cố ý mang nàng đến trong núi này, còn đem nàng giấu trong một chỗ ẩn nấp như thế.

Thật tốt quá! ả đang lo không biết nhược điểm của Kiều Hành Vân, làm thế nào lấy mạng của hắc đây!

Nếu nha đầu kia đúng như ả đoán, đối với hắc thật sự là người quan trọng như vậy, chỉ cần đem nàng nắm chắc trên tay, coi như Kiều Hành Vân đạo hạnh có sâu hơn, có tiên lực hộ thân, dám chắc cũng khó trốn khỏi lòng bàn tay của ả.

Nói không chừng ả còn có thể không đánh mà thắng, một lần ra tay là giết được Kiều Kỳ Huyền cùng Kiều Hành Vân ả âm thầm tính kế, cũng vui sướng mỉm cười.

“Kiều Hành Vân, người chờ xem! Ta nhất định sẽ cho người biết, cùng Hồng Liên ta đối đầu có kết cục gì, người cứ ngoan ngoãn đợi xem kịch vui đi .”

Lúc Đan Hỉ thu dọn xong phòng Kiều Hành Vân, đang muốn trở về phòng thì, trong sơn trang một gã hầu bỗng nhiên chạy tới báo cáo cùng nàng. “Hỉ cô nương, Hành Vân công tử đã trở lại, nói là có chuyện tìm cô”.

“Hành Vân công tử sao?”. Nàng rất là kinh ngạc, không biết Kiều Hành Vân sao nửa đường quay lại, rõ ràng hắc xuất phủ mới có một canh giờ, chẳng lẽ là bỏ quên không đem vật quan trọng gì đó?

“Đúng vậy, Hành Vân công tử nói có chuyện gấp, mới cô mau chút ra cửa đi gặp hắc”.

“Được rồi”. Đan Hỉ không nghi ngờ gì, cùng gã hầu đi đến cửa sơn trang gặp Kiều Hành Vân.

Nào biết vừa tới cửa, ai cũng không thấy, nàng hỏi gã hầu, “Hành Vân công tử ở đâu?”

“Có lẽ đi đến cánh rừng phía trước rồi, tiểu nô người dẫn đường đi”. Gã hầu giống như nghe được mệnh lệnh gì đó, dẫn Đan Hỉ rời khỏi sơn trang, đi về hướng rừng cây nhỏ bên cạnh.

Vừa vào rừng, nàng quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Kiều Hành Vân , “Công tử!”

Kiều Hành Vân đưa lưng về phía nàng, nghe được giọng của nàng liền quay người lại. “Hỉ nhi nàng tới rồi”.

Nàng chạy đến trước mặt hắn. “Chàng sao đã trở lại? Có phải có cái gì quên mang không?”

“Ta chợt nhớ tới có nơi muốn mang nàng đi, cho nên mới đặc biệt vội trở về gặp nàng”.

“Lão gia đâu? Ông ấy không cùng chàng trở lại sao?”

“Ông ấy có chuyện cần làm, tối nay sẽ cùng chúng ta gặp mặt”.

“Chàng muốn dẫn Hỉ nhi đi đâu?”

Hắn từ nở nụ cười, đưa tay dắt theo nàng. “Đi một nơi rất vui vẻ”.

Đan Hỉ nghe được tỉnh tỉnh mê mê, nơi rất vui vẻ gì đó, là cánh rừng cây lê sao?

Đợi nàng hoàn hồn, đã bị hắn dắt đi vào chỗ sâu trong cánh rừng, lúc này mới phát hiện gã hầu lúc nãy kia còn theo phía sau bọn họ.

“Công tử, hắn tại sao đi theo chúng ta? Hắn cũng muốn đi cùng chúng ta sao?”

Kiều Hành Vân ngừng bước, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn gã hầu. “Người về đi”.

Gã hầu nhìn thấy ánh sáng đỏ trong mắt Kiều Hành Vân, tựa như nhận được chỉ thị, lúc này mới có hành động. “Dạ”. Sau đó liền quay đầu đi.

Rất lạ Đan Hỉ mơ hồ nghĩ, cảm giác có chỗ không thích hợp.....

Nàng quay đầu lại nhìn Kiều Hành Vân, bộ dáng của hắn không có gì kỳ quái, chính là quần áo hắn mặc xuất môn, ngang hông có đeo túi hương cũng là túi hương uyên ương mà nàng đã vì hắn mà làm, túi hương này làm một đôi, một cái ở trên người mình, một cái tặng cho hắn mang đeo bên người.....

Nàng ngó túi hương này, bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy? Hỉ nhi, chúng ta còn phải gấp rút lên đường”

Không đúng! Hương liệu trong túi hương này, không phải mùi mà nàng đã điều chế !

“Người là ai? Người không phải Hành Vân công tử, đúng không?”. Nàng phút chốc mở to mắt, kinh ngạc hỏi.

Kiều Hành Vân quay mặt lại, bình tĩnh mỉm cười. “Người làm sao mà biết được?”

Phàm nhân ngu ngốc này làm sao nhận ra được?

Hồng Liên ả công lực thâm hậu, biến thành bộ dạng của Kiều Hành Vân tự nhận là không hề có sơ hở, nha đầu kia sao lại đột nhiên sinh nghi ngờ, nhìn thấu quỷ kế của ả?

Quả nhiên Nàng bị lừa sao?! “Người là ai? Vì sao phải biến thành bộ dáng Hành Vân công tử lừa ta?”. Đan Hỉ kinh hoảng, lập tức dùng sức thoát ra khỏi bàn tay nắm chặt của hắn.

Nhưng bằng sức của nàng khó mà thoát được, trong lúc nàng kinh hoảng đưa một tay khác để vận ngón tay của hắn ra, tay Kiều Hành Vân bỗng nhiên mọc ra lông vàng, hiện ra móng vuốt sắc bén!

Đan Hỉ nín thở, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hắn.

Mặt của hắn không còn là Kiều Hành Vân, mà là méo mó biến dạng, đầu tiên là biến thành một nữ tử yêu mỹ bộ mặt xinh đẹp, sau đó lại méo mó hoàn toàn thành một bộ dáng hồ ly lông vàng có khuôn mặt giả hoạt.

“Người ... Người là”.

Liếc thấy trong mắt Hồng Liên bắn ra ánh sáng yêu quái màu đỏ, Đan Hỉ tim bị chấn động, liền ngất đi.

Khi Đan Hỉ tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong cánh rừng cây lê này.

Cũng mặt đất tuyết, cũng hoa lê, tuyết giống như hóa thành cây hương phỉ, hoa lê như tuyết.

Trong đồng tuyết chỉ có mình nàng, nàng đột nhiên cảm thấy lạnh, kỳ quái, rõ ràng lần trước đến không có chút cảm giác nhiệt độ không khí lạnh lẽo nào, lần này gió lại lạnh thấu xương, hơi thở mong manh thế này?

Nàng cố gắng bò đến hồ nước nóng trong rừng, run rẩy đưa tay, muốn một ít ấm áp trong hồ nước, nhưng chạm tới thì hồ nước cũng lạnh như băng, nàng bỗng bừng tỉnh, phát hiện đây không phải cánh rừng cây lê mà Kiều Hành Vân mang nàng đi, mà là một hang động vừa ướt lại lạnh.

16. Chương 16

“Này..... Đây là nơi nào?” Cả người nàng kiệt sức, tới thân cũng không thể, chỉ đành ngồi liệt trên mặt đất.

“Thì ra, đỉnh ước tình yêu của hai người chính là một cánh rừng cây lê a?”

Hồng Liên vừa mới làm pháp thuật với nàng, xuyên qua trí nhớ của nàng biết được không ít chuyện về Kiều Hành Vân.

Cái gì thích, cái gì báo ân Thì ra Kiều Hành Vân thế mà đã yêu phạm nhân này?

Thực ngu xuẩn a! Tu luyện thành tiên cho tốt thì hấn không cần, lại hồ đồ đi theo đuổi cái việc ngốc như vậy.

Cùng phạm nhân tình tự? Thậm chí cùng sư phụ hấn Kiều Kỳ Huyền một dạng hết thuốc chữa, quả thực ngu xuẩn đến mức đi quất xuống âm tào địa phủ cho rồi!

“Người Người chính là Hồng Liên sao? Người đã làm gì ta? Sao lại biết cánh rừng cây lê này?”

“Phạm nhân mà, ý chí luôn bạc nhược, chỉ cần yêu ma có ý, liền có cơ hội chiếm lấy nguyên thần, mê hoặc tâm tư của người. Ta vừa mới chỉ làm xong pháp thuật, người đã khiến cho ta tiến vào trong lòng người, đem chuyện liên quan với Kiều Hành Vân đều nhìn rõ !”.

Đan Hỉ chấn động kinh ngạc nhìn chằm chằm ả. “Người Người đều xem cái gì?”

Nàng đã tiết lộ ra cái bí mật quan trọng gì sao? Người là hồ yêu sợ nhất là máu của đồng loại, hay chính tinh hương thật là cái gì

“Không có gì, một đồng chuyện yêu a, ta một chút cũng không có hứng thú”.

Hồng Liên lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt xem thường. “Chỗ hữu dụng thực sự chỉ có chuyện Tăng Tiên đan này, Bồng Lai tiên được có giá trị a Kiều Hành Vân làm sao không chịu ăn? Nếu hấn không muốn ăn, ta đây liền đem nó đoạt lấy, cũng coi như giải quyết phiền não cho các người, người nói có đúng hay không?”

“Không được!”. Đan Hỉ lập tức lên tiếng. “Đó là đại tiên tặng cho Hành Vân công tử, người không thể đoạt nó!”

“Ta mạn phép muốn đoạt lấy, người có thể làm gì nào? Người đừng quên chính mình đang ở trong tay ta, ta tùy lúc đều có thể giết người”. Hồng Liên lần đến gần nàng ra uy nói, rồi sau đó lại lộ ra nụ cười. “Nhưng cũng không nhanh như vậy, ít nhất cũng phải chờ Kiều Hành Vân lại đây cùng ta nói điều kiện, xem ta có hài lòng hay không rồi nói sau”.

Ả bỗng nhiên nói lời nhỏ nhẹ với Đan Hỉ, giống như sợ không cẩn thận đem nàng như con gà con mà hù chết, nàng sẽ không có thể hát làm trò nữa

Đan Hỉ lắng tai nghe ả, rốt cục hiểu được ý đồ của ả. “Người Người muốn dùng ta đến uy hiếp Hành Vân công tử?”

“Đương nhiên. Có người ở đây nằm trong tay ta, không sợ hấn không nghe ta, nói không chừng ta muốn hấn đem công lực cho ta, hấn cũng sẽ cam tâm tình nguyện nói được đó”

Ngẫm lại, quá vui sướng, thật sự là sướng khoái a!

Hồng Liên cười thoải mái theo kế hoạch của chính mình, cạnh đó Đan Hỉ thì hoàn toàn sợ ngây người.

Làm sao bây giờ Nàng lại thành nhược điểm của Kiều Hành Vân sao?

Một khi Kiều Hành Vân biết nàng bị Hồng Liên bắt, nhất định sẽ tới để cứu nàng, nhưng vậy cũng đại biểu hấn sẽ rơi vào cạm bẫy của Hồng Liên, mặc cho ả xâu xé.

Vừa nghĩ tới Kiều Hành Vân gặp phải nguy hiểm, Đan Hỉ tức giận chính mình, thật hối hận đã không nghe hấn

Không được! Hiện tại nàng không thể yếu đuối, nhất định không thể để cho Kiều Hành Vân tới cứu nàng!

Nhưng Hồng Liên là yêu, không phải người thường, nàng có thể thoát được sao?

Nàng không muốn cam chịu số phận, vì thế thử đứng lên đi vài bước, nhưng không biết Hồng Liên đã hạ lời chú gì ở trên người nàng, chỉ cần nàng chạy đến cửa động, lập tức liền bị một luồng sức mạnh kéo trở về.

Vài lần sau đó, nàng nghe được Hồng Liên cười giễu cợt, cũng hiểu được ả cố ý xem nàng chạy trốn, đùa giỡn nàng không biết tự lượng sức mình

Rất cực, nàng lại không còn sức lực để bò dậy, một lòng giống như rơi vào tuyệt vọng, so với hang động này còn lạnh hơn, còn ẩm thấp hơn ——

Hiện giờ, nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Kiều Hành Vân sẽ không tới cứu nàng, sẽ không ngốc mà tin tưởng lời Hồng Liên như vậy.

“Công tử, chàng ngàn vạn lần đừng tới cứu Hỉ nhi”.

Nàng rất hối hận nước mắt chảy xuống. Nếu sớm biết có một ngày như thế, chính mình sẽ biến thành công cụ cho người khác dùng để uy hiếp hấn, nàng nhất định sẽ không mong giữ hấn ở bên người, nhất định sẽ thả hấn đi

Nàng rất cực hiểu rõ, hiểu được vì sao người và yêu không thể cùng một chỗ, bởi vì nàng chỉ làm liên lụy hấn, chỉ biết làm hại hấn.

Kiều Hồng vừa phát hiện Đan Hỉ không thấy đâu, lập tức phái người tìm chung quanh, mới biết trong sơn trang có con tiểu hồ yêu bởi vì một mình rời khỏi sơn trang, mà bị Hồng Liên bám theo làm pháp thuật, khống chế tâm thần, hấn cảm thấy không ổn, sợ có liên can đến Đan Hỉ mất tích, liền lập tức cho Kiều Thiện đi tìm Kiều Hành Vân.

Kiều Hành Vân nghe xong biến sắc, lập tức cùng Kiều Kỳ Huyền quay về sơn trang, trông thấy tiểu hồ yêu bị pháp thuật làm mất hồn này, Kiều Hành Vân muốn gỡ bỏ pháp thuật trên người hấn, lại bị Kiều Kỳ Huyền ngăn cản. “Không được cởi, nếu cởi pháp thuật này, sẽ làm hại tánh mạng của hấn”.

Hấn tức giận. “Không cởi pháp thuật, làm sao biết Hỉ nhi ở nơi nào?”

Hấn sơ sơ suất quá! Cứ tưởng rằng đem nàng thu xếp ở sơn trang có đặt pháp thuật có thể an toàn hơn ở Kiều phủ, lại quên là ở trong một đám hồ yêu, thân là phạm nhân Đan Hỉ quá mức đặc biệt, một khi bị Hồng Liên phát hiện, nhất định sẽ khiến cho ả nghi ngờ.

Quả nhiên, ả chẳng những có thể tìm ra, còn tìm cơ hội xuống tay với Đan Hỉ, rõ ràng hấn đã dặn dò nàng ngàn vạn lần không cần rời khỏi trang, vì sao nàng vẫn rơi vào trong tay Hồng Liên?

Đều tại hấn Biết rõ Đan Hỉ là phạm nhân, hoàn toàn không có năng lực nhận biết yêu quái, còn để nàng đợi một mình, là hấn không bảo vệ nàng tốt, đều là hấn sai!

Ngay tại lúc thúc thủ vô sách, tiểu hồ yêu cuối cùng nói, nhưng là tiếng của Hồng Liên. “Kiều Hành Vân, nếu muốn cứu tánh mạng nha đầu kia, người ngày mai phải đem Tăng Tiên đan đến rừng cây lê gặp ta. Nếu người không đến, ta sẽ ăn thịt nha đầu kia, uống máu của nàng”.

Truyền đạt lời nói xong, hai mắt của tiểu hồ yêu cũng vừa lật, sau đó khẽ đảo thật mạnh.

Kiều Kỳ Huyền lập tức xem kỹ tình trạng của tiểu hồ yêu, chỉ thấy trong khi Hồng Liên lấy pháp thuật ra, thì yêu lực của hắn cũng cũng bị hút đi, trong nháy mắt biến thành một cái thi thể hồ ly.

“Đáng ghét! Hồng Liên nữ nhân ác độc này, ngay cả tiểu yêu đồng loại mà cũng không buông tha?!”

Kiều Hành Vân tâm thần không khỏi chấn động, không hề suy nghĩ nhiều, xoay người rời đi.

“Chờ một chút! Người đi đâu!”

“Ta muốn đi cứu Hỉ nhi”. Giọng nói của hắn bình thường, nhưng từng chữ phát ra từ cổ họng, giống như xé lòng hắn, khiến cho ngũ tạng hắn đều đau.

“Người bình tĩnh cho ta!” . Không ai hiểu rõ Kiều Hành Vân hơn so với Kiều Kỳ Huyền, hắn càng bình tĩnh thì càng có vấn đề. “Hiện tại Hỉ nhi còn rất an toàn, người không nghe thấy sao? Á hện người ngày mai đến rừng cây lê, vậy thì cho thấy trước ngày mai, ả không có khả năng làm hại Hỉ nhi”.

Hồng Liên chắc là sẽ không làm hại Đan Hỉ, nhưng hắn cũng không có cách ngồi chờ ngày mai đến, hiện giờ không biết Đan Hỉ ở nơi quý giá nào trong núi, nàng chỉ là phạm nhân, sẽ càng bắt lực? Càng sợ hãi?

Hắn chỉ cần nghĩ đến bộ dáng sợ hãi của nàng là liền đau lòng, hận không thể một chương bóp nát Hồng Liên, đem hỏa thiêu thi thể của ả.....

Trong khi nghĩ như vậy, hắn bỗng nhiên phát hiện một luồng yêu khí từ ngũ tạng thoát ra, hắn là hồ yêu lâu như vậy, chưa từng một lần không khống chế được như thế, sắp không kiềm lòng nổi mà muốn giết Hồng Liên.

Hắn càng muốn, trong mắt ngọn lửa yêu cháy hừng hực, sát khí trên người cũng đột nhiên tăng lên.

Thấy thế, Kiều Kỳ Huyền đưa tay nắm lấy hắn, muốn hắn dừng suy nghĩ, nếu không muốn tẩu hỏa nhập ma. “Người ngàn vạn lần dừng hành động thiếu suy nghĩ! Nếu người đi tìm ả bây giờ, không tìm được là lãng phí sức, ngộ ngộ tìm được, không phải người bức ả lấy mạng của Hỉ nhi để chống đỡ mạng của ả sao?”

Kiều Kỳ Huyền không phải không có lý, Kiều Hành Vân lòng cố chấp bỗng nhiên xuất hiện một tia trấn tĩnh, rốt cục khôi phục bộ dáng trầm tĩnh nguyên bản của hắn.

“Chẳng lẽ ta chỉ có thể chờ đợi?” Hắn hỏi, nhắm mắt thu lại lửa giận mãnh liệt trong lòng cùng đau lòng tự trách.

“Đúng”. Kiều Kỳ Huyền nói thẳng với hắn. “Chờ ngày mai đến, chúng ta liền làm theo như lời Hồng Liên nói ——”

Dùng Tăng Tiên đan đổi lấy tánh mạng của Đan Hỉ, khoản giao dịch này đối với bọn họ mà nói là có lợi nhất, chỉ sợ Hồng Liên gian trá này muốn không chỉ như vậy, nhưng hiện nay an toàn của Đan Hỉ là quan trọng nhất, bọn họ chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, xem Hồng Liên ra chiêu như thế nào.

Cầm lấy túi hương chim uyên ương Đan Hỉ tặng cho mình, Kiều Hành Vân sắc mặt chăm chú, giống như đang nhớ lại lời của nàng ——

“Hành Vân công tử, ta năm nay làm một đôi túi hương chim uyên ương, chim uyên ương trống cho chàng, chim uyên ương mái là của ta, chờ khi chàng quay về, liền đem bọn nó cho ở chung lồng, khiến chúng có đôi có cặp, vĩnh viễn không rời xa nhau, được không?”

Hắn mong chờ giọng nói dễ nghe mà hắn đã từng nghe Kiều Hành Vân không nén được mà nắm chặt túi hương, ở phương nào không rõ mà hứa với nàng.

“Hỉ nhi, đừng lo lắng, ta nhất định khiến bọn chúng có đôi có cặp, vĩnh viễn không rời xa nhau”.

Hắn tuyệt đối sẽ đem nàng bình an trở về, mặc kệ muốn hắn hy sinh cái gì, chỉ cần nàng bình an, cho dù muốn mạng của hắn cũng không hề gì.

Bởi vì nàng là của hắn thật vất vả mới tìm được hạnh phúc, hắn tuyệt đối sẽ không làm nàng rời xa hắn, tuyệt đối không ——

Hôm sau, ngay khi Hồng Liên mang theo Đan Hỉ thân thể tốt lành tới rừng cây cây lê, Kiều Hành Vân cùng Kiều Kỳ Huyền đã đợi ở bên hồ nước nóng từ sớm.

Hồng Liên cười lạnh. “A, tới sớm quá nhỉ, rất có thành ý nha”

Bàn tay Đan Hỉ bị ả dùng sợi dây màu đỏ yêu quái buộc chặt ở bên người, vừa nhìn thấy Kiều Hành Vân, lập tức kêu to: “Công tử! Sao chàng lại tới đây?! Chàng đi mau lên, ả sẽ giết chàng”

“Hỉ nhi!” Kiều Hành Vân tiến lên một bước, xác định nàng không có việc gì, chỉ là thân mình suy yếu chút, rốt cục tạm thời an tâm, mỉm cười với nàng. “Nàng yên tâm, không sao đâu”.

“Bớt nói nhảm! Hãy nói đến chuyện chính đi?!” Hồng Liên đưa bàn tay rút lui ra sau, thân thể Đan Hỉ lập tức bị ánh sáng đỏ kéo lui ra sau, uy hiếp hành động của Kiều Hành Vân cùng Kiều Kỳ Huyền, nếu bọn hắn mà tự ý di chuyển, ả lập tức sẽ giết Đan Hỉ.

“Tăng Tiên đan đâu?”

“Ở chỗ của ta”. Kiều Hành Vân lấy ra túi gấm từ trong ngực hướng ả tỏ ý. “Người muốn ta có thể cho người, nhưng, trước tiên phải đem Hỉ nhi trả lại cho ta đã”.

“Kiều Hành Vân Người nghĩ là ta tìm người thương lượng, hay là người tìm ta thương lượng hả?” Hồng Liên nào cho hắn được ra lệnh, ánh mắt lạnh lùng. “Ai biết được người có đem tiên dược thật hay không? Cho dù vậy, ta cũng sẽ không nghe lời người, đem lợi thế của ta trả lại cho người trước”.

Kiều Kỳ Huyền mở miệng: “Vậy người muốn thế nào?”

Hồng Liên ánh mắt lạnh ma quỷ xem xét qua hai người, cuối cùng dừng ở trên người Kiều Hành Vân. “Người — đem Tăng Tiên đan nuốt đi”.

“Cái gì?!”

“Ta nói nuốt đi, sau đó người đem công lực của nó hòa vào nội đan của người, tiếp theo đem nội đan xuất ra, ngoan ngoãn đưa cho ta!”

Ả Ả lại tính muốn toàn bộ đạo hạnh của Kiều Hành Vân?!

“Người đừng hòng! Người hồ yêu thói tha này, chúng ta tuyệt đối sẽ không đưa cho người!”

“Nếu các người không giao, ta sẽ giết nha đầu kia”. Hồng Liên muốn ra tay bóp chết Đan Hỉ.

Kiều Hành Vân lần thứ hai tiến lên một bước. “Người dám!”

“Vậy người liền thử xem a!” Hồng Liên cười lạnh. “Nói thật cho người biết, ta đã làm độc chú ở trên người nha đầu kia giống như con tiểu hồ yêu hôm qua kia, chỉ là chưa có chiếm mất tâm thần của nàng. Các người nên biết phép này chỉ có ta có thể giải, nếu người không ngoan ngoãn làm theo ta, hoặc nuốt vào tiên đan mà dám can đảm không đem công lực cho ta, nha đầu kia chắc chắn cũng phải chết, đã hiểu chưa?”

Ả lại làm chú với Đan hỉ?!

Pháp thuật độc ác này, kẻ dùng thuật có thể sẽ làm cho đối phương sống hoặc chết, chẳng những người ngoài khó giải, cũng cho thấy như muốn hắn không thuận theo lòng của ả, như vậy cho dù hắn thành công đoạt lại Đan Hỉ, Đan Hỉ cũng không sống được.

“Được”. Hóa ra ả suy tính thông minh lanh lợi như thế, xem ra hắn không có con đường thứ hai. “Ta làm theo”

Kiều Kỳ Huyền lập tức phản đối, “Không được! Nội đan của người cho ả, thứ nhất là người sẽ không có, vậy người sống thế nào a?”

Đan Hỉ nghe Kiều Kỳ Huyền nói như vậy, cũng hoảng sợ mà lắc đầu. “Không! Công tử, chàng đừng đưa ả, ta không muốn chàng cho ả”. Nàng mới không sợ thuật gì, nàng chỉ cần Kiều Hành Vân tốt, chỉ cần hắn không có việc gì, nàng thế nào cũng không sao cả.

Kiều Hành Vân quay đầu mỉm cười an ủi nàng. “Hỉ nhi, không sao, cho dù ta đem nội đan cho ả, ta cũng sẽ không chết”. Nếu lỡ Đan Hỉ có gì, hắc còn sống cũng tựa như đã chết, còn không bằng chết, mà để cho nàng sống sót, như vậy Hắc cũng coi như thỏa mãn.

Kiều Kỳ Huyền ở bên tức giận giậm chân, “Hong Liên, ngươi muốn nội đan không bằng ta cho ngươi, ân oán của ngươi và ta thì tự chúng ta giải quyết, ngươi không cần làm khó đồ đệ của ta!”

“Lão Hắc, đồ đệ của ngươi nội đan so với của ngươi có thể có giá trị hơn nhiều, còn không tính trước ngươi bị ta gây tổn hao công lực kia, đạo hạnh của hắc vẫn là còn nguyên vẹn hơn ngươi, ngươi nói đổi lại ngươi là ta, sẽ muốn nội đan của ngươi hay sao?”

“Ngươi ——”

“Hãy bớt nói nhảm đi! Nếu Kiêu Hành Vân chấp nhận, vậy thì nuốt Tăng Tiên đan, mau chóng chút đem nội đan cho ta!”. Hong Liên nói xong, lại dùng yêu lực đem thân mình Đan Hỉ nhắc tới, làm bộ uy hiếp hai người. “Nếu không, cũng đừng trách ta giết nàng bây giờ ——”

Mỗi lần Đan Hỉ bị ả nhắc tới, lập tức cổ có cảm giác một trận ngạt thở, khó chịu giống như bị ghì chặt. “Công tử, không được cho ả Chàng nuốt rồi sau đó đi đi, không cần lo cho ta”

“Hỉ nhi!”. Kiêu Hành Vân thấy nàng đau đớn, chỉ cảm thấy tức giận yêu khí hùng hực sát ý lại đang bộc phát trong ngũ tạng. “Ngươi buông nàng ra, nếu nàng có chút tổn thương nào, ta nhất định giết ngươi!”

Hong Liên rút cục vung tay áo buông Đan Hỉ ra. “Này còn không mau làm đi? Kiêu Hành Vân, ta không tính nhẫn nại chờ ngươi lâu đâu”

Kiều Hành Vân cuối cùng lấy ra Tăng Tiên đan, chỉ thấy đan được sáng long lanh, bên ngoài quanh quẩn kim quang, tuyệt không phải vật trần gian.

Quả thật là tiên dược! Hong Liên ở một bên thấy đến say mê. “Thứ tốt! Nhanh nuốt mau lên đi, sau đó cùng đem đạo hạnh của ngươi đưa cho ta”.

Ở dưới ánh mắt sáng quắc của ả, Kiêu Hành Vân nuốt vào viên tiên đan này. Dem nó một đường từ cổ họng tiến vào tạng phủ, hắc cũng cảm giác yêu khí vốn đang bộc phát bị nó hấp thu hoàn toàn, sau đó hóa thành một viên nội đan tinh khiết.

Nhưng mà viên nội đan tinh khiết này lại tựa như có ý thức, muốn nhảy lên trời, hắc vì khống chế nó, đành phải vận dụng nội đan của mình đối kháng, nhưng chỉ cần hắc phóng thích năng lực, nội đan tinh khiết liền hấp thu càng nhiều hơn.

Đến cuối cùng, lại không phải hắc đem nó hòa vào nội đan của mình, mà là của hắc bị nó hút đi

“Thật tốt quá!”. Thấy chân khí trong cơ thể hắc chuyển động, Hong Liên biết hắc đã làm xong nội đan, liền vui sướng kêu: “Có thể đem nó giao cho ta, mau xuất ra ——”

“Không được! Công tử.....”. Đan Hỉ vuốt vổ, cố nén không thoải mái. “Cháng không được cho ả, chàng đi nhanh đi!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Hong Liên thấy nàng nói chuyện, bỗng nhiên chìa móng vuốt hồ ly với nàng.

Kiều Hành Vân chẳng biết lúc nào đã hóa thành một làn khói trắng, đi tới trước mặt ả, một cái liền bắt được cánh tay của Hong Liên. “Buông nàng ra!”. Chỉ thấy hắc vung tay áo, Hong Liên liền vì vậy mà lật người, liền bị hắc kéo cách khỏi bên người Đan Hỉ.

Quả nhiên —— Hắc nuốt tiên đan này, công lực đã càng tiến một bước sao?

“Hỉ nhi, không sao đâu”. Hắc đem Đan Hỉ kéo về trong ngực mình. Nàng đã ở bên cạnh hắc, sẽ không còn có việc gì nữa.

“Kiêu Hành Vân, ngươi còn không đem nội đan giao ra đây sao?” Hong Liên bỗng nhiên mở miệng, cho dù Đan Hỉ bị hắc mang đi, bùa mệnh còn ở trong tay ả đây. “Hay là ngươi muốn thử xem ta nói thật hay giả, muốn nhìn ta thật sự ra tay giết nha đầu kia?”. Cùng lúc nói, ả nắm chặt bàn tay, chỉ thấy Đan Hỉ giống như bị người bóp chặt cổ, đau đớn phải cúi người xuống.

“Hỉ nhi!”. Kiều Hành Vân thấy thế, quay đầu lại quát Hồng Liên. “Người mau thả nàng, ta đem nội đan cho người!”

Đan Hỉ run rẩy đưa tay kéo vạt áo hắt. “Không cần a..... Ta không muốn chàng như vậy, không cần.....”

Nhưng tâm ý của hắt đã quyết, nàng chỉ có thể nhìn một viên hình tròn màu vàng sáng từ trong hắt hiện hình, sau đó liên tục leo lên, mãi đến trong cổ hắt ——

“Hành Vân công tử!”

“Hồng Liên, hiện tại trước tiên đem thuật cởi bỏ cho Hỉ nhi, chỉ cần người cởi bỏ, ta lập tức nhỏ ra cho người.”

Hồng Liên thấy nội đan dễ như trở bàn tay, nhất thời vui sướng, liền buông tay ra, đem yêu phù đặt bên trong huyệt thiên linh của nàng cùng nhau rút ra.

“Hỉ nhi!”

17. Chương 17

Ngay khi yêu chú hoàn toàn rút ra, e sợ Kiều Hành Vân sẽ không nghe lệnh Hồng Liên cũng bắt chợt xảo trá, bỗng nhiên hướng bụng hắt đánh tới một cái yêu lực.

Kiều Hành Vân bị yêu lực của ả đánh trúng, nội lực trong cơ thể đang cùng nội đan đối kháng, cũng bị yêu lực đến từ bên ngoài này làm rối loạn, nhất thời không chế không được năng lực, đành phải đột ngột học ra nội đan.

Nội đan vừa phun ra, công lực của hắt cũng tràn ra thân thể giống như vậy, không còn sức chống cự Hồng Liên, phun ra đầy máu tươi.

Hồng Liên vừa thấy nội đan xuất ra, lập tức mở miệng rộng, thừa cơ hút về viên nội đan quý giá, có được ngàn năm đạo hạnh này.

“Hồng Liên! Người đừng hòng!” Kiều Kỳ Huyền thấy thế muốn ngăn cản, cũng không kịp nữa, Hồng Liên dùng hết yêu lực hút nội đan, một ngụm nuốt vào tạng phủ của ả.

“Ha ha ha! Rốt cục thì là của ta!” Hồng Liên ngửa mặt lên trời cười to, cảm thấy được toàn thân đều đã tràn đầy yêu lực vô tận.

“Lão Hắc, mau dẫn Hỉ nhi đi, đừng để nàng bị thương.....”

“Ta không muốn” Đan Hỉ tuy rằng không rõ ràng chuyện giữa bọn hắt, nhưng nàng thấy Kiều Hành Vân học máu, cũng biết hắt bị thương rất nặng, nói không chừng phải chết. “Ta không rời bỏ chàng, mặc kệ đi nơi nào ta đều cùng một chỗ với chàng, coi như địa phủ cũng vậy”.

Nếu là người yêu khác biệt, bọn họ liền cùng nhau xuống địa phủ, tới đó đều là quỷ, liền không có gì không thể, không có ai sẽ liên lụy ai, phải không?

“Hỉ nhi” Kiều Hành Vân nhìn không được yêu thương đưa tay chạm nàng, nhưng đây đã là sức lực cuối cùng của hắt, khi hắt đụng tới nàng, cũng không khỏi nhắm mắt lại, kiệt sức mà ngã xuống.

“Hành Vân công tử!” Nàng khiếp sợ gọi hắt, cảm giác trái tim mình giống như ngừng đập, tiếp theo trở nên lạnh lẽo.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắt, không cách nào đón nhận sự thực này.

Vì sao lại như vậy? Không, không thể như vậy! Nhất định là nàng đang nằm mộng, Hành Vân công tử sẽ không chết

Chỉ cần nàng nhanh chóng từ nơi rất lưu luyến trong giấc mộng của hắt tỉnh lại thì sẽ không việc gì.

Tĩnh lại, công tử nhất định vẫn còn, nàng vẫn là tiểu nha đầu của hắn, cũng chưa từng thay đổi, cái gì cũng tốt

“Không được! Ta mang các người đi trước, rời khỏi nơi này rồi nói sau!”

Kiều Kỳ Huyền lập tức xách hai người lên muốn tránh đi, Hồng Liên lại bắt lấy một bên người Đan Hỉ, đem nàng kéo trở về. “Lão Hắc, bọn họ nói muốn cùng nhau làm quỷ ở địa phủ, người làm chi ngăn cản bọn họ chứ?”

“Người ——”

“Không sao, lão gia”. Đan Hỉ mờ mịt mắt thần nhìn thi thể Kiều Hành Vân, lại giống như đã kích quá lớn, nhất thời thần trí mơ hồ. “Đây là mộng, ta tỉnh lại sẽ không có việc gì”.

“Nói rất đúng! Nhân gian chính là một giấc mộng, để ta chấm dứt mộng của người đi”

Hồng Liên mất lộ ra ánh sáng yêu màu đỏ, lần thứ hai đánh bất tỉnh Đan Hỉ. Ắ đang hết sức muốn rút nguyên thần của nàng ra, thì rễ cây chung quanh lại chuyển động, phút chốc cuốn tay, thắt lưng, hai chân Hồng Liên lên..... Đem ả lôi ra sau, trói chặt ở một gốc cây lê trên trăm tuổi.

“Này Sao lại thế này?!”

Một vị lão nhân bỗng nhiên hiện thân ở trước mặt ả. “Hồ yêu to gan! Dám nuốt trộm tiên đan, còn không mau giao ra?”

Ông ta đang khi phát hiện tiên đan bị hắn nuốt, tưởng Kiều Hành Vân bằng lòng thành tiên, cho nên trước dẫn hắn đi tiên giới, không nghĩ tới lại thấy ác yêu này cưỡng ép Kiều Hành Vân xuất ra nội đan, tính chiếm đoạt lấy!

“Không! Đây là của ta, là của ta!”

“Ác yêu, không thể theo người nói không”. Ngón tay lão nhân chứa tiên khí, chỉ thấy nội đan vốn đang ở trong cơ thể ả liền bị dẫn ra, cuối cùng viên đá lọt vào bàn tay của lão nhân.

“Không! Trả lại cho ta!”

Hồng Liên điên cuồng hét lên khàn cả giọng, nhưng ả vì giữ lại nội đan mà tự mình phóng hết công lực, cũng giống như Kiều Hành Vân bị nội đan hút vào. Đến lúc ả phun ra một hơi chân khí cuối cùng, cũng mất đi toàn bộ yêu lực, hai mắt trũng trũng, toàn thân cứng ngắc, ngã xuống biến trở về một con hồ ly chết.

Nội đan hấp thu đạo hạnh của Kiều Hành Vân và Hồng Liên, lão nhân lập tức mang nội đan đi tới bên người Kiều Hành Vân. “Không nghĩ tới hắn quá ngu dại như thế, nuốt vào tiên đan lại nhổ ra, hiện giờ lại nửa yêu nửa tiên, chết là quý không được, sống là yêu không thành”.

“Tiên nhân, xin ông cứu đồ đệ của ta đi!” Kiều Kỳ Huyền ôm Đan Hỉ mới vừa ngất đi, liều mạng cầu xin ông ta. “Nếu tiên đan này không chuyển được trời đất, thì dùng của ta cũng được! Tóm lại, xin ông cứu hắn, để cho bọn họ hai đứa trẻ đáng thương có thể ở cùng một chỗ đi!”

“Bạch hồ này là ta đã từng gặp ở Linh sơn, ăn chân thân trái cây của ta biến thành, bởi vậy mới có được một chút linh khí, ta vốn là muốn dẫn dụ hắn thành tiên, không ngờ ý trời lại không như vậy” Lão nhân trầm ngâm, bỗng nhiên Kiều Hành Vân đã biến trở về Bạch hồ. “Một khi đã như vậy, ta dẫn hắn đi, còn người, lập tức mang theo nàng đi”.

“Tiên nhân Này, đồ đệ của ta hắn còn sống được không?”

“Đây là ý trời, nếu hắn có thể sống, các người đương nhiên có thể gặp lại ——”

Kiều Hành Vân được lão nhân mang về Linh sơn, ở dưới cây lê tiên linh thiêng đứng che chở, dùng tiên pháp làm cho Kiều Hành Vân một lần nữa nuốt vào viên nội đan kia.

Sau đó ông ta lấy chân khí của chính mình tước vào trong cơ thể hắn, thúc giục biến hóa nội đan một lần nữa ở trong cơ thể hắn sống yên ổn, cho đến khi yêu lực của hắn khôi phục, có thể một lần nữa khống chế sức mạnh của nội đan, khiến cho nó có thể tự động vận hành ở trong cơ thể.

Đợi hết thấy chấm dứt, đã là qua một tháng ở nhân gian.

Kiều Hành Vân mở mắt ra, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là muốn tìm Đan Hỉ, nhưng hần phát hiện mình không ở Bộc châu, mà là trở lại Linh sơn.

“Tiên nhân, vì sao ta lại ở chỗ này?”

“Là ta mang ngươi trở lại”. Lão nhân giải thích với hần. “Nội đan của ngươi bị đoạt, thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ, nếu không phải ta đúng lúc đuổi tới, ngươi đã sớm đi làm quỷ ở địa phủ rồi”.

“Thì ra là thế, đa tạ đại ân của tiên nhân, nhưng mà Sự phụ ta cùng một cô nương khác đâu? Bọn họ có mạnh khỏe không việc gì chứ?”

“Hai người kia tánh mạng không ngại, ngươi không cần lo”. Lão nhân đối hần tỏ vẻ. “Hiện giờ ngươi đã một lần nữa có nội đan, đạo hạnh đã đạt, cứ cùng ta quay về tiên giới, đắc đạo thành tiên, thế nào?”

Kiều Hành Vân biến sắc. “Tiên nhân, tiểu bối không muốn trở thành tiên, tiểu bối ở nhân gian còn có việc nhất định phải hoàn thành, không thể rời khỏi nhân gian”.

“Đạo hạnh của ngươi đã đạt, mặc kệ ở nhân gian hoặc tiên giới cũng đã là tiên, ở lại nhân gian không phải chuyện ngươi có thể quyết định, cho dù ngươi muốn, ngươi cũng không thể quay về trước đây”.

Ý là hần bất kể như thế nào đều phải đi sao?

Kiều Hành Vân lập tức hướng lão nhân mà cúi lạy. “Tiên nhân, tiểu bối thật sự không thể đi tiên giới, ta cùng với cô nương kia có ước hẹn, cuộc đời này nhất định báo cho xong ân tình của nàng”.

Lão nhân mỉm cười hỏi hần. “Ngươi là lấy cố muốn báo ân, muốn cùng nàng gần nhau mới là thật đi?”

“Nếu tiên nhân hiểu rõ tình hình, xin tiên nhân hãy để cho tiểu bối trở về đi!”

“Muốn về cũng có biện pháp”. Lão nhân mặt mày chợt thu lại, tuy rằng sớm biết hần không thể nguyện ý đến tiên giới, vẫn cứ cứu hần, hần thân là nghĩa yêu có lẽ đây là tạo hóa đi. “Nhưng đạo hạnh hai ngàn năm trên người ngươi hiện giờ, ngươi bỏ không cần được sao?”

Kiều Hành Vân lập tức trả lời. “Nếu tiên nhân có thể làm cho tiểu bối trở về nhân gian, cho dù mất đi hai ngàn năm đạo hạnh, tiểu bối cũng cam tâm tình nguyện!”.

Ngư ngốc a..... Uống công ông ta từng hóa thân cây lê, hóa thành chim khách, dốc lòng làm phép cho hần ăn quả tiên, nhưng kết quả là hần không muốn thành tiên, cam nguyện ở nhân gian luân hồi, uống phí duyên số của bọn họ a

Nhưng có uống phí thì cũng là tạo hóa, có lẽ mệnh trời chỉ cho phép ông ta cho hần cơ hội, mà không phải bắt buộc hần thành tiên đi. “Ngươi đã nguyện ý, vậy để ta giúp ngươi một lần cuối cùng đi!”

Lão nhân lấy từ trên người ra một viên đan dược. “Cái này cùng Tăng Tiên đan lúc trước tặng ngươi khác nhau, tên là Hàng Tiên đan, là độc dược mà tiên giới đặc biệt dùng để xử trí tiểu tiên vi phạm lỗi, biến thành thân người phạm, như vậy Ngươi có bằng lòng dùng hay không?”

Nhìn thấy viên thuốc đen tròn này, Kiêu Hành Vân nhớ tới nét mặt tươi cười của Đan Hỉ, liền không còn ý kiến khác. “Ta bằng lòng”.

Chỉ cần nuốt viên thuốc này, là hần có thể trở lại Bộc châu, trở lại bên cạnh Đan Hỉ, từ nay về sau cùng nàng trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc, đối với hần mà nói là chuyện cầu còn chưa được, trong lòng sục sôi hần đương nhiên nguyện ý, nguyện ý được lâm vào

“Tốt, vậy thì cho ngươi, nhưng làm người không thể so với làm yêu quái muốn gió được mưa đâu, sau này ngươi thành bình thường đó

Trong dạn dò cuối cùng của lão nhân, tiên đan giao cho Kiêu Hành Vân. Từ nay về sau , hần liền không phải tiên, cũng không phải yêu, mà là một phạm nhân rất bình thường rồi ——

Mấy ngày Kiêu Hành Vân rời đi nơi nào, quên mất trở về, không ngờ đã gần cuối xuân ——

Ngẫu nhiên lật sách giết thời gian, Đan hỉ lại nhìn đoạn câu chữ này.

Không biết làm sao, lòng của nàng đột nhiên có chút rầu rĩ, không thoải mái lắm.

Là bởi vì “gần cuối xuân” sao?

Quả thực, hiện giờ đã là cuối mùa xuân, đào lê đều đã rụng, là có một ít sầu não Nhưng , lòng của nàng không chỉ buồn, còn có chút đau, lại là chuyện gì xảy ra đây?

Nàng sững sờ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Từ một tháng trước trở lại Kiều phủ, nàng liên hoảng hốt giống như mất đi cái gì vậy, cảm thấy được tâm thần không ở trên người mình, có khi nhìn ngắm cảnh vật trong phủ, còn lại đột nhiên đa sầu đa cảm, nhưng cũng không biết mình đang lo cái gì, chỉ là cảm thấy được trong lòng nặng trĩu, giống như có chuyện quên mất, rồi lại hoàn toàn không muốn đem nó nhớ tới

“Hi nhi!” Lúc này, Vương đại nương bước vào trong phòng của nàng, cười hì hì gọi nàng. “Chuyện tốt! Chuyện tốt a!”

“Đại nương, chuyện tốt gì a?”

“Con còn chưa nghe nói sao? Hành Vân công tử đã muốn trở lại! Nghe nói hai ngày này sẽ đến liền”.

“Phải không?” Đan Hỉ chỉ là mở mắt to, hơi hơi gật đầu. “Hắn muốn trở về nha”

Vương đại nương đối với phản ứng của nàng khó hiểu. “Con làm sao vậy? Hành Vân công tử đã muốn trở lại, sao không vui mừng chứ? Những năm qua hắn nói muốn trở lại, con đều vui mừng giống như mất hồn, lần này là làm sao vậy?”

“Hi nhi thật vui mừng a, Hành Vân công tử là con trai duy nhất của lão gia, là ân nhân cùng chủ tử, hắn muốn trở lại, Hi nhi thật vui mừng a”.

“Nhưng con trước kia không phải loại vui mừng này”. Nên nói như thế nào nhỉ Không phải bình tĩnh như nước vậy, đem hắn làm người bình thường. “Đúng rồi, Kiều lão gia nói chờ Hành Vân công tử trở lại, liền cho các con thành hôn, con biết việc này rồi thì cũng vui vẻ chứ?”

“Hi nhi biết”. Nàng như cũ không có cảm xúc gì lớn, chỉ là có chút miễn cưỡng mà mỉm cười. “Nhưng Hành Vân công tử là công tử, thân phận Hi nhi không xứng với hắn, cũng không biết có thể khiến cho hắn thích, để cho hắn vui vẻ hay không..... Ta cảm thấy giống như không ổn.....” .

“Nói bậy bạ gì đó! Hi nhi, con rõ ràng thích Hành Vân công tử như vậy, hắn cũng thích con, làm sao con lại đột nhiên nói lời ỉu xìu này?”

Đan Hỉ ngăn người hỏi: “Ta thực thích hắn sao?”

Nhưng nàng không nhớ ra được..... Thích một người là cái cảm giác gì? Nàng mỗi lần nghe được tên của hắn, đều là mùi vị rầu rĩ đau đớn này, nếu là yêu thích này, vậy nàng không cần thích hắn.

“Ôi, con không phải sinh bệnh ở đâu chứ?” Vương đại nương lúc này sợ hãi, muốn thành thân mà người lại biến thành dáng vẻ ấy, để Hành Vân công tử biết thì làm sao bây giờ? Không được, bà muốn đi mời thầy thuốc đến xem. “Hi nhi, con đợi đã, ta lập tức đi tìm Kiều chương quỳ đến, để hắn xem cho con một cái” .

Vương đại nương vội vàng bước đi thẳng, Đan Hỉ thấy bà rời đi, vẫn không đoán ra tâm tư của mình.

Đại nương nói nàng hắn là phải vui mừng, nói nàng thích hắn, cho nên hắn muốn trở lại cùng nàng thành thân, nàng hắn là muốn thật vui mừng mới đúng Nhưng vì cái gì, nàng vui mừng không nổi?

Nàng lảng máng cảm thấy được lòng mình đang ra lệnh, muốn nàng không thể thích hắn, không thể đem chuyện của hắn tưởng là thật, đây chỉ là mộng, nếu còn muốn giữ cái mộng này, thì tuân thủ lấy bốn phận của mình cho tốt

Cho nên nàng sẽ không vui vẻ, là bởi vì đây là giấc mộng sao?

Kiều Hành Vân muốn trở lại là mộng, muốn kết với nàng cũng là mộng Mộng này chính xác là cái gì đây?

Nàng nghĩ không ra, rất không muốn nhớ tới

Đan Hỉ nén cơn đau đầu, nằm ở trên giường, đến khi cái gì cũng không nhớ, nàng mới cảm thấy được dễ chịu.

Ngay khi Kiều Hành Vân rút cục theo Kiều Kỳ Huyền trở lại Bộc châu, rút cục lại đi vào Kiều phủ quen thuộc, muốn thấy nhất chính là Đan Hỉ.

Hắn bước thẳng vào viện Lê Hoa nơi bọn họ đã sống kia, vừa gọi nàng. “Hỉ nhi! Ta đã trở lại, nàng ở đâu?”

Trong phòng Đan Hỉ nghe hắn gọi, liền vội vàng chỉnh quần áo đi ra, đi đến trước mặt hắn mà cúi mình. “Hỉ nhi ra mắt Hành Vân công tử”.

Hắn bởi vì phản ứng của nàng mà sững sốt, liền mỉm cười đưa tay nắm vai của nàng. “Hỉ nhi, sao lễ nghi vậy? Chúng ta đều sắp thành thân rồi, không cần như thế nữa”.

Đan Hỉ ngửa mặt lên, lại đầy do dự, một chút vui vẻ cũng không có. “Dạ Hỉ nhi đã biết”.

Đang lúc Kiều Hành Vân nhú mày thì, Kiều Kỳ Huyền chạy tới, nhanh chóng giải thích với hai người. “Hỉ nhi, Hành Vân công tử đã trở về, người sờ hắn xem Đây không phải đang nằm mơ, người hiểu rõ chưa?”

Đan Hỉ nhìn ông ta, rồi nhìn xem Kiều Hành Vân, sau đó gật đầu. “Hỉ nhi hiểu rồi”.

Ai, vẫn chưa hiểu. “Được được Không vội, Hỉ nhi, người trước tiên đi thu dọn phòng lại một chút, để lão gia ta cùng công tử trò chuyện đã”.

“Dạ”. Nàng ngoan ngoãn lĩnh mệnh, xoay người đi vào trong phòng.

Đợi nàng vào nhà rồi, Kiều Hành Vân cuối cùng có thể hỏi ông ta. “Lão Hắc, Hỉ nhi sao lại thế này?”

“Ai, người không biết, từ khi Hỉ nhi trở lại, ra mời giống như không có chuyện gì, nhưng là càng ngày càng kỳ quái, nàng giống như đã quên trong núi đã xảy ra những chuyện kia, ngay cả chuyện các người yêu nhau cũng đã quên Nhưng ngoài chuyện này, những chỗ khác, nàng đều không khác trước kia”. Kiều Kỳ Huyền cũng kinh hãi với chứng bệnh này của Đan Hỉ, nhưng lại bó tay hết cách. “Ta nghĩ..... Nàng có lẽ là sợ thừa nhận cái chết của người, lại không tin thật sự hiện giờ là người, trong lòng rất mâu thuẫn đi?”

“Thuốc đâu? Dù sao cũng có cách trị đi?”

“Ta dùng rất nhiều linh dược, nhưng đây là tâm bệnh a, bệnh ngu si của người ta còn chưa có thuốc chữa, tâm bệnh của Hỉ nhi ta cũng không có cách a!”

Nhưng, Kiều Hành Vân cuối cùng đã bình an trở lại, có lẽ qua một thời gian ngắn, Đan Hỉ sẽ phát hiện đây là thật sự là thật, bệnh cũng sẽ không thuốc mà càng

Kiều Hành Vân nín thở lắng nghe ông ta, khó có thể thừa nhận tin tức này.

Vì sao hắn thật vất vả trở về, nàng lại bị bệnh chứ?

Vì sao bệnh của nàng, bọn hắn lại không có cách nào trị chứ?

Hắn quá hi vọng mình có thể trông thấy nàng hạnh phúc vui sướng, nhưng là vì hắn hại nàng thành như vậy, nên đã không còn biết vui sướng sao?

Nếu hắn không được cứu, nàng có phải hay không cả đời đều tự mình tra tấn như vậy chăng?

Không, hắn không muốn nàng như vậy, hắn sẽ làm nàng khỏe mạnh. Giờ hắn đã trở lại, cũng không có bất kỳ lý do gì có thể ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ, hắn tuyệt không thể để cho nàng tiếp tục như vậy.

Cho dù bệnh này không có phép tiếp linh dược có thể giải được, nhưng hắn tin tưởng chỉ cần kiên trì bền bỉ, hắn nhất định có thể làm nàng hoàn toàn khỏe lên!

Ban đêm, Kiều Hành Vân mời riêng nàng đến Tứ Hương đình cùng ngắm trăng.

Hắn chuẩn bị bàn cờ, hỏi nàng có muốn chơi cờ hay không.

“Hỉ nhi không chơi cờ giỏi đâu”. Đan Hỉ nói lui .

“Không sao, ta có thể dạy nàng”. Hấn mỉm cười, từng bước một chỉ bảo nàng. “Nàng cầm quân trắng, ta cầm quân đen, bốn con quân trắng có thể vây một con quân đen của ta, như thế, xem quân của ai được ăn nhiều nhất”.

Sau đó hấn nhìn nàng, muốn nàng ngồi xuống. “Ngồi đi, tới thử một ván xem xem”.

Đan Hỉ đành phải vâng lời, ngồi xuống ở trước mặt hấn.

18. Chương 18

Hấn bắt đầu mở quân cờ, cố ý sắp xếp không cẩn thận sách dạy đánh cờ, là một quyển sách dạy đánh cờ sơ đẳng mà nàng đã từng thuộc lòng. “Nàng xem thử coi, tiếp theo đánh như thế nào?”

Đan Hỉ cầm lấy quân trắng, nhìn thấy bàn cờ, vẻ mặt lại do dự. giống như biết làm thế nào đánh, nhưng lại không dám đánh như vậy

“Hỉ nhi, đánh xem, có sai cũng không sao”. Hấn an ủi nàng như vậy, nhưng nàng vẫn băn khoăn do dự, cuối cùng, hấn nở nụ cười. “Như vậy đi, ta làm một trò nhỏ, đoán thử nàng muốn đánh chỗ nào, được không?”

Nàng không trả lời, chỉ là như trút được gánh nặng mà buông quân cờ xuống.

“Ừ Để ta coi tâm tư của nàng nào”. Kiều Hành Vân cố làm ra vẻ huyền bí mà cầm quân cờ lắc lư ở trước mắt nàng, cuối cùng xuống chỗ sách dạy đánh cờ có ghi lại bước tiếp theo. “Chỗ này, nàng muốn chính là chỗ này ——”

Nàng nhìn thấy quân trắng trên bàn cờ, sắc mặt khẽ lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì nàng quả thật muốn đánh cái chỗ kia, giống như tự nhiên nàng biết làm sao thờ vậy, nàng vừa thấy ván cờ này, liền biết bước tiếp theo là cái gì ——

Nhưng, sao hấn cũng biết?

Đúng rồi Nàng nghĩ tới , Kiều Hành Vân biết pháp thuật hấn cái gì cũng biết, mọi thứ đều biết

Cho nên hấn mới có thể nhìn thấu tâm tư của nàng sao? Nếu đây là mộng, mộng này cũng chân thật đi, Kiều Hành Vân trước mắt này hấn thật sự có phép màu sao?

Thấy ánh mắt nàng giật mình, Kiều Hành Vân hình như hiểu được suy nghĩ của nàng, dịu dàng nói với nàng: “Nàng xem! Ta thật sự biết nàng đang nghĩ gì, Hỉ nhi, nàng cũng biết ta là ai, đúng không?”

“Chàng là Hành Vân công tử”. Nàng đáp, trong lòng không khỏi phập phồng dữ dội.

“Đúng, ta đã trở lại, Hỉ nhi”. Hấn đưa tay về phía nàng. “Nàng nắm chặt ta đi, tay của ta thật ấm áp, thật chân thật, nếu nàng nhớ rõ chuyện gì về ta, cũng có thể hỏi một chút, xem ta có phải người mà nàng biết hay không?”

Nàng không dám nắm.

Chỉ sợ nhớ nắm rồi, liền thấy hấn biến mất giống như giấc mộng mỗi đêm của nàng.

Nàng cũng không nên hỏi hấn bất cứ chuyện gì, đừng cho chính mình có cơ hội thích hấn..... Chỉ cần nàng cái gì cũng không làm, hấn cũng sẽ không biến mất, hấn sẽ luôn luôn trong giấc mộng này!

Nàng đột nhiên lại mắc đau đầu, rên rỉ khó chịu.

“Hỉ nhi, nàng làm sao vậy?”. Thấy thế, hấn lo lắng đến ngồi vào bên cạnh nàng ôm lấy nàng. “Làm sao không thoải mái? Nói cho ta biết, ta giúp nàng nhìn xem.....”

“Ta đau đầu quá”.

“Được rồi Đã hết đau rồi, Hỉ nhi, lập tức không đau nữa” Hẩn lập tức xoa xoa huyết đạo bên trán cho nàng, lại hận chính mình hiện giờ không có phép màu, không thể làm nàng lập tức giảm đau, chỉ có thể cho nàng lời an ủi này.

Thì ra, đây là thân phạm nhân vô lực sao?

Lời nói của hẩn dịu dàng rót vào trong tai, Đan Hỉ cũng có cảm giác suy nghĩ đau đớn rồi rãm của mình thật giống như được hẩn xoa lên, quả nhiên cảm giác khá hơn chút.

Nàng ngẩng mặt nhìn hẩn, rất hoang mang.

Vì sao lúc này đây hẩn không có biến mất?

Mỗi lần nàng đau đầu, phải không thêm nghĩ chuyện gì liên quan đến Kiều Hành Vân nữa, mới có thể bình thần được, nhưng vì sao hiện giờ nàng không muốn, mà hẩn còn ở trước mặt chứ?

Nàng nhin không được hỏi ra miệng. “Chàng là Hành Vân công tử thật sao?”

“Là ta”. Kiều Hành Vân bình tĩnh gật đầu. “Nàng có thể tin ta, Hỉ nhi. Ta đã trở lại, hơn nữa sẽ không rời đi, ta sẽ thành thân với nàng, mãi mãi cùng một chỗ với nàng”.

Mắt Đan Hỉ lộ ra kinh ngạc. Chính là hẩn sao? Lần này, không phải là mộng sao

Đột nhiên một cơn gió lạnh ập đến, nàng chịu không nổi sợ run cả người, sau đó, ánh mắt cũng hơi chuyển một cái, như là phát hiện cái gì lằng lằng, trong nháy mắt lại đem mình khóa lại.

Hẩn phản ứng ngay tức khắc. “Hỉ nhi, lạnh phải không? Đến nào, mau đem áo choàng khoác lên”

Đan Hỉ lại đẩy hẩn ra. “Không đúng! Chàng không phải Hành Vân công tử.....”

“ Hỉ nhi?”

Nàng chưa xót nói: “Chàng không phải Không phải thật”

Hẩn nhất định không phải Hành Vân công tử thật sự, bởi vì ở trong ngực hẩn, nàng không cần thêm quần áo, hẩn ấm áp tựa như cái lò của nàng, cho nên hẩn nhất định là giả, là ảo tưởng của nàng, nàng không thể lại tiếp tục ảo tưởng này nữa, nếu không Hẩn có thể biến mất!

“ Hỉ nhi.....”

Hẩn đứng dậy muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng sợ hãi rút lui từng bước, từ chối tin tưởng mà chạy trốn.

Kiều Hành Vân không dám đuổi theo, chỉ sợ dồn ép lại làm bệnh tình của nàng nặng thêm, bởi vậy chỉ có thể nhìn nàng lo được lo mất như vậy, khi buồn khi lo

Có thể một ngày chứng bệnh của nàng không có khả năng bình phục thì sao?

Nhưng cho dù bệnh của nàng không thể tốt, thì cũng là Hỉ nhi của hẩn, hẩn mãi mãi sẽ chăm sóc nàng, không rời không bỏ.

Sau mấy ngày, thái độ của Đan Hỉ với Kiều Hành Vân vẫn xa cách như cũ.

Nàng không dám tới gần hẩn, không dám cùng hẩn nói nhiều, giống như một con chim nhỏ bất cứ lúc nào cũng sẽ hoảng sợ.

Nhưng , cơn đau đầu của nàng từ từ ít đi, sau đó, nàng bắt đầu lén chú ý hẩn, đã sợ không thấy hẩn nữa, vừa hoang mang vì sao hẩn còn ở trước mặt của mình?

Mỗi một tối, hẩn cũng đều giúp nàng đi vào giấc ngủ, Hẩn sẽ làm cho nàng uống thuốc, nói với nàng cho đến khi nàng đi ngủ, mỗi ngày, nàng tỉnh lại sẽ trông thấy hẩn ngủ ở trên cái giường đối diện mình, hẩn hầu như cùng nàng chưa từng tách ra, sự tồn tại của hẩn đối với nàng mà nói càng ngày càng chân thật, càng ngày càng quen.....

Có một hôm, buổi sáng nàng không thấy hẩn ở trên giường, lập tức hoảng sợ chạy ra ngoài, gọi tên của hẩn.

Kết quả Kiều Hành Vân từ cửa đi tới, nàng bất chấp tất cả, chân trần liền xông lên trước ôm lấy hẩn.

Cho dù hấn sẽ biến mất, nàng vẫn muốn thích hấn, muốn chạm tới hấn

“Hỉ nhi, thực xin lỗi, không thấy ta đã dọa đến nàng phải không?”. Kiều Hành Vân vội vàng đem nàng ôm trong lòng, làm ấm thân thể chỉ mặc mỗi áo mỏng của nàng. “Nhanh đi vào, nàng không có đi giày đâu, như vậy sẽ bị gió lạnh đó”

Hấn ôm nàng vào nhà, nàng phát hiện trong phòng không có đốt hương, nhưng hấn vẫn còn đây.

Tại sao vậy chứ? Nàng gần như đốt hương mỗi ngày, mong nằm mơ cũng có thể mỗi ngày nhìn thấy hấn, nàng vừa mới bắt đầu thấy được, nhưng đều là ảo ảnh, vì sao hiện giờ không có đốt hương, mà hấn lại còn đang ở đây?

Chẳng lẽ, hấn trước mắt này Thật sự ư?

Hấn mang nàng đến ngồi xuống bên giường, vội vàng đem chân nhỏ của nàng bỏ vào trong chăn sưởi ấm. “Đêm qua trời mưa, mặt đất ẩm ướt, nàng để chân trần mà giẫm lên, dễ bị khí lạnh xâm nhập đấy”.

Hấn cười đến rất chân thật, nói cũng quá chân thật, ngay cả tay hấn quá chân thật.

Nàng đột nhiên cảm thấy hấn không giống ảo mộng, nếu như là mộng, hấn đã sớm nên biến mất

Lúc này, ánh mắt của nàng dừng ở cái túi hương trên màn giường, tụ hợp gần bó, trong đó có treo một chim uyên ương mái là nàng, còn có một chim uyên ương trống, là túi hương mà nàng đưa cho Kiều Hành Vân mang bên người ——

Nàng mở to đôi mắt, lập tức tiến lên nắm xuống cái túi hương kia.

Kiều Hành Vân thấy nàng có phản ứng với túi hương, liền thử hỏi nàng. “Hỉ nhi, nàng nhớ tới cái gì sao? Nhớ rõ túi hương này không?”

Nàng nhớ rõ.

Mỗi lần nàng nằm mơ thấy hấn, mà hấn thì không thấy, nàng sẽ vọt vào trong phòng hấn tìm kiếm ảo ảnh, nhưng nàng luôn nhìn không thấy túi hương này, khi đó, nàng mới hiểu được là mình nằm mơ.

Nhưng mà hiện tại, cuối cùng chim uyên ương cũng chưa về, vậy mà đã trở lại

Nàng vừa hoảng lại sợ, lại mang một chờ mong, hai mắt đắm lệ nhìn hấn. “Chàng Thật sự trở về phải không?”

“Đương nhiên”. Hấn vui sướng nhìn nàng. Hỉ nhi có phản ứng như thế, liền chứng tỏ nàng có chút tỉnh lại, không hề cho hấn là mộng nữa. “Ta không sao đã trở lại rồi! Ta không phải là mộng, cũng không phải quỷ, ta là Kiều Hành Vân thật sự, chim uyên ương này là nàng muốn ta mang trở về, khiến nó với chim uyên ương của nàng vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không rời xa nhau”

Nàng vươn tay chạm rõ mặt hấn, phát giác hấn có độ ấm, có cảm xúc, thật sự. “Chàng Không có chết sao?”

“Không có, là một tiên nhân đã cứu ta, để cho ta một lần nữa nuốt vào nội đan cải tử hồi sinh, còn ban cho ta tiên dược trở thành phàm nhân nữa Hỉ nhi, nàng nhớ rõ khi đó xảy ra chuyện gì không?”

Đan Hỉ nhìn hấn vô cùng chân thật, đột nhiên thần trí trở lại, không cố ý không muốn nhớ tới chuyện cũng nhớ rõ nữa.

Khi đó, Kiều Hành Vân vì cứu nàng mà chết, mà lòng nàng đau đớn thật hối hận, cảm thấy được tất cả đều là lỗi của mình, nếu nàng không theo đến sơn trang —— Không, nếu nàng không thích hấn, không kiên quyết giữ hấn lại, hấn cũng sẽ không vì nàng mà chết.....

“Thực xin lỗi..... Đều là ta làm hại! Là ta không tốt, công tử.....”. Nàng khóc đến mức kích động, rốt cục, nàng rốt cục có thể giải thích với hấn. “Ta hại chàng tới cứu ta, thiếu chút là chết rồi, đều là ta không tốt.....”

“Hỉ nhi không có không tốt”. Hấn rất cảm động ôm chặt nàng, đau lòng vì nàng chịu đựng đau khổ. “Là ta không tốt, không thể bảo vệ nàng, còn để nàng nghĩ rằng ta đã chết, hại nàng đau lòng như vậy, nàng hẳn là trách ta, giận ta mới đúng!”

“Chỉ cần chàng trở lại thì tốt rồi, ta không trách chàng, cũng không đau lòng”

Hấn kéo nàng ra, nâng lên khuôn mặt đã hơi hơi lộ ra nụ cười, biết Hỉ nhi của hắn thật sự khỏe rồi. “Nàng thật sự nhớ rõ ta, đúng không? Sẽ không tiếp tục né tránh ta, sẽ không tiếp tục lãnh đạm nữa, đúng không?”

“Ta thật sự nhớ rõ”. Nàng nở nụ cười với hắn, thực cố gắng cười vui vẻ. “Ngày ấy chàng hỏi ta thành thân được không, ta nói được, có thể lập tức không? Chàng còn trách là ta quá gấp, rất không quy củ Xem, ta đây cũng nhớ rõ a”.

“Nàng lại nhớ kỹ chuyện ta trách nàng sao?” Hỉ nhi của hắn a Ngốc như vậy, để cho hắn lo lắng đứt ruột, muốn hắn làm sao có thể bỏ được mà chết đi chứ? Cho dù hắn lúc này thật sự ở địa phủ, cũng sẽ liều mạng trở lại. “Hiện tại ta là người, Hỉ nhi, ta với nàng đầu bạc răng long, nàng bằng lòng gả cho ta không?”

“Hỉ nhi đương nhiên bằng lòng, một cái , mười —— Không, một trăm bằng lòng”

“Nha đầu ngốc!” Hấn vừa cười vừa mắng, câu nói sau cùng lẫn vào trong nụ hôn dành cho nàng. “Nói một lần bằng lòng là được rồi.....”

Nụ hôn của hắn mang theo nước mắt của nàng, vừa ngọt vừa mặn, nhưng rất chân thật, rất hạnh phúc

Vào cái ngày Kiều Hành Vân cùng Đan Hỉ thành thân đó, Vương đại nương cùng Kiều Kỳ Huyền vui mừng phát khóc.

Một cái Đan Hỉ vui vẻ đã có nơi chốn tốt, một cái vui vẻ rốt cục có thể gặp gỡ bọn họ người có tình thì sẽ thành người nhà, hai người ngồi song song ở ghế cha mẹ, một cái lấy thân phận là nghĩa mẫu của Đan Hỉ, một cái là cha ruột của Kiều Hành Vân.

Hai người cúi đầu bái thiên địa, tiếp theo dâng trà, Kiều Hành Vân thì bưng trà cho Vương đại nương, Đan Hỉ thì bưng cho Kiều Kỳ Huyền.

“Hỉ nhi dâng trà cho lão gia”

Kiều Kỳ Huyền đối nàng cười xua tay. “Hỉ nhi, không phải lão gia”.

Nàng lập tức hiểu ngầm, liếc mắt ngắm Kiều Hành Vân mỉm cười một cái, cung kính nói một lần nữa: “Hỉ nhi dâng trà cho cha”.

“Đúng đúng đúng! Kêu cha là được rồi”. Thật tốt a! Kiều Kỳ Huyền hẳn sống gần ngàn năm, rốt cục có người thành tâm gọi hắn là cha rồi

Đến phiên Kiều Hành Vân nâng chung trà lên. “Hành Vân cũng dâng trà cho nghĩa mẫu”.

“Tốt tốt tốt!”. Vương đại nương vui sướng tiếp nhận trà, trong miệng vội đọc: “Sớm sinh quý tử, đầu bạc răng long a!”

Hai người hành lễ xong, liền được đưa vào viện Lê Hoa động phòng.

Kiều Hành Vân bảo bọn nô bộc tất cả lui ra, đi về hướng tân nương đáng yêu ngoan ngoãn của hắn.

Thấy hắn ngồi xuống bên cạnh, nàng nhin không được đã quên dặn dò của Vương đại nương, giương mắt nhìn hắn một cái.

“Làm sao vậy?”

Nàng hình như có chuyện nói. “Công tử”

Kiều Hành Vân lập tức nói: “Đợi một chút, không phải công tử”.

Không phải? Thế là Nàng nghĩ nghĩ, lại mở miệng. “Tướng công?”

“Ừ”. Cái này dễ nghe một chút. “Làm sao vậy, nương tử?”

Hắn gọi nàng “nương tử” ư? Rất lạ a

“Cứ gọi thiếp là Hỉ nhi đi! Thiếp thích nghe Hành Vân công tử —— Không, là tướng công gọi thiếp là Hỉ nhi”.

Nghe vậy, hắn nở nụ cười, liền cúi người ở bên tai nàng một câu: “Hỉ nhi, chúng ta thành thân

Tai của nàng tự nhiên đỏ. “Đúng vậy, Hỉ nhi đã là người của tướng công.”

“Không đúng, nàng có lẽ còn chưa biết

“Cái gì mới gọi là người của ta”.

“Đây Phải là cái gì?”

Hắn cười âm áp giải thích. “Qua đêm nay, động phòng rồi, mới là người của ta”.

Đan Hỉ biết động phòng, Vương đại nương đã dạy nàng. “Hỉ nhi biết, cái gọi là động phòng, chính là Chính là”

“Là cái gì?” Kiều Hành Vân nghi ngờ nàng có thật sự hiểu không? “Nếu biết, nói ra cho tướng công nghe một chút?”

“Đại nương nói không cần nhiều lời, chỉ cần Hỉ nhi làm, tướng công sẽ hiểu ngay”. Nàng cố lấy dũng khí nói xong, sau đó không trôi chảy đưa tay cởi bỏ áo màu đỏ thẫm của mình.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Kiều Hành Vân, nàng một cái lại một cái cởi xuống, vẻ mặt hơi thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, hắn nhìn mà trong bụng đầy pháp phồng, tâm tư lộn xộn không thể nghĩ được, muốn động cũng động không được.

Cuối cùng, nàng rốt cục cởi chỉ còn mỗi đồ lót nhỏ, lộ ra hai cánh tay nõn nà như ngọc .

Nàng phát hiện hắn lại giống như kẻ ngốc, cái gì cũng không có làm, lập tức cũng có chút luống cuống.

Đại nương nói nàng chỉ cần cởi quần áo, là hắn biết ý, nhưng xem ra hắn vẫn không biết, rốt cuộc nàng làm không đúng, hay là đại nương nói sai rồi?

Chẳng lẽ lại Nàng đến cả đồ lót nhỏ này đều cởi ra sao?

Đang lúc nàng đưa tay đến phía sau cổ tìm thắt nút dây, Kiều Hành Vân rốt cục với tay nắm chặt tay nàng, ánh mắt sáng như thu lại.

“Tướng công?”

“Hỉ nhi, xem ra ta dứt khoát không thể xem nhẹ nàng rồi.....” Hơi thở của hắn dày đặc gần sát nàng, ngửi mùi hương của da thịt nàng lộ ra, hoàn toàn bị nàng thu phục.

Môi của hắn cũng dán lên cổ vai nàng, rốt cục không khống chế được lại quên mình mà bọn họ bắt đầu động phòng

Đan Hỉ hạnh phúc vừa thẹn đỏ mặt đón nhận hắn yêu thương, không nghĩ tới các bước đại nương dạy nàng thực hiệu nghiệm.

Tướng công của nàng tuy rằng từng là hồ yêu, nhưng hôm nay cũng chỉ là nam nhân bình thường, quả nhiên, tiểu nữ tử nàng cũng có thể để cho hắn nhìn với đôi mắt khác xưa đó!

Ai da, đại nương còn dạy nàng các bước khác nữa, nhưng hiện giờ nàng cũng mặc kệ.....

Dù sao bọn họ sẽ có thật nhiều cái, thật nhiều cái ngày mai cùng động phòng, nàng sẽ có thật nhiều thật nhiều cơ hội, có thể nói cho tướng công của nàng biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-van-cong-tu>